

С Ъ Б У Ж Д А Н Е

**ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ
НА
ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ**

ГОДИНА XI (1931 — 1932)

ТОМЪ I.

**СОФИЯ
1944**

Събуждане

Като четете втора глава отъ I. Послание къмъ Тимотея, вие се пренасяте въ времето на Павла. Така виждате разликата между тогавашнитъ времена и сегашнитъ.

Павелъ се обръща къмъ вѣрващитъ съдумитъ: „И тъй, моля ви, преди всичко да правите моления, молитви, прошения, благодарения за всичкитъ чловѣци.“ (1 ст.).

„Така и женитъ съ прилична премѣна, съ срамежливостъ и цѣломъдрие да украсяватъ себе си, не съ плетения на космитъ, или съ злато, или съ бисери, или съ многоценни дрихи.“ (9 ст.). — И въ времето на Павла женитъ сж плели коситъ си, което показва, че това е стара мода, която и донесъ още се прилага.

„Жената да се учи мълчаливо, съ всѣко покорство“ (11 ст.). — Защо жената трѣбва да мълчи? — За да мисли. Изобщо, човѣкъ мисли само въ мълчание. — Кой човѣкъ се покорява? — Който има воля. Една българска пословица казва: „Преклонената или покорната главичка остра сабя не сѣче.“ Съ други думи казано: „Острата сабя не сѣче умна глава.“ И сухиятъ клонъ, и зелениятъ клонъ на

*) I. Послание къмъ Тимотея, 2 гл.

дървото сж покорни, но господарът взима острия ножъ и ги отрѣзва. Обаче, никакъвъ ножъ не може да сѣче умния човѣкъ.

„А жена да поучава не позволявамъ, нѣто да владѣе на мжжа, но да е въ мълчаніе.“ (12 ст.). Който не разбира Писанието, търси причината за злото и за грѣха все въ жената. Вѣрно е, че първата жена сѣгрѣши, но не външната. Грѣхътъ се дължи на вътрешната жена, която е въ всѣки човѣкъ. Сегашната жена е дете на миналото. Следователно, тя се явява като послѣдствие отъ живота на първата жена, която лесно се поддаде на грѣха. Човѣшкото сърдце представя вътрешната жена. За това сърдце, именно, се казва въ Писанието: „Разтлѣ се сърдцето на този народъ.“ Преведенъ съ други думи, този стихъ означава: Развратиха се женитѣ на народа. Ще кажете, че външнитѣ условия сж причина да се проявява човѣкъ по единъ, или по другъ начинъ. Въ сжщностъ, външнитѣ условия сж причина да прояви човѣкъ онова, което се крие дълбоко въ него. Наистина, всѣки човѣкъ избира такава срѣда за живѣне, която отговаря на неговия вътрешенъ стремежъ. Червеятъ пълзи по земята, защото самъ си е избралъ този начинъ на животъ. Единъ день, когато се превърне на пеперуда, той ще напусне стария животъ и ще влѣзе въ новъ, при нови, по-добри условия. Пеперудата се отличава отъ червея съ по-голямъ интелигентностъ и съ това, че е господаръ на положението си. Много е ми-

слилъ червеятъ, докато престане да пълзи и се превърне на пеперуда. Той казва: Докато пълзя по земята, много ще страдамъ. Колкото и да съмъ опитенъ въ пълзенето, всѣки може да ме стъпче. И по дърветата да пълзя, пакъ причинявамъ пакости, за което хората и птицитѣ ме преследватъ. Не се живѣе така, трѣбва да си направя пашкулъ, дето да си приготвя крилца за хвъркане. Когато разумниятъ свѣтъ вижда доброто желание на червея, да измѣни живота си, съ цель да се повдигне, той му помага да го реализира.

Като се говори за червея и пеперудата, ние ги разглеждаме като състояния, презъ които е миналъ човѣшкиятъ духъ. Всички форми на животнитѣ и растенията сж жилища на сжщества, чрезъ които разумната природа е правила своитѣ опити, съ цель да ги усъвършенствува. Всѣка форма, колкото и да е малка, трѣбва да се усъвършенствува, за да мине въ по-висока форма. Това е неизбеженъ законъ. Презъ тѣзи форми минава и човѣкъ въ утробата на майка си, докато дойде до последната форма, чрезъ която днесъ се проявява. — Какво прави бедниятъ човѣкъ? Какво е първото му жилище? — Малка, проста колибка. Като забогатѣе, той си прави по-голѣмо, по-свѣтло и по-хигиенично жилище. Първата колиба той оставя въ наследство на сжществата, които стоятъ подъ него. Тѣ я оставятъ на други, които идатъ следъ тѣхъ. Така човѣкъ се развива и върви напредъ. Следова-

телно, всички по-низки форми отъ човѣшката представятъ минали култури, презъ които човѣкъ е живѣлъ, работилъ и постепенно напускалъ, за да влѣзе въ по-висока форма. Като знаете това, отнасяйте се съ уважение и любовъ къмъ формитѣ на растенията и на животнитѣ, като къмъ ваши минали жилища. И доднесъ още нисшитѣ същества влизатъ въ къщата на човѣка, ползватъ се отъ добритѣ условия, безъ да плащатъ. Разумниятъ човѣкъ не ги държи отговорни за това, понеже и той не плаща нищо за къщата си. Обаче, непросвѣтениятъ и неразуменъ човѣкъ взима наема си чрезъ насилие. Като види кокошката, агънецето, прасенцето, вѣнъ отъ себе си, той взима ножа и самъ се разправя съ тѣхъ. Това е неразбиране на великия законъ на живота. Всѣко същество е длъжно да плаща за добритѣ условия, които му се даватъ. — На кого? — На Онзи, Който се грижи за него, Който го поведига. Всѣки наемодателъ има право да получава наемъ, но не повече, отколкото трѣбва. И всѣки наемателъ е длъженъ да плаща наема си доброволно и на време. Великиятъ законъ на живота сѣди човѣка не за това, че взима наемъ, но за несправедливо постѣпване къмъ своитѣ наематели. Той отглежда овце, взима млѣкото, вълната имъ, но пакъ е недоволенъ. Най-после посѣга и на живота имъ. Това е несправедливостъ, която природата не търпи. Благородство се иска отъ човѣка, да

а е, докжде се простиратъ правата и задълженията му.

Красива е природата съ многобройнитѣ и разнообразни форми, чрезъ които тя опитва условията за животъ на земята. Изучавате една отъ първичнитѣ форми на живота и се чудите, какъ може да се живѣе въ такава малка и незавършена колибка, само съ две отвѣрстия — за влизане и излизане, безъ никакъвъ прозорецъ. Докато разглеждате тази форма, виждате друга, по-добре построена, съ два прозореца, но турена въ водата. И тукъ условията сж тежки. Тази форма се видоизмѣня въ друга, по-добре построена, съ криле, чрезъ които се движи свободно въ въздуха. Обаче, и отъ тази форма човѣшкиятъ духъ е недоволенъ, затова го пратили между млѣкопитаещитѣ, докато най-после влѣзълъ въ формата на човѣкъ. Така той се задоволилъ, но временно. — Какво искалъ още? — Другарка, която да му помага въ живота, и съ която да сподѣля радости и скѣрби. И това му се дало, но и до день днешенъ човѣкъ философствува, трѣбва ли да има жена, или и безъ нея може да живѣе. Въпросътъ се решава просто: жената е сърдцето на човѣка, което извършва кръвообръщението. Ако можешъ безъ сърдце, ще можешъ и безъ жена. Следователно, не търсете жената вѣнъ отъ себе си. Тя е въ васъ, и безъ нея не можете. Тя е пулсътъ на вашия животъ. Докато мжжътъ търси жената вѣнъ отъ себе си, и жената търси мжжа вѣнъ

отъ себе си, и двамата се натъкватъ на противоречия.

Помнете: човѣшкиятъ духъ е миналъ презъ всички форми на живота и постепенно ги е напускалъ, докато най-последно е дошълъ до последната — човѣшката форма. Той ги е напусналъ външно, но не и вътрешно. Тѣ и днесъ живѣятъ въ него. Той никога нѣма да се освободи отъ тѣхъ. Човѣкъ е миналъ и презъ различни раси: черна, червена, жълта, бѣла — сегашната раса, но и въ нея нѣма да остане. Бѣлата раса е петата. Иде времето на шестата раса, която носи новитѣ и свѣтли идеи. И въ тази раса нѣма да остане завинаги. Целта на човѣка е да върви напредъ, да дойде до положението на ангелъ, да бжде господарь на себе си и на вселената, да бжде истински съработникъ на Бога. На ангелитѣ е дадена голѣма властъ — да управляватъ слънчевитѣ системи. И човѣкъ подсъзнателно се стреми къмъ тази властъ, но, като не е готовъ още за нея и не знае, какъ да я постигне, той започва да управлява подобнитѣ си и се натъква на погрѣшки и противоречия. Съ подобнитѣ си ще бждешъ като тѣхенъ братъ, докато дойдешъ до положението на ангелъ, да управлявашъ и работишъ заедно съ Бога.

И тъй, отъ гледището на великия законъ на развитието, човѣкъ се намира въ преходно състояние, отъ което трѣбва да се освободи. Това значи, да стане господарь на себе си, самъ да решава въпроситѣ си, самъ да дей-

ствува и твори. Понѣкога съзнанието на човѣка се помрачава, той става недоволенъ отъ себе си, отъ окръжаващитѣ и търси причината на това състояние тамъ, дето не е. Най-после той търси причината въ Бога, че не му далъ здраво тѣло, не му далъ свѣтълъ умъ и широко сърдце, да се справя лесно съ мъכותитѣ си. И Мойсей завърши живота си съ недоволство. Той не бѣше доволенъ отъ работата си на земята, но следъ него дойдоха други пророци, които свършиха това, което той не можа да направи.

Съвременнитѣ хора търсятъ начинъ да се свържатъ съ живата природа, за да подобрятъ живота си. Разумностъ се иска отъ хората. Ако не сж разумни, тѣ могатъ да изпаднатъ въ положението на червея, да ги тъпчатъ. Ще кажете, че нѣщата се постигатъ лесно, както червеятъ става пеперуда. Обаче, всички червеи не ставатъ пеперуди: едни се увиватъ въ какавиди, които се превръщатъ въ пеперуди, а други си оставатъ червеи. Да бждешъ червей, или пеперуда, това сж две различни състояния. Червеятъ разбира нѣщата по единъ начинъ, а пеперудата — по другъ начинъ. Скрѣбътъ е състояние на червея, а радостта — на пеперудата. Червеятъ, както лошата мисль, прояжда листата на дърветата, а пеперудата, както добрата мисль, се храни съ сладкия сокъ на цвѣтята. Отрицателнитѣ и нисши мисли сж червеи, които глождатъ съзнанието на човѣка. — Какво да се

прави съ червеитѣ? — Да се продадатъ, както градинарътъ продава краставици на пазара. Следователно, който има червеи, т. е. краставици въ градината си, трѣбва да ги изнесе на пазара, да се освободи отъ тѣхъ. — Умиратъ ли тѣзи червеи? — Никога не умиратъ. Затова се казва, че лошитѣ и отрицателни мисли и чувства вървятъ следъ човѣка и на този, и на онзи свѣтъ. И душата се бори дълго време съ нѣкои свои мисли и чувства, докато най-после се опредѣли, на кой свѣтъ живѣе. Ако е на земята, тя задоволява своитѣ нужди чрезъ физическото тѣло на човѣка; когато отиде на небето, тя се радва, че задоволява нуждитѣ си по особенъ начинъ, не както на земята. На земята душата се намира въ сънно състояние, обаче, на небето, тя е будна, всѣки моментъ се проявява. Докато се събуди отъ дълбокия сънъ, душата минава презъ много страдания и мъчности. Този моментъ наричаме пробуждане на съзнанието. Така е за обикновенитѣ хора, а що се отнася до просвѣтенитѣ, може и безъ страдания. Тѣ сж хора съ будно съзнание, готови на жертви и свещени подвизи.

Какво трѣбва да прави обикновениятъ човѣкъ? — Да работи, да учи, за да не остане невежа. Каквото е сънното състояние за будния животъ на човѣка, такова е състоянието му въ невидимия свѣтъ по отношение на физическия. Значи, физическиятъ животъ на човѣка е сънъ, въ който душата спи дълго време, чакъ добри условия за пробуждането си. И въ

Писанието е казано: „Дойде време за пробуждане.“ Всѣки иска да се пробуди, но малцина сж готови за това. Днесъ повечето хора сж спещи души: гонятъ ги разбойници, звѣрове, черни хора; бѣгатъ, криятъ се и питатъ: Какво да правимъ, за да се освободимъ отъ неприятелитъ? Събудете се отъ дълбокия сънь, въ който сте заспали. Като се събудите, ще видите, че мжнотиитъ и страданията ви сж привидни. — Гонятъ ме. — Дскато спишъ, ще те гонятъ; щомъ се събудишъ, ще видишъ, че си въ реалността на живота, дето нѣма гонене и преследване. Следователно, какъвто е специятъ животъ за обикновения човѣкъ, такъвъ е физическиятъ животъ за духовния човѣкъ. За него физическиятъ животъ е сънь, а духовниятъ — реалност. — Какво да правимъ, за да излѣземъ отъ мжнотиитъ на всѣкидневния животъ? — Събудете се! Щомъ се събудите, съзнанието ви ще просвѣтне, и вие ще се освободите отъ кошмаритъ на съня.

Човѣкъ трѣбва да бжде буденъ и на този, и на онзи свѣтъ. Каже ли, че на този свѣтъ трѣбва да бжде буденъ, а на онзи може да спи, и тамъ ще се намѣри въ сжщото положение, въ каквото е билъ на земята. Влѣзешъ ли буденъ на онзи свѣтъ, мжнотиитъ и страданията ще бждатъ далечъ отъ тебе. Това значи, познаване на истината, т. е. познаване на нѣщата така, както сж въ действителност. Това значи, познаване на онзи животъ, въ който Богъ вѣчно пребжда. Богъ пре-

бждва въ реалния животъ, т. е. и въ проявения, и въ непроявения. Проявениятъ Богъ е въ материалния свѣтъ, а непроявениятъ — въ идеалния. Въ бждеще нашитѣ идеи ще станатъ материални и ще се реализиратъ. Значи, това, което е идеално за насъ, за други ще стане материално. Ще дойде день, когато материалното ще се превърне на идеално. — Кога ще стане това? — Когато разумнитѣ същества управляватъ свѣта; когато пеперудата ще се ползува отъ сладкия сокъ на плодоветѣ, а не само на цвѣтята. Днесъ пеперудата каца отъ цвѣтъ на цвѣтъ, ходи по него, помирисва го и си казва: Не мога да се ползувамъ отъ сладкитѣ, зрѣли плодове. За нея цвѣтоветѣ представятъ реалния свѣтъ, а плодоветѣ — идеалния. Съзнанието на пеперудата е готово за цвѣтоветѣ, но не и за плодоветѣ. Който иска да бжде пеперуда, трѣбва да се облича като нея, да си боядисва дрешкитѣ. Да боядисвашъ крилцата си, както пеперудата, това показва, какви дарби и способности се криятъ въ тебе. При това, ти трѣбва да ги прилагашъ, а не само да имъ се радвашъ. И пеперудата се радва на своитѣ дарби и способности, но временно; човѣкъ, обаче, се радва всѣкога. Стремете се къмъ постоянната радостъ, а не къмъ временната.

Задачата на всѣки човѣкъ е да развива своитѣ дарби и способности. Ще кажете, че това не зависи отъ васъ, но отъ вложеното въ васъ. — Всѣки има нѣкаква дарба или спо-

собностъ въ себе си, но тя може да остане неразвита. Следователно, отъ съзнателната работа на човѣка върху себе си зависи неговото развитие. Като работи върху себе си, той се свързва съ възвишенитѣ сщества, които му помагатъ. Тѣ сж сщества на любовта. Само любовта има предъ видъ интереситѣ на всички хора, на Цѣлото, а не на отдѣлнитѣ части. Каже ли нѣкой, че обича даденъ човѣкъ, това значи, че обича частта. За да бжде любовта му правилна, той трѣбва да вижда въ това лице Бога. Така, той се свързва съ Цѣлото. Всичко е създадено отъ Бога и заради Него. Обикновениятъ човѣкъ върви отъ частта къмъ Цѣлото, а посветениятъ — отъ Цѣлото къмъ частта, т. е. отъ общото къмъ частното. Като се развива правилно, и обикновениятъ човѣкъ дохожда до правия смисълъ на живота, както и посветениятъ.

Какъвъ е смисълътъ на живота? — Да намѣрите едно сщество, което да ви обича и да мисли, че свѣтътъ е създаденъ само за васъ. — Какво е моето задължение къмъ това сщество? — Да му отговоришъ на любовта и да мислишъ, че свѣтътъ е създаденъ само за него. Така и двамата ще дойдете до убеждението, че свѣтътъ е създаденъ за васъ. Ако мислите така, ще се убедите, че свѣтътъ е създаденъ за всички живи сщества. Всѣко сщество има право да живѣе и да се ползува отъ богатата на живота. Който мисли така, на правъ пѣтъ е; който не мисли така, той жи-

вѣе въ противоречия и заблуждения. Българинътъ е философъ въ живота си. Като се убеди въ нѣщо, той е категориченъ. Каквото и да му говоришъ, той казва: „Не продавай краставици на краставичаръ.“ Това значи: краставицитѣ не разрешаватъ въпроситѣ. Съ други думи казано: Състоянието на червея не разрешава смисъла на живота. И състоянието на пеперудата не разрешава смисъла на живота. Пеперудата е разрешила само единъ въпросъ, а, именно, да мине въ по-високо състояние отъ червея, но по-нататъкъ не отива. Тя се връща отново въ състоянието на червей. Значи, пеперудата отива отъ А до В и отъ В до А. Такова е положението и на обикновения човѣкъ: отъ скръбта, т. е. отъ състоянието на червей, той минава въ радостта — въ състоянието на пеперудата. Понеже не може да задържи радостта си, той се връща въ състоянието на червей — въ скръбта. Не става ли сжщото и съ вашитѣ деца, т. е. съ вашитѣ мисли? Ту се повдигате, ту се понижавате. Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.“ Човѣкъ трѣбва да се измѣни, да напусне стария животъ и да се събуди. Това значи, да живѣешъ за Божиата слава, да се радвашъ на всичко, което Богъ е създалъ. Само така човѣкъ може да се превърне отъ червей въ пеперуда, безъ да се връща въ състоянието на червея.

Какво представя кржгътъ? Той е първата форма, въ която човѣкъ се е проявилъ

на земята. Той е поле, въ което всички сили се хармонизиратъ. Така се пише и буквата „О“. Такава форма има яйцето, чрезъ което се създава животътъ. И сѣмето има форма на кръгъ и на елипса. Като се посади въ земята, то се пука и отъ него излиза стѣбълце, като камшиче. Така се образува буквата „б“ — началото на проявения животъ, който наричаме „битие“. Първоначално човѣкъ е живѣлъ затворенъ въ себе си, въ яйцето — непроявения животъ. Като се видѣлъ ограниченъ въ яйцето, човѣшкиятъ духъ започналъ да търси начинъ да се прояви. Така той раздѣлилъ елипсата, безъ да знае, че дѣлението не разрешава въпроситѣ на живота. Чрезъ дѣление, отъ кръга се получаватъ две по-малки кръгчета, отъ тѣхъ се получаватъ четири, после осемъ и т. н. Дѣлятъ се кръговетѣ, умножаватъ се, но вънъ отъ тѣхъ не може да се излѣзе. Следъ голѣмо усилие на мисълта, човѣкъ успѣлъ да направи две отвѣрстия на кръгчетата: отгоре и отдолу. Долното отвѣрстие играе ролята на коренче, съ което клетката тегли хранителни сокове отъ земята. Горното отвѣрстие представя стѣбло, на което се развиватъ листа и клончета. Така се създадо растението — една отъ формитѣ на живота, презъ които е миналъ човѣшкиятъ духъ. Не съществуватъ ли външни форми на живота, човѣшкиятъ духъ не би могълъ да се прояви.

И тъй, човѣкъ разбира външния свѣтъ дотолкова, доколкото може да разбере своя

вжтрешенъ свѣтъ. Каква представа ще имашъ за ябълката, ако не я приемешъ вжтре въ себе си? Ще развалишъ формата ѝ, ще я опи-ташъ и чрезъ вкуса, чрезъ силата, която тя дава, ще се произнесешъ за нея. Нѣмашъ ли вжтрешна представа за даденъ предметъ, ти никога не можешъ да го разберешъ и познаешъ. Ще описвашъ формата, цвѣта, голѣмината на ябълката, но това не е достатъчно за пълното понятие ябълка. — Не е ли престѣпление да разваляме формата на ябълката? — Не само че не е престѣпление, но човѣкъ има право да се ползува отъ соковетъ на ябълката, да се храни съ нея. Плодоветъ сж първата храна на човѣка. Раятъ е билъ плодна градина, отъ която човѣкъ ималъ право да се ползува. Важно е, той да не спира развитието на сжществата подъ него. Ще кажете, че човѣкъ има право да коли животнитъ. Ако е сигуренъ, че като заколи и изяде една кокошка, той я повдига и помага за развитието ѝ, има право. Въ противенъ случай, не е позволено на човѣка да коли животнитъ. — Какъ се познава, кога човѣкъ може да помогне за развитието на едно животно? — Ако кокошката, напримѣръ, се пожертвува доброволно за васъ, свободни сте да я заколите, или да я оставите да живѣе. Изучавайте подробно закона за развитието или еволюцията на индивидитъ, да намѣрите тѣсната връзка между всички живи сжщества, отъ най-малкото до най-голѣмото. Въпросътъ за еволюцията е Божествена идея,

която може да се разбере само отъ високи умове, които издържатъ голѣмо налѣгане.

Представете си, че имате два планински върха, съ опредѣлена височина. Водата отъ единия връхъ може да мине въ другия само по единъ начинъ — ако се прокара каналъ отъ единия връхъ до другия. Това значи: една Божествена идея може да мине отъ единъ умъ въ другъ, само когато има известно налѣгане. Това е възможно, когато и двата ума разполагатъ съ голѣма височина. Оставете ли водата да слѣзе до политъ на единъ отъ върховетъ и оттамъ да се изкачва по другия връхъ, това е невъзможно. — Защо? — Нѣма нуждното налѣгане, което може да повдигне водата нагоре. Ето защо, когато става въпросъ за възприемане на една Божествена идея, на първо мѣсто е нужно налѣгане, т. е. напръгане на ума. Умъ или мозъкъ, който не се напръга, или не издържа дадено напръгане, не е готовъ за Божественитѣ идеи. Съ други думи казано: Божественитѣ, т. е. възвишенитѣ идеи могатъ да се прокаратъ въ разумния свѣтъ, между разумни същества. Обаче, неразумнитѣ идеи никога не могатъ да се възприематъ отъ разумнитѣ същества. — Защо? — Тѣ нѣматъ никакво налѣгане. Тѣ идатъ отъ низки мѣста, безъ напръгане и подъемъ.

Представете си, че едно дете рисува една гарга. Може ли тази картина да се изложи предъ художници? Ще кажете, че детето е гениално. Може да е гениално, но още не е

проявило своя гений. Картината му е незадоволителна, не може да занимава великитѣ художници. Невъзможно е човѣкъ съ обикновени идеи и постѣпки, като картината на едно дете, да влѣзе въ Царството Божие. Ще възразите, че сте мислили дълго време върху нѣкои идеи и заслужавате да влѣзете между разумни сжщества. Колкото и да сте мислили върху нѣкоя идея, вие сте нарисували една обикновена гарга, като малкото дете. И да влѣзете въ Царството Божие съ вашата гарга, веднага ще я прегледатъ тамъ, ще се усмихнатъ и ще кажатъ, че картината ви се нуждае отъ много поправки, за което трѣбва да слѣзете отново на земята, тамъ да се учите. Докато сте на земята, все ще учите: ще рисувате гарги, ще ги изпращате на възвишенитѣ сжщества за прегледъ, но, докато не ги задоволите абсолютно, не може да останете между тѣхъ. Не е лесно да станешъ великъ, гениаленъ художникъ.

Гаргата, за която говоря, представя символиченъ образъ на истинския животъ. Докато е на земята, човѣкъ рисува себе си, за да представи нѣкога своята жива картина, която да задоволи всички. Много пжти човѣкъ ще се качва въ разумния свѣтъ, ще слиза, ще прави разходки, докато стане гражданинъ на този свѣтъ. При всѣко отиване ще преглеждатъ картината му, ще я поправятъ и ще го връщатъ на земята. Единъ день, когато картината му вземе образъ на ангелъ, на светия, или на едно отъ възвишенитѣ сжщества,

между които отива, той ще получи свидетелство за завършенъ курсъ на художеството и ще му дадатъ специална служба — да слиза на земята, като помощникъ на своитѣ братя, да ги насочва въ правия пѣтъ. Това значи, да изработишъ себе си като жива картина, достойна да живѣе между жителитѣ на Царството Божие. Това се иска отъ човѣка, това е неговата задача на земята.

И тъй, човѣкъ трѣбва да наблюдава и изучава живитѣ форми въ природата, като преходни положения на живота. Започнете отъ формитѣ въ неорганическия свѣтъ — камънитѣ и минералитѣ, и постепенно вървете къмъ тѣзи отъ органическия свѣтъ. Само така ще видите връзката между тѣхъ. Само така човѣкъ може да си обясни причината на своитѣ скърби и радости. Да намѣришъ извора на своята радостъ или скърбъ, това значи, да знаешъ, да черпишъ ли отъ него вода, или да го заобиколишъ, безъ да се ползувашъ отъ водата му. Кой човѣкъ, като знае, че на пѣтя му се открива голѣма пропастъ, нѣма да я заобиколи? Или, кой човѣкъ, като знае, кжде има чиста планинска вода, нѣма да отиде и задоволи жаждата си? Разумниятъ знае, кжде се намиратъ добритѣ нѣща, и съзнателно отива при тѣхъ; той знае, кжде се намиратъ лошитѣ и ги избѣгва; той знае, кжде се намиратъ тъмни и свѣтли мѣста въ съзнанието му, и първитѣ отъ тѣхъ запазва, а вторитѣ избѣгва. Защо ще се натѣквашъ на недоволството въ себе

си? За какво е недоволенъ човѣкъ? — За прости работи. Нѣкой е недоволенъ отъ яденето: маслото било недостатъчно, или било съ малко червенъ пиперъ, нѣмало цвѣтъ. Сложи вкусно, добре сготвено ядене на трапезата, за да превърнешъ недоволството на човѣка въ доволство. Готварството е стара наука, която е съществувала въ всички времена и епохи, отъ клетката до цѣлия човѣкъ. И клетката познава това изкуство. Тя сама си приготвя храна и се развива. Ето защо, и религиозниятъ, като слуша нѣкаква проповѣдь, отъ време навреме мисълта му се разсѣйва, и той си казва: Дали ще има ядене на онзи свѣтъ? — И тамъ ще има ядене, даже по-вкусно и по-fino отъ това, което хората приготвятъ на земята.

Мнозина се запитватъ: Какъвъ въпросъ трѣбва да ни занимава най-много въ живота? За нѣкои, важенъ въпросъ е яденето, а за други — какъ да угодятъ на Бога. Искашъ ли да угодишъ на Бога, ще живѣешъ така, че да изявишъ любовта въ живота си. Безъ любовъ, животътъ не може да се прояви. Ние говоримъ за цѣлокупната любовъ, която включва двата велики закона: любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ ближния. Любовта къмъ Бога подразбира, ти да Го обичашъ, и Той да те обича. Не е достатъчно само човѣкъ да обича нѣкого. Като обичашъ, трѣбва и тебе да обичатъ. Затова се казва, че любовта ражда любовъ. Тя е първото условие за работа, за учене и за развиване. Не можешъ да работишъ,

ако не обичашъ работата си; не можешъ да учишъ, ако не обичашъ учителя си; не можешъ да се развивашъ, ако не обичашъ Онзи, Който те е създалъ. Следователно, ще обичашъ Бога, и Той ще те обича. Ще обичашъ ближния си, и той ще те обича. Ако си ученикъ, ще обичашъ учителя си, съученицитъ си, за да се ползувашъ отъ тѣхната любовъ. — Какъ ще спечелимъ любовта на своитъ съученици? — Чрезъ смирение. Представете си, че вие сте последенъ по номеръ въ класа, Преди васъ сж записани 29 ученика, вие сте последниятъ. Всички ще ви погледнатъ отвисоко, но вие трѣбва да бждете смиренъ, да понесете всичко съ търпение. Така тѣ ще ви обикнатъ и поставятъ наредъ съ тѣхъ. По-неже тѣ знаятъ повече отъ васъ, ще ви помогнатъ да ги достигнете. За предпочитане е да заемете последно мѣсто и постепенно да напредвате, отколкото да застанете пръвъ между всички и не можете да задържите мѣстото си. При това положение, естествено, човѣкъ слиза отъ първото мѣсто и остава назадъ.

Представете си, че на пжтя ви се изпрѣчи слонъ. Какво трѣбва да направите? Ако сте разуменъ, ще се отбиете настрана, да мине слонътъ. Ако не сте разуменъ, ще искате слонътъ да се отбие отъ пжтя си. Ще кажете: Азъ съмъ човѣкъ, а слонътъ — животно. Той трѣбва да отстѣпи. Обаче, слонътъ ще ви качи на хобота си, ще ви завърти нѣколко пжти въ въздуха и ще ви тури настрана, да не му

прѣчите. Съ слонъ не можешъ да се боришъ. Вижте, какъ постѣпватъ децата. Ако нѣкое дете срещне на пѣтя си слонъ, нѣма да изисква отъ него да му направи пѣтъ, но ще се сѣти да му куни малко оризъ. Като му даде да си хапне два-три пѣти оризъ, слонътъ ще се разположи приятелски къмъ него и, дето го срещне, ще го вдигне на хобота си и ще го разходи. Така трѣбва да постѣпва всѣки човѣкъ съ мѣчнотиитѣ си. Всѣка мѣчнотия е слонъ, съ който трѣбва да се справите разумно. Ще ѝ давате отвреме-навреме по малко оризъ, ще я гладите, ще я милвате, докато тя се разположи къмъ васъ и започне да ви носи на гърба си.

И тъй, правилно разбиране и разумностъ се иска отъ човѣка. Като се натѣква на мѣчнотии, да знае, какъ да се справя. Ако слонътъ иска да си хапне нѣколко смокини, трѣбва ли бакалинътъ да го бодне съ игла по хобота? Ако се опита да направи това, слонътъ ще му отговори така, че дълго време ще го помни. Ще напѣлни хобота си съ вода и ще го опръска отгоре-додолу. Човѣкъ трѣбва да се обхожда добре съ мѣчнотиитѣ си, за да се справя лесно съ тѣхъ. Само така той може да развие самообладание. Добрата обхода води къмъ самообладание. Това се иска отъ всички хора. Хиляди години чака Богъ, да види добри плодове отъ своитѣ деца. Той казва: Една ябълка искамъ да изработите, но да е доброкачествена. Само онзи може да изработи

нѣщо, да даде плодъ, който се е събудилъ, осъзналъ и смирилъ. Ако не се събудишъ, не можешъ да работишъ; ако не се смиришъ, работата ти ще бжде безплодна.

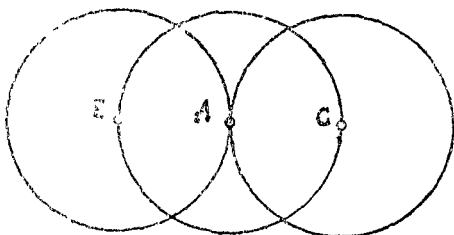
Желая на всички да се събудите и да започнете да работите съ любовъ и смирение.

*

1. Лекция отъ Учителя, държана на 30 септемврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Оставената торба

На фиг. I. имате три окръжности А, В, С, които се пресичатъ взаимно. Всички знаете, какво нѣщо е окръжностъ и какво — кръгъ.

фиг. I.

Понеже иматъ еднакви радиуси, и третѣ окръжности сж равни помежду си. Обаче, тѣ се отличаватъ по своята дейностъ, като образи на живата природа. Срѣдната окръжностъ, съ центъръ А, пресича дветѣ окръжности въ центроветѣ имъ В и С, което показва, че има нѣщо общо съ тѣхъ. Тази окръжностъ представя Божествения свѣтъ. Следователно, този свѣтъ има нѣщо общо съ останалитѣ два свѣта — съ духовния и съ физическия.

Мнозина се запитватъ, на какво се дължатъ противоречията въ живота. Когато субективнитъ, т. е. вътрешнитъ възгледи на човѣка, се стълкновятъ съ обективнитъ, т. е. съ външнитъ възгледи на Бога и на разумната природа, непременно се явяватъ противоречия. Значи, вътрешниятъ свѣтъ на човѣка е външенъ свѣтъ на Бога. Ако излѣзе отъ своя центъръ, човѣкъ влиза вече въ центъра на Божествения свѣтъ. Остане ли въ своя центъръ, той е въ външния свѣтъ на Бога, въ периферията на Божествения свѣтъ. И обратно, когато се движи по периферията на своя животъ, той минава презъ центъра на Божествения свѣтъ. Въ това време човѣкъ мисли, че е нѣкакво божество, иска да прави това, което е достойние само на Бога. Така, именно, той изпада въ противоречие съ себе си. Много естествено, никой човѣкъ не може да направи това, което Богъ върши. — Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да излѣзе отъ противоречията си? — Да съгласува своитъ субективни мисли и желания съ обективнитъ мисли и желания на Бога. Невъзможно е Богъ да следва пътя на човѣшкитъ мисли и желания. Човѣкъ е проява на Бога, но не и начало на Неговия животъ. Следователно, той трѣбва да върви по пътя на Бога, а не Богъ по неговия пътъ. Нѣкой пита, защо работитъ му не се нареждатъ добре. — Защото е въ стълкновение съ външния животъ на Бога. — Защо имамъ гоѣми мжчнотии? — Защото си въ стълкнове

ние съ външния животъ на Бога. Ако се движишъ съзнателно по окръжността А, ще намѣришъ хиляди възможности да реализирашъ своитѣ мисли и желания, както и своя идеалъ.

Въ Божествения животъ има две противоположни посоки на движение: едната посока е отъ В къмъ А, а другата — отъ С къмъ А. Това показва, че въ природата има известно отношение между единъ силенъ и единъ слабъ моментъ, между една разумна и една неразумна сила, между доброто и злото, между истината и лъжата. — Кога лъже човѣкъ? — Когато обещава на хората нѣща, които никога не може да направи. Нѣкой казва, че ще ви направи щастливи. Въ сжщностъ, никой никога не може да направи щастливъ. Щастието е въ рѣцетъ на Бога, а не въ човѣшкитѣ рѣце. Човѣкъ себе си не може да направи щастливъ, че другитѣ ще ошастливи. Какъ може, нещастниятъ да прави другитѣ щастливи? Какъ може, слабиятъ да прави другитѣ силни? Какъ може, бедниятъ да прави другитѣ богати? Каквито обещания и да ви даватъ обикновенитѣ хора, не се лъжете отъ тѣхнитѣ думи. Това не е лъжа, но неразбиране на нѣщата. Лъже онзи човѣкъ, който обещава нѣщо, което може да направи, а не го прави. Не може да наречешъ лъжець онзи, който ти обещава богатството на цѣлата земя. Преди всичко, земята не е негова; той нѣма право да разполага съ нейното богатство. Този човѣкъ може да се

нарече глупецъ, но не лъжецъ. Като знаете това, не говорете такива нѣща нито на себе си, нито на своитѣ ближни. Защо ще си въобразишъ, че можешъ да вдигнешъ земята на гърба си?

Опитвалъ ли си да носишъ земята на гърба си? Първо опитай, после говори. Ще кажешъ, че си ходилъ на слънцето. Какъ си ходилъ: съ ума, съ сърдцето или съ тѣлото си? Трѣбва да говоришъ само онова, което си опиталъ и си се увѣрилъ, че самъ можешъ да го направишъ. Само онзи е ходилъ на слънцето, който си послужилъ и съ ума, и съ сърдцето, и съ тѣлото си. — Азъ познавамъ Бога. — Какъ Го познавашъ: съ ума, съ сърдцето или съ тѣлото си? Истинско, пълно познаване на Бога подразбира познаване по умъ, по сърдце и по тѣло, т. е. съ цѣлото си естество. Може ли да познавашъ Бога съ тѣлото си? Какво означава тѣлото? Подъ „тѣло“ разбираме външна проява на душата. Тѣлото представя външната, обективна проява на душата. Никой не може да разбере и познае душата вънъ отъ проявитѣ на ума, на сърдцето и на тѣлото. Следователно, душата има три обективни прояви: въ умствения свѣтъ — чрезъ вътрешната природа на ума, въ духовния свѣтъ — чрезъ вътрешната природа на сърдцето, въ физическия свѣтъ — като вътрешни сили на тѣлото.

И тъй, душата представя външната и вътрешната сжщина на човѣка. Тя присжтствува

и въ съзнанието, и въ ума, и въ сърдцето, и въ волята на човѣка — навсѣкжде и въ всичко. Тя опредѣля нѣщата, но нея никой не може да опредѣли. Тя присѣтствува и въ духа на човѣка. Ако нѣкой се опита да ѝ даде форма, това значи, да я ограничи. А душата не се ограничава. Споредъ нѣкои, душата има яйцевидна форма. Такава е формата на човѣшкото тѣло, а не на душата. Дето душата присѣтствува, тамъ има вѣчно движение, вѣчна работа. Следователно, никой не е видѣлъ душата, но има представа за нейнитѣ прояви. Казано е въ Писанието: „И вдѣхна въ ноздритѣ му дихание на животъ, и стана човѣкъ жива душа.“ Това значи: и започна човѣкъ да диша, да мисли, да чувствува, да се движи и да работи. Ще кажете, че първиятъ човѣкъ билъ лесно създаденъ. Достатъчно било да му се вдѣхне въздухъ. Ако, наистина, е лесно това, опитайте се и вие да вдѣхнете въздухъ въ нѣщо, да видите, какво ще излѣзе. Знаете ли, какво представя е диханието на Бога и каква сила се крие въ него?

Следователно, когато става въпросъ за диханието на Бога, трѣбва да гледате на него като на свещено нѣщо. Ако чрезъ въздуха, който обикновениятъ човѣкъ вдишва и издишва, се извършватъ велики процеси въ организма, колко по-велики и възвишени нѣща ставатъ отъ диханието на Бога. Веднѣжъ само вдѣхна Богъ въ ноздритѣ на човѣка, и той стана жива душа. При това, този процесъ не е едно-

кратенъ. Много пжти Богъ внася своето дихание въ човѣка. Въ който моментъ престане този процесъ, човѣкъ умира, т. е. животътъ въ него се прекъсва. Който не разбира истината, мисли, че Богъ само веднѣжъ е вдѣхналъ животъ въ първия човѣкъ. За да го оживи, Богъ, наистина, е вдѣхналъ само веднѣжъ, но оттогава доднесъ Той не е престаналъ да внася диханието си въ човѣка и нѣма да престане да вдѣхва. Майката само веднѣжъ ли кърми детето си? Много пжти го кърми тя, докато стане истински човѣкъ. Диханието на Бога е необходимо за всѣки човѣкъ, както млѣкото за грѣдното дете. Следователно, процесътъ на Божественото дихание е непреривенъ, както и кърменето на малкото дете. Като знаете това, подѣржайте връзката си съ Бога, за да могатъ Неговитѣ енергии да се втичатъ въ васъ. И тогава, като се питате, какъвъ е смисълътъ на живота, ще си отговорите: Смисълътъ на живота се заключава въ връзката на човѣшката душа съ Бога. — Защо нѣмамъ успѣхъ въ живота си? — Защото си скѣсалъ връзката съ Бога. — Какво трѣбва да направя, за да подобря живота си? — Да възстановишъ тази връзка.

Представете си, че за васъ специално е оставена на опредѣлено мѣсто торба съ злато, която сами трѣбва да си вземете. Отивате да вземете торбата, но въ сѣщия моментъ излизатъ отнѣкѣде разбойници и ви гонятъ да взематъ златото. Това е устроено нарочно,

да ви изпитатъ, заслужавате ли Божественото благо, или ще се уплашите и ще избѣгате. Ако избѣгате отъ разбойниците и не вземете торбата, тѣ ще се възползуватъ отъ Божественото благо. Въ дадения случай, вие минавате за престѣпникъ предъ разбойниците, понеже не сте могли да използвате Божественото благо. Страхътъ отъ разбойниците показва, че сте скжсали връзката си съ Бога. Който пази тази връзка, той не се страхува. Той знае, че при получаване на едно благо, винаги има изпитания и е готовъ да се справи съ тѣхъ.

Какво се иска отъ сегашния човѣкъ? — Самообладание. По този начинъ могатъ да се реализиратъ добритѣ желания. Който има самообладание, той се е справилъ съ страха. — Какво допринася страхътъ? — Излишни тревоги. Ако пжтувашъ съ параходъ по океана, трѣбва ли да се страхувашъ да не стане нѣкаква катастрофа? Страхувашъ се да не се разбие парахода и да се намѣришъ на дъното на океана. — Кой човѣкъ се страхува? — Който не е свързанъ съ Бога. Който има отношение къмъ Бога, преди да се качи на парахода, ще Го запита, да пжтува ли съ този параходъ, или да се качи на другъ? Ако му се отговори положително, той нѣма защо да се съмнява. Ще влѣзе въ парахода и, презъ каквито изпитания да мине, въ края на краищата, ще излѣзе на спасителния брѣгъ. Всичко може да стане съ парахода, въ който си ти, но нѣма да потъне.

— Защо? — Защото Богъ ти е позволилъ да пътувашъ съ него. Никаква сила въ свѣта не е въ състояние да се противопостави на Божиитѣ решения. Ако параходътъ потъне, това показва, че ти си влѣзълъ въ него безъ позволенieto на Бога. Казано е въ Писанието: „Косъмъ отъ главата ви нѣма да падне безъ волята на Бога.“

Следователно, вѣра е нужна на съвременнитѣ хора, не умствена, но абсолютна вѣра, въ която нѣма никакви изключения. Какво означава вѣра безъ изключения? Ако се качишъ на параходъ въ океана и се яви буря, параходътъ ще мине презъ голѣми люшкания, ще потъва въ водата и ще излиза на повърхността, ще залива пжтниците съ вода, но пакъ ще излѣзешъ на брѣга здравъ и читавъ. И презъ всичкото време на изпитанието трѣбва да останешъ тихъ и спокоенъ, съ пълна вѣра, че ще стигнешъ до брѣга благополучно и ще кажешъ: Минахъ презъ голѣма опитностъ, но се убедихъ, че въ Божиитѣ обещания нѣма обратни решения. Ще кажете, че вѣрвате въ Бога и въ Христа. Мнозина вѣрватъ като васъ, но важно е, какъ ще се справи всѣки, като попадне въ развълнувания океанъ. Вѣрващъ си, но като те гонятъ разбойници, оставашъ торбата съ златото и бѣгашъ. Това не е вѣра. Истински вѣрващиятъ трѣбва да остане на мѣстото си, разбойниците да минатъ покрай него и да не го докоснатъ. Това е вѣра. Ако се уплашишъ отъ разбойниците и избѣгашъ

ти самъ се излагашъ на страдания. Ще останешъ около торбата си и ще кажешъ на разбойниците: Тази торба е моя. Богъ ми я далъ и не отстъпвамъ отъ нея.

Какво представя торбата съ златото? — Човѣшкиятъ животъ. Следователно, никой не може да вземе живота, даденъ отъ Бога. Нито смъртта може да отнеме живота на човѣка. — Ще умремъ. — Кой ви е казалъ това? Питали ли сте Господа, ще умрете ли, или още ще живѣете? Нѣкой обикновенъ човѣкъ може да ви каже, че ще умрете, но неговото твърдение не е мѣродавно. Кой е умиралъ съзнателно и познава смъртта? Никой нѣма право да говори за нѣща, които не е опиталъ. Казано е въ Писанието: „Въ който день престъпишъ Божия законъ, ще умрешъ.“ Този законъ има и обратенъ смисълъ: „Въ който день решишъ да изпълнявашъ Божия законъ, ти придобивашъ животъ.“ Който губи живота си, става недоволенъ и страда; който придобива животъ, радва се.

И тъй, хората сж недоволни, когато нѣщата ставатъ така, както не ги очакватъ. Искашъ да придобиешъ богатство, но, като започнатъ да те преследватъ апаши и разбойници, ставашъ недоволенъ и казвашъ: Защо ми е такова богатство, което нарушава мира и спокойствието ми? Представи си, че твоето богатство не е въ пари, но въ нѣкакво природно благо, отъ което се нуждаятъ всички хора. Ти имашъ къща, близо до чистъ, пла-

нински изворъ. Минаватъ и заминаватъ пътници край кжщата ти, и всѣки търси вода, да задоволи жаждата си. Щомъ видятъ извора, приближаватъ се до него и пиятъ отъ водата му. Имашъ ли право да отказвашъ на пътниците да пиятъ отъ водата на твоя изворъ? Ако откажешъ на нѣкого, ти вършишъ престѣпление, за което ще отговаряшъ. Всѣки, който дойде при твоя изворъ, ще го оставишъ свободно да се напие и да си налѣе, колкото вода иска. Въ това се заключава изпълнението на Божията воля. Затова е казано: „Даромъ сте взели, даромъ давайте.“ Даромъ се даватъ Божиитѣ блага, защото трѣбва да се върнатъ при Източника, отъ Който сж излѣзли. Когато се говори за изобилие на богатата, има чедъ предъ видъ Божиитѣ блага. Като знаете това, не спирайте пътя на Божественитѣ блага.

Първата задача на човѣка е да се справи съ своя вътрешенъ страхъ. Докато се страхува, той всѣкога ще бжде недоволенъ, че не е постигналъ идеала си. Много естествено, страхътъ го заставя да бѣга и да се откаже отъ торбата съ богатата. Ако нѣкой се оплаква, че не е станалъ богатъ, силенъ, добъръ, това се дължи на неговата страхливостъ. — Защо не можахъ да стана поетъ, музикантъ или художникъ? — Защото си билъ страхливъ. Който е доволенъ отъ положението си и се радва на своитѣ постижения, той е билъ смѣлъ и решителенъ въ живота си, предъ нищо не се е спиралъ. Тѣй щото, ако не сте богати, учени,

добри, силни, ще знаете, че причината за това е въ самитъ васъ, страхливи сте били; ако сте бедни и болни, страхливи сте били. Това е фактъ, който съмъ опитвалъ много пжти въ живота и съмъ абсолютно убеденъ въ него. Той е станалъ вече законъ, въ който нѣма никакво изключение.

Казано е въ Писанието: „Страхливиятъ не може да наследи Царството Божие.“ Какво представя Царството Божие? — Сборъ отъ блага, които Богъ е опредѣлилъ за всички живи същества на земята. Следователно, ако си страхливъ, не можешъ да се ползувашъ отъ Божиитъ блага. — Какъ мога да се освободя отъ страха? — Като внесешъ любовта въ сърдцето си. Тогава страхътъ ще остане отвънъ, а любовта — отвътре. Само така ще реализирашъ желанията си; само така ще бждешъ въ съгласие съ Божествения свѣтъ. Докато живѣешъ съ страхъ за утрешния день, ти всѣкога ще бждешъ въ стълкновение съ Бога, съ разумната природа. Извади страха вънъ отъ себе си, за да влѣзешъ въ хармония съ живата природа и да се ползувашъ отъ Божието благословение. При това положение ще реализирашъ своитъ желания: каквото помислишъ, ще постигнешъ. Ако пожелаешъ да имашъ една колибка, веднага ще я придобиешъ. Тя ще бжде като гайда: ту ще я свивашъ, ту ще я надувашъ. Можешъ ли да се оплачешъ отъ жилищна криза? Ще носишъ колибката съ себе си и, дето те завари нощта, тамъ ще

останешъ. Това значи, да прилага човѣкъ своето знание. Това значи, да бждешъ съвършенъ. Затова е казано въ Писанието: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни.“ За съвършения всичко е постижимо.

Въ Божествения свѣтъ нѣщата се постигатъ само за даденъ моментъ. Това значи, Богъ осигурява човѣка само за даденъ моментъ, а не за вѣчни времена. Имашъ нужда отъ хлѣбъ въ даденъ моментъ — ще го имашъ; искашъ да напишешъ нѣщо, ще напишешъ и ще се проявишъ като писателъ, но само за даденъ моментъ; искашъ да имашъ кѣщичка, да си починешъ, и това ще ти се даде, но само за момента. При това, моментътъ подразбира само известна областъ, известно направление. Въ единъ моментъ ще се проявишъ само въ известна областъ, а не въ всички области и направления. Искашъ ли въ единъ моментъ да се проявишъ въ всички области, или да постигнешъ всичкитъ си желания, ти изпадашъ въ заблудения и противоречия.

И тъй, всичко въ живота е постижимо, когато поставите любовта отвътре, а страха — отвънъ. Така се придобива животътъ и безсмъртието. Следователно, когато сте въ съгласие съ Божиитъ закони, нищо не може да ви изненада; каквото и да ви се случи, ще знаете, че въ единъ моментъ само ще се справите съ мъжнотията си. Богъ е въ вѣчността. Той ръководи свѣта и го оправя. Живѣйте безъ страхъ, за да запазите торбата съ златото отъ

ржцетъ на разбойниците. Предъ любовта и безстрашието я най-голѣмиятъ разбойникъ отстъпва. Той слага оржието си на земята и казва: Торбата е твоя, разполагай съ златото си, както знаешъ. Ако обичашъ, можешъ да дадешъ и на мене нѣщо. Ти бръквашъ въ торбата и давашъ на разбойника частъ отъ златото. Това подразбира истински отношения между хората. Когато имашъ повече блага отъ своя ближень, дай му частъ отъ благата си, но доброволно.

Сега, бждете внимателни, да не губите торбитъ си. За тѣзи, които сж ги изгубили, тѣ не се връщатъ вече, но внимавайте, въ бждеще поне да не ги губите. Когато се качвате на параходъ, не губете вѣрата си. Като се натъквате на страдания, не се обезсърдчавайте. Щомъ сте свързани съ Бога, никаква сила не може да ви измѣсти отъ положението, въ което се намирате. Каквито бури и вѣтрове да ви брулятъ, параходътъ ви ще излѣзе благополучно на пристанището. Това, което желаете да стане, ще се изпълни. Това е законъ, въ който нѣма никакво изключение. — Какъ ще познаете, дали този законъ действува въ живота? Опитайте се да вземете торбата и ще видите, че разбойниците ще отстъпятъ предъ васъ. Така ще разберете, че тѣ сж ваши приятели, дегизирани, съ цель да изпитатъ вѣрата и самообладанието ви.

Ще ви дамъ една нова пѣсень, на чуждъ езикъ, съ следното съдържание:

Аинъ фаси,
мекри заси,
финъ земру
ашанъ меру
суаси синъ месулъ
сумаси зенъ фесулъ.

Чуждиятъ и неразбранъ езикъ показва,
че нѣкога, въ далечното минало, вие сте изгубили
благо то което ви е дадено. Изгубили сте
торбата, и днесъ я търсите.

Сега следватъ разбранитѣ думи на пѣ-
сенята:

Въ небеснитѣ ширини,
въ небеснитѣ глъбини;
въ небеснитѣ висини,
где свѣтлина обитава,
и животътъ вѣчно се проявява.

Кога човѣкъ говори за небеснитѣ ширини?
— Когато изгуби нѣщо. Тогава той става по-
разуменъ, но торбата е отишла вече въ рж-
цетѣ на разбойницитѣ. Стои човѣкътъ и ми-
сли, какъ е станала тази работа, че торбата е
вече далечъ отъ него. Той не подозира, че
причината е въ неговия страхъ. Докато не се
познава, човѣкъ страда, мъчи се и се запитва,
защо идатъ страданията.

Страданията на хората сж резултатъ на
изгубената обичъ. Безъ обичъ и любовъ жи-
вотътъ се обезсмисля. Любовта изключва
страха, следователно, освобождава човѣка отъ
тъмнината и ограниченията. Ако обичътъ и лю-
бовта ви не сж въ сила да изпждятъ страха

навънъ, тѣ не сж истински. — Какъ да се примиримъ съ страданията? — Нѣма защо да се примирявате съ страданията, но ще ги приемете, като нѣща, които идатъ отъ Бога. Следователно, всичко, което иде отъ Бога, е добро. Радостъ, или страдание, които идатъ отъ Бога, сж добри и на мѣсто. Обаче, трѣбва да различавате това, което иде отъ хората, отъ онова, което иде отъ Бога.

За следния пжтъ пишете върху темата : „Най-голѣмиятъ страхъ и най-голѣмата обичъ.“ Като развивате темата, ще се стремите да внесете нѣщо ново въ разбирането си, а не както сж разбирали хората преди васъ. За всѣко нѣщо се иска ново разбиране. И пророцитѣ сж имали нѣкакво разбиране за Бога, напримѣръ, но вие трѣбва да се отличавате отъ тѣхъ. Отъ васъ се иска още по-ново разбиране, да се приближавате до разбирането на Христа за Бога. Нали минавате за християни? Вашето разбиране трѣбва да отговаря на момента, въ който сега живѣте. Новото има отношение къмъ красотата въ живота, а красотата — къмъ настоящето. Наистина, важни сж сегашнитѣ блага, а не миналитѣ, които сж изгубени вече. Въ много ями се събирало вода, отъ която мнозина сж се ползували, но важна е водата, която днесъ изтича отъ извора. Водата въ ямитѣ е мжтна, нечиста, а отъ извора е прѣсна, чиста — всички се стремятъ къмъ нея. На сжщото основание, казвамъ: Важно е, какъ Богъ се изявява днесъ къмъ

насъ, а не, какъ се е изиявявалъ въ миналото. Затова Павелъ казва: „Око не е видѣло, и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ.“ Ако обичашъ Бога, нито на ума, нито на сърдцето ти ще дойде това, което Той е приготвилъ за тебе. Велика е любовта Му къмъ всѣка душа. Божията Любовъ е врата, презъ която ти ще минешъ, за да влѣзешъ въ Божествения свѣтъ. Само така ти ще приемашъ и предавашъ Божиитъ блага. Следователно, обичта е съединителна връзка между човѣшката душа и Първата Причина. На тази връзка се дължи правилното развитие на човѣка.

×

2. Лекция отъ Учителя, държана на
7 октомврий, 1931 г. София. — Изгрѣв...

Проводници на любовта

Размишление.

Тема за следния път: „Произходъ на въшката.“

Ще кажете, че темата е проста, лесно ще я напишете. Нѣщата сж прости, когато човѣкъ има яснота въ съзнанието си. Да мислишъ, че като се разтоваряшъ, можешъ да опростишъ нѣщата, ти самъ се заблуждавашъ. Ако кредиторътъ опростява дълговетъ на своитъ длъжници, това значи, прощаване, т. е. заличаване на дълговетъ имъ. Да опростявашъ живота си, това знаячи, да се помирявашъ съ трудноститъ, т. е. да спазвашъ закона на економията. Мнозина мислятъ, че сж пестеливи. Да отдѣляшъ отъ хапката си и да внасяшъ пари въ банката, това не е опростяване на живота; това не разрешава въпроситъ.

Колко прави две по две? — Четири. Ще кажете, че и това е просто смѣтане. Две по две прави четири, но две и две е пакъ четири. Защо и при умножаването и при събирането получаваме все четири? Знаете само, че лесно се събиратъ две и две и лесно се умножаватъ две по две, но защо и въ двата случая получаваме четворка, не знаете. Ще кажете, че числата се събиратъ лесно. Обаче,

кои величини се събиратъ лесно: живитѣ, или механическитѣ? Лесно е да съберемъ две царевични зрънца или две камъчета, но какъ ще съберешъ две кокошки или двама души? Кокошкитѣ туряшъ въ курника, но не си ги събралъ. Двама души живѣятъ въ една къща, но не сж събрани. Тѣ могатъ да живѣятъ заедно или доброволно, или насила, но това не е още събиране. Значи, има естествено и неестествено събиране. Ти можешъ да приемешъ една идея доброволно или насилствено. Това показва, че въ живота и въ природата сжществуватъ два вида процеси: естествени и неестествени.

Често хората се спиратъ върху въпроса, да вѣрватъ ли въ Бога, или да не вѣрватъ. Кое отъ дветѣ положения е естествено и кое неестествено? Ще кажатъ нѣкои, че вѣрата въ Бога е необходимостъ, както е необходимо слънцето за всички живи сжщества. Безъ слънчевата свѣтлина и топлина нѣма животъ на земята. Какво ще стане съ васъ, ако слънцето не изгрѣва цѣла година? Какво ще стане съ васъ, ако гладътъ ви стигне до крайния предѣлъ? Казвашъ: Прегладнѣхъ вече. Какво ще стане съ тебе като прегладнѣшъ? Ще заспишъ. И безъ слънцето ще заспишъ, както и безъ храна. Това заспиване подразбира спиране на растенето. Смисълътъ на живота е въ растенето. Ако всѣки день не прибавяшъ нѣщо въ себе си, т. е. не растешъ, деньтъ е загубенъ за тебе. Когато рисува нѣкаква картина, ху-

дожникътъ всѣки день прибавя по една малка чъртичка къмъ нея. И, като погледнешъ, виждашъ, че е нарисувалъ човѣшко лице. Всѣки день по една чъртичка, докато на шестия день виждашъ цѣло лице. Казано е, че Богъ създалъ свѣта въ шесть дня. Така се говори на децата, а възрастнитѣ, т. е. посветенитѣ подъ „шесть“ разбиратъ не шесть дня, а шесть елемента. — Кои сж тѣзи елементи? — Това сж днитѣ на седмицата: понеделникъ, вторникъ, сръда и т. н. Християнитѣ считатъ понеделникъ за първи день, т. е. първия елементъ, а евреитѣ започватъ отъ недѣля — първиятъ день на Битието, първиятъ елементъ, съ който е започнало създаването на свѣта. Какъвъ елементъ е недѣлята?

Като се говори за Бога, всички казватъ, че Той е вездесщъ. Ако питате нѣкого, къде е Богъ, ще отговори, че Той е на небето. Щомъ е на небето, не е вездесщъ. — Защо? — Защото, споредъ нѣкои, небето е покривътъ на земята, а покривътъ не е всичко въ свѣта. Други пъкъ подъ „небе“ разбиратъ необятното пространство, което включва всичко. Значи, небето не е само покривъ на земята, но нѣщо велико и необятно, въ което влиза цѣлата вселена, цѣлата вѣчностъ. Вѣчниятъ животъ включва обикновения, а обикновениятъ е частъ отъ вѣчния.

Хората говорятъ за Бога, за небето и за земята, но единъ отъ близкитѣ въпроси за тѣхъ е, защо сжществува злото. Много просто,

злото е половината на доброто. — Какво е тогава доброто? — Цѣлото на злото. Значи, злото се отдѣлило отъ доброто, като отъ цѣла единица, и съставя негова половина. Доброто пъкъ, като цѣло, превръща всичко въ добро. Българската пословица „Всѣко зло за добро“ има предъ видъ тъкмо това, че само доброто е въ сила да превърне злото въ добро. Тѣй щото, не се смущавайте, когато се натъквате на злото. То е частъ отъ доброто, а частъта е по-слаба отъ цѣлото. Нека тази мисълъ остане въ ума ви, като съзнателна, разумна работа, която ще придаде нѣщо къмъ вашето съзнание. — Кога се е създало злото? — Когато се отдѣлило отъ цѣлото, т. е. отъ доброто — основата на живота. Ако имате едно яйце, трѣбва ли да го дѣлите на две части? Понеже въ яйцето е скритъ животътъ, нѣмате право да дѣлите живота. Той е единенъ и недѣлимъ. Който се опиталъ да раздѣли живота, той е внесълъ злото въ свѣта. Всѣко нѣщо, създадено отъ Бога, е единно, недѣлимо и, следователно, трѣбва да се използва, както е дадено. Ако се опиташъ да раздѣлишъ една своя мисълъ, която сжествува като зародишъ въ твоя умъ, ти си извършилъ вече едно зло, което ще ти причини голѣмо страдание. Всѣка добра мисълъ е недѣлима величина, която само трѣбва да се тури въ действие, нищо повече не можете да правите съ нея.

И тѣй, съдействайте на доброто въ васъ да расте и да се развива. Само така то ще

ви допринесе нѣщо. Сѣйте добри мисли и чувства въ градината на вашия умъ и на вашето сърдце, както посаждате плодни дървета въ градината си. Единъ беденъ човѣкъ, въ продължение на десетъ години най-много, може да подобри материалното си положение. Достатъчно е да посѣе сто сѣмки отъ доброкачествени круши или ябълки, за да се радва на тѣхнитѣ плодове. Кажете ли, че това не е ваша работа, вие сами се спъвате. По цѣли дни седите и философствувате върху въпроситѣ, кой е създалъ свѣта, защо го е създалъ, и мислите, че това е ваша работа. Това философствуване нищо не допринася за растенето ви. Съ години наредъ изучавате животнитѣ, тѣхния характеръ и произходъ, безъ да сѣете нѣщо въ градината си. Какво ще придобиеете, ако изучавате характера на вълка, напимѣръ? Другъ е въпросътъ, ако изучавате характера на овцата. Вие отглеждате овце, имате отношение къмъ тѣхъ. Всѣка мисль, всѣко чувство, съ които човѣкъ се занимава, оказватъ известно влияние върху него. Всѣки предметъ, който изучава, сжщо оказва влияние върху него. Следователно, ако изучава вълка, ще се натъкне на известно влияние отъ него. Защо му е вълчото влияние? Работете съ доброто, безъ да го дѣлите, за да се намирате подъ неговото влияние. Работете съ доброто като методъ за самовъзпитание. Така ще се развивате правилно и ще вървите напредъ.

И тъй, работете върху истинското само-възпитание, съ методи, каквито разумната природа дава. Единъ отъ нейнитъ методи е обновяването. Човѣкъ се обновява, когато всѣки день внася въ ума си по една нова мисль и въ сърдцето си по едно ново чувство, които го повдигатъ. Нека всѣки се запита, какво ново може да внесе днесъ въ ума и въ сърдцето си. Здравиятъ мисли за богатство, да спечели нѣщо, съ което да подобри живота си. За какво мисли болниятъ? Като се върти на леглото по цѣли дни, той си мисли, дано намѣри лѣкарството, което ще му помогне да оздравѣе. Ученикътъ или студентътъ мисли върху въпроса, който ще му зададе учителятъ или професорътъ. Той си мисли, колко добре ще бжде, ако по нѣкакъвъ начинъ се добере до въпроса, който ще му се зададе на изпита. Както въ училището, така и въ живота, всѣки день си има опредѣлена програма, която трѣбва да се изпълни. Тя внася обновяване въ човѣшкия организъмъ.

Нѣкой се интересува отъ нѣкакъвъ образъ, иска да го изучи. Това е последна работа. Първо ще изучавате своето лице, както художникътъ постъпва, и ще наблюдавате, какво ново внасяте всѣки день. Оглеждайте се въ огледало, както правятъ младитъ момни момци, и си отбелязвайте всѣка промѣна, която става въ васъ. Младата мома се оглежда да види, има ли достатъчно пари, за да си избере момъкъ. Така прави и младиятъ момъкъ. Така по-

стжпва и гостилничарътъ, и онзи, който отива въ гостилницата. Гостилничарътъ вдига капаци-тътъ на тенджеритъ, да види, достатъчно ли е яденето, да задоволи своитъ посетители. Посетителътъ пъкъ постоянно отваря и затваря кесията си, да види, има ли достатъчно пари да се нахрани добре. Въ даденъ моментъ всъки човѣкъ се интересува отъ нѣщо специфично. Още съ ставането си отъ сънь, домакинята се интересува, кой отъ познатитъ или отъ приятелитъ ѝ ще я посети този день. Тя започва да чисти, да мие кжщата си, за да задоволи своитъ гости и да имъ се хареса. Все трѣбва да ви посети нѣкой презъ деня, или съ мисълта си, или съ чувствата си, или съ своето физическо присѣствие.

Какъвъ е моралътъ на съвременнитъ хора? Отъ какви принципи се водятъ тѣ? Каквито да сж принципитъ и възгледитъ имъ, тѣ сж отживѣли времето си. Тѣ сж за малки деца, но не и за възрастни. Обаче, има принципи, които се отнасятъ до всички хора, до всички времена и епохи. Единъ отъ тѣзи принципи е следниятъ: презъ очитъ на човѣка само свѣтлината може да влиза. Допусне ли друго нѣщо, то ще му причини болка и страдание. Като влѣзе свѣтлината презъ очитъ ви, ще ѝ додете широкъ достѣпъ, ще я поздравите и ще се разговаряте съ нея. Колкото време прекара при васъ, тя ще ви остави своето благословение. Всичко друго, вѣнъ отъ свѣтлината, нѣма достѣпъ до вашитъ очи. Какво става съ

очитъ ви, като влѣзе малко прахъ въ тѣхъ? Започватъ да сълзятъ, зачервяватъ се и, докато и последната прашина не излѣзе, тѣ не се успокояватъ.

Вториятъ принципъ: Презъ ушитъ ви може да влиза само звукътъ. Третиятъ принципъ: презъ носа ви може да влиза само въздухътъ. Четвъртиятъ принципъ: презъ уста-та ви може да влиза само храната. Това сж четиритъ неизмѣнни принципи въ човѣшкия животъ. Това сж принципитъ, по които човѣкъ може да живѣе. Пренесете тѣзи принципи и въ духовния си животъ, да се ползвате напълно отъ тѣхъ. Нѣкой се вслушва въ думитъ на хората, безпокои се отъ това, което говорятъ за него, и губи разположението си. — Защо? — Защото е далъ пътъ на шума, а не на звука. Всѣки шумъ, който се докосва до ушитъ, може да ги разстрои и да внесе известна дисхармония въ човѣшкия организъмъ. Звукътъ представя хармонични трептения на разумна сила. Който го приема правилно, той се ползува отъ неговото благо. Като знаете това, възприемайте чиститъ трептения на звука, а се пазете отъ шумъ, предизвиканъ отъ недовѣрени слухове. Че нѣкой казалъ нѣщо обидно за васъ, това да не ви смущава. Приемайте нѣщата направо отъ тѣхния източникъ, отъ автора имъ. Когато звукътъ отъ нѣкой източникъ влѣзе направо въ ухото ви и се разговаря съ васъ, вие си съставяте истинско понятие за нѣщата. Казано е въ Писанието, че

въ сѣдния день ще отговаряшъ за всѣка праздна дума. Затова, ако искашъ да приемешъ нѣкаква свѣтла мисль, иди при автора, отъ когото тя излиза, и приеми свѣтлината чрезъ очитѣ си; следъ това ще чуешъ, какво говори, и ще възприемешъ звука чрезъ ушитѣ си. Така ще имашъ ясна представа за неговата мисль, за това, което го движи въ живота му. Ако Духътъ, Който е живѣлъ въ Христа, не ви предаде своята мисль, никога не можете да разберете Свещенитѣ книги. Духътъ се е проявявалъ и чрезъ пророцитѣ, и чрезъ Христа, но продължава да се проявява и донесъ.

Кой е съществениятъ въпросъ, който ви занимава днесъ? Какво трѣбва да правите, за да се развивате правилно? На първо мѣсто трѣбва да отворите очитѣ си за възприемане на свѣтлината, ушитѣ си — за възприемане на звука, съзнанието си — за възприемане на разумността. Този е пътътъ за повдигане и обновяване. При това, всѣки трѣбва да знае, колко свѣтлина, колко звукове и колко въздухъ трѣбва да приеме въ даденъ моментъ. Дойдешъ ли до истинската мѣрка, ще знаешъ, че нѣмашъ право да дѣлишъ нѣщата. — На- ли трѣбва да дѣлимъ богатата си съ своитѣ ближни? — Ще отдѣляшъ отъ богатата си, но нѣма да ги дѣлишъ. Ако имашъ две ябълки, ще дадешъ едната на своя ближень, но половинка ябълка нѣмашъ право да давашъ. Казватъ, че нѣкой дѣли хапката си на две съ своя ближень. Това е фигуративенъ езикъ. Въ

сжщностъ, всѣки трѣбва да сподѣля богатата си съ хората, но не и да ги дѣли. Свѣтлината, топлината, звукътъ идатъ непрерывно, безъ прекъсване. Могатъ ли да се дѣлятъ? Какъ ще раздѣлишъ въздуха, водата, свѣтлината и топлината? Природата си служи съ цѣли числа, а не съ дробни. Тя не дѣли величинитѣ. Казватъ, че отдѣлили детето отъ майката. Това е невъзможно. Никой не може да отдѣли детето отъ майката. Временно детето може да се отлъчи отъ майка си, т. е. да се отдалечи отъ нея, но въ никой случай не може да се отдѣли. Между майката и детето сжществува тѣсна, неразривна връзка, която никой не може да скъса. На сжщото основание, казвамъ: Никаква сила въ свѣта не е въ състояние да от дѣли човѣка отъ Бога. Какви усилия не е правилъ дяволътъ, но и доднесъ не е могълъ да отдѣли човѣшката душа отъ нейния Създателъ. Какви обещания не е давалъ на човѣка, какви залъгвания, какви надежди не му е давалъ, но и доднесъ не е успѣлъ. И дяволътъ, като вълка, хваща човѣка и го изяжда, съ цель да го отдѣли отъ Бога, но, въ края на краищата, се вижда принуденъ да го повърне и изхвърли навънъ цѣлъ, неповреденъ. Никой не може да отдѣли човѣка отъ неговия Създателъ.

„И отдѣли овцетѣ отъ козитѣ.“ Това е алегория, защото, въ сжщностъ, овчарьтъ пасе заедно овцетѣ и козитѣ — не ги раздѣля. Козитѣ причиняватъ пакости на дърветата, гри-

затъ младитѣ имъ клончета. Не е нужно външно да се отдѣлятъ овцетѣ отъ козитѣ. Достатъчно е да се дадатъ на всички същества специални условия, всѣки да прояви своята природа. Ако това се отнася до овцетѣ и козитѣ, колко повече е нужно за хората. Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ положителна наука, която да подобри тѣхния животъ. Въпрѣки това, тѣ не търсятъ такава наука, но искатъ да бждатъ обичани. За да те обича нѣкой, трѣбва да знаешъ закона, да се превърнешъ на свѣтлина и така да влѣзешъ въ очитѣ на своя възлюбенъ. После, да се превърнешъ на слово, чийто звукъ, да мине презъ ушитѣ на твоя възлюбенъ. И най-после, да се превърнешъ на въздухъ да влѣзешъ презъ носа на този, който те обича. Който не може да се превърне на свѣтлина, на звукъ и на въздухъ, за да влѣзе въ своя възлюбенъ, неговата любовъ не е истинска.

Любовта трѣбва да прониква въ човѣка, а не вънъ отъ него. Остане ли отвънъ, това не е любовъ. Колкото и да ви се говори за любовъ, не се ли проявява тя като свѣтлина, звукъ и въздухъ, не разчитайте на тази любовъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ виделината на свѣта.“ Значи, Той се превръща на свѣтлина и така влиза презъ очитѣ на хората. Така, именно, Христосъ изявява любовта си къмъ хората. Който има любовъ въ себе си, той може да се превърне на свѣтлина и на слово, да мине презъ очитѣ и ушитѣ на

онѣзи, които любя и които го любятъ. Който нѣма любовъ, не може да се превръща на свѣтлина. Следователно, той е човѣкъ съ обикновени разбирания. Съ такива разбирания не може да се влѣзе въ Царството Божие, между ангелитѣ. — Какво представятъ ангелитѣ? — Тѣ сж сжщества, които се превръщатъ на свѣтлина и влизатъ презъ очитѣ на хората, да ги възпитаватъ. Велико изкуство е да знаешъ, какъ да се превърнешъ на свѣтлина. Това е учението на ангелитѣ. Чрезъ него тѣ искатъ да напжтватъ хората къмъ реалността на живота. Какво по-велико благо можете да очаквате отъ това, да излжчва тѣлото ви свѣтлина и отдаlechъ да свѣтите? Има светии, на които тѣлото е свѣтецо. Тѣ сж прекарвали съ години въ гори и планини, въ съзнателна работа върху себе си, докато сж придобили изкуството да се превръщатъ на свѣтлина, т. е. да свѣтятъ. И обикновениятъ човѣкъ трѣбва да усили свѣтлината на своя умъ, да свѣти вечеръ. Това е действителностъ, която може да се провѣри. Какго има свѣтещи елементи въ химията, така сжществуватъ и свѣтещи хора, които излжчватъ отъ себе си свѣтлина.

И тъй, новото, къмъ което се стреми човѣшкиятъ духъ, е да придобие изкуството да свѣти. — Какъ се постига това? — Има много начини, но трѣбва да се започне съ малки опити. Ще правите малки опити, безъ да очаквате голѣми резултати. Напримѣръ, ще дамъ на всички по две сѣменца — житни, царевични или други

нѣкакви, да ги посадите въ земята. Който е готовъ да учи, веднага ще ги посѣе и ще наблюдава, какво ще стане. Обаче, който има голѣмо мнение за себе си, ще каже: Чудно нѣщо, свършилъ съмъ два факултета, имамъ много знания, пиша върху важни въпроси, и следъ всичко това, ще се занимавамъ съ дребни работи—да посаждамъ сѣмена. Това не е моя работа. Азъ имамъ велико предназначение. — Какво е твоето предназначение? Ще разисквашъ върху въпроса, какъ е създаденъ човѣкъ и защо е създаденъ. И ангелитѣ не разрешаватъ този въпросъ, а единъ обикновенъ ученъ, съ два факултета, се заелъ съ разрешаването на единъ отъ най-труднитѣ въпроси. Вземи дветѣ сѣменца и ги посади, самъ да видишъ, колко си ученъ. Ако ги посадишъ правилно и получишъ добъръ резултатъ, наистина си свършилъ два факултета. Ако не получишъ никакъвъ резултатъ, нищо не си свършилъ.

Човѣкъ може да свърши единъ факултетъ само въ единъ моментъ, а може да го свърши и въ сто години. Това зависи отъ разбирането му. Сжществуватъ три начина за придобиване на знания: чрезъ прозрение, чрезъ вдѣхновение или чрезъ интуиция; чрезъ последователно възприемане, за което сж необходими четири—петъ години усилена работа и най-после, чрезъ постоянно повтаряне на заученото, за което сж нуждни десетки години. Има хора, които прекарватъ почти цѣлия си животъ въ университетъ, искатъ да

придобиятъ много знания. Казватъ, че единъ студентъ, като постъпилъ въ университета 20 годишенъ, излѣзълъ оттамъ на 75 годишна възраст, като минавалъ отъ единъ факултетъ въ другъ. Когато го запитали, ще излѣзе ли нѣкога отъ университета, той казалъ, че ще учи до края на живота си.

Следователно, ако за обикновеното знание трѣбва да посветишъ цѣлъ животъ, може да си представите, колко време е нужно за придобиване на духовното знание. Човѣкъ едва е започналъ да мисли за изкуството да се превръща въ свѣтлина. Придобие ли това изкуство, той ще може да приложи любовта по новъ начинъ, ще си създаде нови, правилни отношения съ хората. — Възможно ли е човѣкъ да се превърне въ свѣтлина? — Възможно е, разбира се. Какъ ще си обясните радостното състояние, което сте придобили при свѣтлината на нѣкой човѣкъ? Вървите по улицата замисленъ, съсредоточенъ въ нѣщо; срѣщате единъ човѣкъ, който не ви казва нищо, само се разминавате съ него. Обаче, веднага се изпълвате съ радостъ, чувствувате се разположенъ, готовъ на всѣкакви услуги. — Коя е причината за това? — Човѣкътъ, когото сте срещнали, ви обича и, безъ да знаете, той прониква въ васъ като свѣтлина. Щомъ възприемете неговата свѣтлина, вие се изпълвате съ радостъ, сърдцето ви се разширява, умътъ ви се пробужда и лесно решавате въпроситѣ си. Значи, дето е любовта, тамъ е и свѣтли-

ната. Отворете се за Божията Любовъ, за да се превърнете на свѣтлина и да помагате на ближнитѣ си. Ако не срещнете човѣкъ, който ви обича, вие дълго време ще носите скръбта си. Всѣки е ималъ такава опитностъ. Помнете: когато сте радостни, срещнало ви е сжщество, което ви обича. То е предало любовта си къмъ васъ чрезъ свѣтлината, която излиза отъ него. Любете и вие, за да предадете любовта си на другитѣ хора. Единъ день, когато ви срещне Христосъ, ще ви пита: Научихте ли закона за превръщане на любовта въ свѣтлина? Можете ли да си служите съ свѣтлината, като проводникъ на любовта?

Казано е въ Писанието: „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога.“ Следователно, истински вѣрващъ е онзи, който вѣрва въ невъзможното. Да вѣрвашъ въ възможното, това е лесна работа, това още не е вѣра. Да вѣрвашъ въ невъзможното, въ неразбраното, това подразбира истински човѣкъ. Ако каже нѣкой, че свѣтътъ билъ създаденъ отъ яйце, ще започнатъ да разискватъ, какво е било това яйце, какъ е възможно цѣлиятъ свѣтъ да е билъ подъ крилата на една птица, каква е била птицата и т. н. Учителтъ се справя лесно съ децата, но какъ ще се справи съ възрастнитѣ? Като отиде между децата, той започва да разказва, какъ Богъ създалъ една голѣма кокошка и подъ крилата ѝ турилъ много яйца, върху които тя лежала 25 дни. Отъ тѣзи яйца започнали да излизатъ звезди, слънца, планети,

растения, животни, докато най-после, въ последния, т. е. шестия денъ, излѣзълъ човѣкътъ. Децата се радватъ, че научили нѣщо ново, и разказватъ на майкитѣ си, на по-малкитѣ си братчета и сестричета, какъ билъ създаденъ свѣтътъ. Възрастнитѣ, обаче, веднага се запитватъ, кокошката ли е създадена първа, или яйцето. Всички философи разглеждатъ този въпросъ, но никой не е дошълъ до истинското му разрешение. Неразрешенитѣ въпроси причиняватъ страдание, а разрешенитѣ — радостъ.

Всички се запитватъ, защо идатъ страданията. Отговорътъ е простъ и категориченъ: страданията освобождаватъ човѣка отъ ограниченията. Какво прави бременната жена? — Деветъ месеца носи детето въ утробата си, но следъ деветия месецъ тя го изпжда навънъ. Колкото и да е било добре въ утробата на майката, детето трѣбва да излѣзе навънъ, да се освободи отъ ограничителнитѣ условия и да започне да учи. Ако майката не го изпжди навънъ, и двамата ще умратъ. Ако Богъ не бѣше извадилъ човѣка вънъ отъ себе си, той никога нѣмаше да придобие знания. — Добре бѣше при майка ми; тамъ нѣмаше страдания. — Сега ще те стегнатъ и ще започнешъ да работишъ. — Тежъкъ е животътъ ми. — Ще работишъ — смисълътъ на живота е въ работата. Ако не извадишъ една мисълъ вънъ отъ своя умъ, да живѣе свободно, тя ще остане въ забрава и най-после ще умре. Докато мисълта е въ човѣшкия умъ, тя не е спо-

собна за работа. Щомъ излѣзе вѣнъ отъ него, тя може да работи и да се прояви. Казано е въ Битието, че Богъ изпжди човѣка отъ рай. Ще кажете, че причината за това се крие въ неговия грѣхъ. Въ сжщностъ, причината е по-дълбока. Думата „изпжждане“ е силна, може да се замѣсти съ „раждане“. Майката изпжда детето вѣнъ отъ утробата си, т. е. тя ражда. Всѣки човѣкъ трѣбва да роди, и то на време. Не родишъ ли, самъ се осжждашъ на страдания. Ще родишъ, ще работишъ и ще учишъ. Азъ не съмъ жененъ, самъ съмъ въ живота, мжчно мога да свърша работата си. — Ти не говоришъ право. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е жененъ. Ще кажете, че мжжътъ не ражда. — И мжжътъ ражда, и жената ражда. Всички хора раждатъ, не само по едно дете, но и по две, и по три. Мжчи те една мисль, искашъ да рѣзрешисъ единъ въпросъ, но не знаешъ, какъ да постжпишъ. Ще се мжчишъ день, два, повече дни, докато най-после го решишъ. Решаването на въпроса подразбира раждане на една мисль. Ще я родишъ по всички правила, ще ѝ дадешъ животъ и условия за работа.

Раждането е великъ, свещенъ процесъ. Днесъ то е опорочено, затова въ бждеще ще се измѣни. Природата е велика въ своитѣ опити. Като види, че нѣкой отъ нейнитѣ процеси се опетни, тя го замѣства съ новъ и по-свършенъ. Има начинъ, по който човѣкъ самъ може да се преобрази, т. е. да се новороди. Той

знае вече, че е новъ човѣкъ, преобразенъ, самъ себе си родилъ. Ще кажете, че това е невъзможно. За невежия е невъзможно, но не и за учения и просвѣтенъ човѣкъ. Ще дойде день, когато женитѣ ще раждатъ по новъ начинъ. За този день и Христосъ говори. Той казва: „Ако не се родите отъ вода и духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“

Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е; като роди, скръбъта ѝ се превръща на радостъ, защото се е родилъ човѣкъ на свѣта.“ Въ широкъ смисълъ, детето представя новородена идея. За да се роди тя, човѣкъ минава презъ голѣми страдания. Щомъ се роди, той се радва, че тя излиза на бѣлъ свѣтъ и започва да работи. Животътъ се заключава въ страданието. Който страда, той живѣе; който се радва, той влиза вече съзнателно въ предверието на живота. Като не разбиратъ дълбокия смисълъ на страданието и на радостъта, хората се радватъ на това, на което не трѣбва, а бѣгатъ отъ страданието, което осмисля живота имъ. Радвайте се не на самата радостъ, а на това, което страданието носи. Страданието е ценно за това, което носи въ себе си. Сжщото се отнася и до радостъта. Ако не знаешъ, защо страдашъ и защо се радвашъ, ти си вѣнъ отъ живота. Ако знаешъ, защо страдашъ и защо се радвашъ, ти си придобилъ живота — най-ценното въ свѣта. И пияниятъ не знае, защо играе. Казватъ за него: Пиянъ е този човѣкъ, играе, буйствува; и той не знае, защо

прави това. Докато е пиянъ, той не знае, защо играе, но като отрезнѣе, знае, защо е пѣлъ и игралъ. Ако знаешъ, защо вѣрвашъ и защо не вѣрвашъ, ти си на правъ пътъ; ако не знаешъ, ще се блъскашъ натукъ-натамъ, безъ да из-ползувашъ живота. Ще кажете, че не е ваша работа да знаете, защо скърбите и се радвате, защо вѣрвате. — Всичко е за васъ. Свѣтътъ е създаденъ за васъ, да се учите, да придобивате знания и опитности.

И тъй, когато страдате, не питайте, защо страдате; не казвайте, че вашитѣ страдания сж голѣми, но благодарете, защото чрезъ страданията придобивате живота. Чрезъ радоститѣ пъкъ влизате въ живота и започвате да растете. Когато се радвашъ, не отивай между хората, да се хвалишъ съ радостята си. Така постъпватъ нѣкои майки съ децата си. Майката вземе детето на ръце и тръгва отъ къща на къща, да го показва на съседкитѣ си. По този начинъ детето губи красивото, което е вложено въ него. Майката трѣбва да излиза съ детето срѣдъ природата и да се моли на Бога, да му даде възможность да се превърне на свѣтлина, съ която да радва хората. Ще се радвашъ на свѣтлината на хората, а не на самитѣ тѣхъ.

Задача: цѣла седмица мислете върху свѣтлината. Обърнете се къмъ Бога съ дълбоко, искрено желание да ви помогне да се превърнете на свѣтлина. Не казвайте, че сте грѣшници, че това е невъзможно за васъ. И Сара

не повърва на думитѣ, които ангелътъ ѝ каза, че ще роди синъ, и се засмѣ. Тя каза: „Азъ не родихъ, когато бѣхъ млада, че сега, на 90 годишна възраст, ще родя.“ Кажете си: „Не-знайни сж Божиитѣ пѣтица.“ Защо и ти, ако си грѣшникъ, не можешъ да се превърнешъ на свѣтлина? Ако нѣкой те нацапа съ катранъ, грѣшникъ ли си? Така ли си роденъ? Вземи чиста вода въ легена и се измий добре. Чистото никога не може да се опетни. Отъ хиляди години дяволътъ търси начинъ да опетни човѣшката душа, но и досега не е успѣлъ въ това. Тѣлото може да се опетни, главно отвънъ, но човѣшката душа — никога. Нѣма начинъ, по който може да се опетни човѣшката душа. Тя всѣкога е била чиста и завинаги ще остане такава.

Желая на всички да се превърнете на свѣтлина. Това е новото, което иде вече въ свѣта. — Възможно ли е това? — Възможно е. — Да върваме ли? — Вървайте и не се страхувайте отъ нищо. За Бога всичко е възможно. Потърсете Го, както детето търси своя баща, и Му благодарете, че и васъ е ималъ предъ видъ. Когато създавалъ вселената, Той ималъ предъ видъ и човѣка, далъ му всички условия да расте и да се развива, да придобива знания. Бждете живи деца, а не мъртви, да запазите връзката си съ своя великъ Баща. Така ще създадете новото общество, на което членовѣтъ ще бждатъ носители на свѣтлина. Свѣтътъ се нуждае отъ нови хора — хора на въз-

кресението, граждани на Царството Божие. Силата, знанието и богатството сж за васъ. Вървете напредъ, въ новия пжтъ на свѣтлината. Само така можете да преобразите живота си, да приемете първичната форма, която Богъ е замислилъ преди създанието. Човѣкъ е дошълъ на земята да бжде съработникъ на Бога, а не да страда и да се радва. Страданието и радостта сж второстепенни нѣща. Първото е работата: да работишъ така, че да се превърнешъ на свѣтлина и на топлина, за да се учишъ и да любишъ.

Страдайте, за да придобиете живота. Радвайте се, за да придобиете сили за работа. Работете, за да изпълните своето предназначение. Каквато работа и да свършите, все ще внесете малтъкъ тласъкъ въ козмоса.

Сега, за да мислите свободно върху свѣтлината, звука и въздуха, като проводници на любовта, утре ще отидемъ на Витоша и, като се върнемъ, ще сподѣлимъ благата, които сме придобили, съ онѣзи отъ васъ, които сж заети и не могатъ да дойдатъ.

Въ любовта е животътъ, въ мъдростта е свѣтлината, въ истината е свободата.

×

3. Лекция отъ Учителя, държана на
14 октомврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Разбраната скръбъ

Размишление.

Изпѣ се пѣсенъта „Аинъ фаси.“ Тази пѣсенъ е съставена отъ две части: първата частъ — аинъ фаси — е началото на всѣка работа. Какво е началото, знаемъ; какъвъ ще бжде краятъ, не знаемъ. Въ тази пѣсенъ има два противоположни момента, които не изразяватъ истинското положение на нѣщата. Който разбира елементитѣ на думитѣ „аинъ фаси“, може да се домогне до смисъла на живота и да се ползува отъ него. Така той ще разбере, какъ ще свърши животътъ, т. е. какъ ще се превърне скръбъта въ радостъ. Да превърнешъ скръбъта въ радостъ, това значи, да превърнешъ неразбраната скръбъ въ разбрана. Неразбраната скръбъ причинява страдание, а разбраната — радостъ. При неразбрания животъ човѣкъ се колебае, люшка се отъ една страна на друга. Колебанието създава голѣми противоречия. Обичашъ нѣкого, но се колебаешъ, дали и той те обича. Ако и той те обича, пакъ се колебаешъ, съмнявашъ се въ него, да не би да те измѣсти нѣкой. И като обичашъ се мжчишъ, и като не обичашъ се мжчишъ. Какво трѣбва да правишъ тогава?

Да влѣзешъ въ Божествения животъ, дете има само радостъ и веселие.

Богъ е създалъ свѣта и внесълъ въ него живота и радостта. Човѣкътъ, като не разбралъ живота и радостта, създалъ мъчението и скръбта. Кой разпъна Христа: ангелитѣ, или хората? — Хората Го разпънаха. Това показва, че тѣ сж въ състояние да мъчатъ и да причиняватъ страдания. Ще кажете, че евреитѣ сж жестоки хора, защото извършили това престѣпление. Ако само евреитѣ сж жестоки, и ако жестокостта е причина за распятието на Христа, какъ ще си обясните жестокитѣ отношения на нѣкой синъ или на нѣкоя дъщеря къмъ родителитѣ? Майката носи детето деветъ месеца въ утробата си и, като го роди, кърми го, кѣпе го, пѣе му пѣсни за приспиване, грижи се за него да порасне, да стане великъ човѣкъ. Какви надежди възлага тя на него! Обаче, като порасне, синътъ е недоволенъ отъ майка си, нарича я стара, извѣяна, иска да се освободи отъ нея. Този синъ не е евреинъ. Какъ ще обясните неговото отношение къмъ майка му? Какъ ще обясните това противоречие? Понѣкога човѣкъ е недоволенъ и отъ себе си — друго противоречие.

На пѣсенята „Аинъ фаси“ могатъ да се направятъ два превода: отрицателенъ и положителенъ. „Аинъ фаси“ — докато си глупавъ; „мекри заси“ — докато си лакомъ; „финъ земру“ — работата ти нѣма да върви напредъ; „ашанъ“ — всѣкога ще плащашъ; „суаси зенъ-

фесулъ“ — главата ти нѣма да се освободи отъ мжнотии. Положителниятъ преводъ на пѣсенъта е следниятъ: „аинъ фаси“ — ако живѣешъ съ любовъ; „мекри заси“ — ако мждростъта те озарява; „финъ земри“ — ако истината царува въ тебе и г. н. Отъ това, какъ ще пѣе човѣкъ тази пѣсенъ, зависи, дали ще се подаде на нейното положително, или отрицателно влияние. Ако се пѣе съ мекота, ще имате единъ резултатъ; ако се пѣе твърдо, резултатътъ ще бжде другъ. Отъ способността на човѣка да приема и предава, зависятъ неговитъ вътрешни състояния на скръбъ или на радостъ.

И тъй, отъ пѣенето на човѣка, отъ неговата музикалность зависи да бждете доволни или недоволни отъ него. Музикалность има и въ постѣпкитъ на човѣка. Всѣка постѣпка, която отговаря на великия законъ на живота, внася доволство и разположение въ човѣка. Ако постѣпката не е съгласна съ този законъ, човѣкъ изпитва скръбъ, недоволство. Следователно, като грѣшишъ и страдашъ за погрѣшката си, не се оправдавай, но изправи я по нѣкакъвъ начинъ. Щомъ я изправишъ, ще се зарадвашъ и развеселишъ.

Единъ писателъ пише за необитаемитъ небесни ширини, висини и глѣбини. Съ това той иска да каже, доколко небето е необятно и необитаемо. Въ сжщность, необитаеми мѣста въ природата не сжществуватъ. Цѣлата природа, както и цѣлата вселена, сж обитаеми.

Какъ е възможно да съществуватъ необитаеми мѣста, щомъ се казва, че Богъ е вездесъщъ? Тогава ще излъже, че подъ „необитаеми“ мѣста разбираме такива, които сж лишени отъ животъ като този на земята. Изобщо, всички материални свѣтове сж свързани единъ съ другъ но животътъ въ тѣхъ не е навсѣкжде еднакъвъ. Значи, има свѣтове лишени отъ скърби и страдания. — Какво да се прави тогава съ скърбитѣ и страданията на земята? — Не остава нищо друго, освенъ да се превърнатъ въ радостъ. Ще кажете, че това е велика наука. За вѣрващия това е възможно; за невѣрващия е почти невъзможно.

Скърбта е резултатъ на неразбирането на живота. Забелязано е, че човѣкъ не може да пѣе добре, ако носи въ себе си нѣкаква голяма скърбъ. Другъ е въпросътъ, ако той може да превърне скърбта въ радостъ. Тогава въ гласа му има мекота и приятностъ. Докато пѣе, човѣкъ намира изходенъ пътъ въ скърбта. Щомъ престане да пѣе, всички пътища въ живота му се затварятъ. Дълго време трѣбва да работи той върху себе си, за да намѣри изходенъ пунктъ и да превърне скърбта си въ радостъ. За да се изяви, музиката се нуждае отъ просторъ. Въ водата не можешъ да пѣешъ — просторъ нѣма. Най-добрата срѣда за музиката и пѣнието е въздухътъ. За същества, по-напреднали отъ хората, етерътъ е най-добъръ проводникъ на музикалнитѣ тонове. Значи, разликата между възвишенитѣ съще-

ства, хората и животните се заключава въ възприемането и предаването на нѣщата. Възвишенитѣ същества възприематъ свѣтлината по единъ начинъ и я обясняватъ различно отъ по-долнитѣ отъ тѣхъ. Хората възприематъ свѣтлината по свой начинъ, различенъ отъ този на животните. Същевременно и обясненията имъ за нея сж различни. Всички живи същества изпитватъ скръбъ, страдание и болка, но обясненията имъ за тѣхъ сж различни.

Каква е целта на страданието и на скръбта? Кой създаде скръбта? Хората колективно създадоха скръбта и страданието. Като не разбиратъ великитѣ закони на живота, тѣ се биятъ за нищо и никакво. Всѣки иска да възстанови честта си, да повдигне името си и отваря война на онѣзи, които сж го обидили и огорчили. Така постъпватъ не само хората, но и напредналитѣ същества — боговетѣ. Първо се биятъ боговетѣ на небето, а после, като отражение на тѣхния животъ, започватъ да се биятъ и хората. Въ края на краищата, войната свършва, но и боговетѣ слизатъ между хората. Тази е причината, дето има паднали ангели, паднали божества, дошли между хората да се учатъ, да изправятъ погрѣшкитѣ си.

И тѣй, да превърнешъ неразбраната скръбъ въ разбрана и да се радвашъ, това значи, да си придобилъ великата наука на живота. Единственото мѣсто, дето можете да чувате тихия гласъ на Бога, това е областта на скръбта

и страданието. Следователно, като дойде страданието при васъ, не го отбѣгвайте, но вслушайте се въ него, да чуете гласа на Онзи, Когото търсите. Кжде ли не търсите Бога? Обаче, не предполагате, че ще Го намърите въ страданието. Той не е въ външното страдание, което всички виждатъ, но въ вътрешната тѣга, която човѣкъ изпитва при осъзнаване на своитѣ погрѣшки. Това наричаме морално страдание. Тукъ, именно, ще чуешъ тихия гласъ, който ти нашепва: Не постъпни добре. Като не одобрява твоята постъпка, ти страдашъ и си недоволенъ отъ себе си. Ако не познаешъ Бога въ страданието, никжде и никога нѣма да Го познаешъ и ще кажешъ като философитѣ, че никой не е видѣлъ Бога и не може да Го види. Не е важно мнението на философитѣ за Бога, не е важно и мнението на хората, важно е всѣки да познава себе си. Ще кажешъ, че познавашъ човѣка. Знаешъ ли, какво представляшъ вънъ отъ тѣлото си? Ако можешъ да излъзешъ отъ тѣлото си и да запазишъ съзнанието си, ти ще имашъ нѣкаква представа за човѣка. И тогава, като познавашъ себе си, ще познавашъ поне отчасти Бога, като свой Създателъ.

Нѣкой разглежда себе си отъ обществено положение, което заема, и казва: Азъ съмъ касиеръ на банка и се познавамъ. Ти познавашъ известно обществено положение и длѣжността, която изпълнявашъ, но какво представляшъ като човѣкъ, не знаешъ. Утре ще

те уволнятъ отъ тази служба. Какво остава отъ тебе? Службитѣ се мѣнятъ, но човѣкъ — никога. Следователно, всѣки трѣбва да дойде до такова познаване на човѣка, че нищо да не може да прибави къмъ него, нито да му отнеме. Докато мислишъ, че нѣкой те измѣстилъ, ти нѣмашъ представа за себе си; докато скърбишъ и се радвашъ, ти още не се познавашъ. Докато не дойдешъ до положението да смѣняшъ скръбта въ радостъ, ти още не се познавашъ; и докато не използвашъ радостта си за угощение на своитѣ приятели, ти още не знаешъ, какво нѣщо е човѣкътъ. Кой човѣкъ, като угостилъ приятеля си съ своята скръбъ, е видѣлъ втори пътъ лицето му? Другъ е въпросътъ, ако го угостишъ съ радостта си. Угощавайте и себе си, и своитѣ приятели съ радоститѣ си, за да видите лицето на Бога и да познаете себе си.

Да се върнемъ къмъ скръбта и радостта. Скръбта е матката на душата, дето всичко расте. Радостта е утробата на духа, дето всичко зрѣе. Всичко живо расте, всичко велико и възвишено зрѣе. Отъ това гледище, като жива сила, злото расте, но не дава плодъ, следователно, нѣма условия да зрѣе. Като израсте и се увеличи, най-после злото умира. Такава е съдбата на всички лоши мисли, чувства и постѣпки. Доброто, като жива сила въ природата, има условия да расте и да се увеличава, и по-неже носи зародишъ въ себе си, то дава плодъ и вѣчно живѣе. Тѣй щото, ако се питате, каква

е разликата между злото и доброто, ще знаете' че злото расте, но плодъ не дава, затова то е временно — ту се явява, ту изчезва. Доброто, обаче, расте, развива се, дава плодъ, който узрѣва, прѣска сѣмената си навсѣкжде и вѣчно живѣе. И най-малкото добро следва човѣка презъ вѣковете. Затова е казано, че силата на злото е до четири поколѣния, а на доброто — до тисиящи родове. Сжща е разликата между лошитѣ и добритѣ мисли, чувства и постѣпки. Такава разлика сжществува между лошия и добрия животъ, между лошитѣ и добритѣ хора.

Какъ може неразбраната скръбъ да се превърне въ разбрана? Ако разбирашъ разумнитѣ закони на природата и ги прилагашъ на мѣсто, ти можешъ да правишъ това превръщане. Това значи, да познавашъ буквата А, начало на нѣщата, начало на разумността. Ако поставишъ точка върху тази буква, ти опредѣляшъ посоката на своето движение. Точката е мѣсто, отдето излизатъ правитѣ линии — пѣтъ къмъ разумността. Наистина, разумниятъ животъ не е нищо друго, освенъ стремежъ нагоре. Като поеме тази посока, разумниятъ човѣкъ образува равностраненъ тригълникъ, по който се движатъ неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Разумниятъ животъ подразбира хармония между мислитѣ, чувствата и постѣпките на човѣка. Като живѣе, той образува равностранныя тригълникъ — форма на разумността. Като чувствува, той пълни тази форма, т. е. влага въ нея съдържание. Като

мисли, той я одухотворява и осмисля. Ето защо, разумността става разбрана, когато ѝ се даде форма, съдържание и смисълъ.

И човѣкъ, като разумно същество, има форма, съдържание и смисълъ. Формата представя видимия човѣкъ, съдържанието — неговото сърдце, което изразява чувствата му, а смисълътъ — неговия умственъ животъ. Следователно, ще се пазишъ да не изгубишъ нито формата, нито съдържанието, нито смисъла си. Ще пазишъ всичко, което ти е дадено, за да изпълнишъ добре своето предназначение. Не казвай, че сж ти дотегнали страданията. Тѣ сж благо, чрезъ което разумниятъ свѣтъ иска да те освободи отъ заблужденията. Така, именно, ще превърнешъ скръбта си въ радостъ. Ако си търговецъ, живѣй и работи честно, да не изгубишъ не само външното, но и вътрешното си богатство. Не е страшно, когато губишъ външното си богатство; страшно е, когато губишъ вътрешното богатство. Докато си външно оцетенъ, лесно се възстановява състоянието ти. Дръжъ съзнанието си будно, да не опетнишъ ума и сърдцето си, да не заробишъ душата си. Ще кажешъ, че Богъ е всеблагъ и всемждъръ, ще ти помогне. Богъ помага, но те предупреждава да не грѣшишъ, да не повтаряшъ погрѣшките си. Той казва: Давамъ ти богатство, което самъ ще носишъ на гърба си, безъ никаква външна помощъ. При това, цѣлото си богатство ще пренесешъ на единъ пжтъ. Не можешъ ли да направишъ

това, ще вземешъ отъ него толкова, колкото самъ можешъ да носишъ. Останалото ще дадешъ на своя ближень. Докато богатството ти е малко, лесно го носишъ. Колкото по-голъма е лакомията ти, толкова повече се увеличава и богатството ти. Най-после дохождашъ до положение да не можешъ самъ да носишъ товара си и казвашъ, че нѣма смисълъ да се живѣе. Тогава ангелитѣ започватъ да четатъ присждата ти: първия пѣтъ поиска десетъ хиляди лева — дадохъ ти се; втория пѣтъ поиска 20,000 лв., и тѣхъ получи. Колкото искаше, толкова ти се даваше. Най-после, дойде до милиони, които вече не можешъ да носишъ и питашъ, какво трѣбва да правишъ. Ще плащашъ — нищо повече. Изплащането става насилствено. Искашъ, не искашъ, ще давашъ отъ себе си, докато се облекчишъ. Така ангелитѣ възпитаватъ лакомия човѣкъ. Ако започне да се оплаква, че губи богатството си, тѣ го взиматъ на онзи свѣтъ и го пращатъ въ по-долна форма, между конетѣ и воловетѣ, да оре земята. — Защо оре земята? — Защото досега ядохме и пихме, не слушахме Господа. Сега носимъ последствията на своята лакомия. Като изплатимъ дълговетѣ си, ще приемемъ първоначалната си форма на човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие Божие.

Днесъ всички хора търсятъ нѣкакво разрешение на живота, искатъ по магически начинъ да разрешатъ въпроситѣ. Докато живѣятъ само за себе си, никакво човѣшко раз-

решение на въпроситѣ не може да имѣ по-
могне. Тѣ трѣбва да се свѣржатъ съ Бога, да
се вслушватъ въ Неговия гласъ, Който имѣ
нашепва, кое е право и кое криво, и така да
изправятъ живота си. Докато не разбере сми-
съла на живота, предназначението на всички
живи същества, човѣкъ всѣкога ще грѣши.
На растенията и на животнитѣ гледа като на
нисши същества, които не заслужаватъ него-
вото внимание. Това е криво разбиране. Жи-
вотнитѣ и растенията иматъ велико предназна-
чение. Тѣ служатъ като символи, като азбука,
чрезъ която природата говори. Първиятъ адептъ,
който влѣзе въ райската градина, взе форма на
змия, съ цель да изкуси Ева. На небето той зае-
маше високо положение, но, като слѣзе на зе-
мята, прие една отъ низкитѣ животински фор-
ми, уви се около дървото и започна да се раз-
говаря съ Ева на чуденъ, красивъ езикъ. За
първъ пжтъ тя чу змия да говори толкова ра-
зумно и убедително. Като постигна цельта си,
адептътъ свали змийската кожа отъ гърба си
и застана предъ Ева като младъ, красивъ мо-
мъкъ, облѣченъ въ черни, хубави дрехи. Ка-
то го видѣ, Ева се изненада и си каза: Не-
възможно е този човѣкъ да си служи съ лѣ-
жата. Той знае да се преобразява, следовател-
но, владѣе великата наука на живота. Следъ
всичко това, тя бѣше готова да слуша, какво-
то той ѣ говорѣше. Тя се убеди, яде отъ
забранения плодъ, като даде и на Адама отъ
него. Така и двамата сгрѣшиха и напуснаха рай.

Ще кажете, че това е приказка, Адамъ и Ева не сж сжществували. Какъ мислите вие, това е ваша работа. Дали вѣрвате, или не, това е пакъ ваша работа. Важно е, че сжщата история става въ самия човѣкъ. Следователно, всичко, което става въ човѣка, е вѣрно. Ти стоишъ предъ единъ въпросъ, искашъ да го разрешишъ правилно. Отвѣтре нѣщо ти на-шепва, какъ да постъпишъ, но дохожда нѣкой отвѣнъ и дава криво направление на мисълта ти. Щомъ го послушашъ, виждашъ, че си сгрѣшилъ. Като знаешъ това, давай ухо на вътрешния гласъ въ себе си, а не на своята мисълъ или на своето чувство. Тѣ сж твоитѣ външни съветници, които лесно могатъ да те заблудятъ. Каже ли ти вътрешниятъ гласъ да не предприемашъ нѣщо, слушай го. Но ти започвашъ да философствувашъ, че времената сж добри, че условията сж благоприятни за тази работа и, като постъпишъ по своя умъ, виждашъ, че не си на правъ пѣтъ. Започвашъ да съжалявашъ, и следъ известно време се успокоишъ. Успокояването не е изправяне на погрѣшката. Кой може да утеши майката, на която детето ѝ умрѣло? Какво ще ѝ кажешъ за утешение? Ще кажешъ, че Богъ ще ѝ даде друго дете. Това утеха ли е? Майката може да се утеши само при едно положение: ако детето ѝ оживѣе. Стане ли това, тя ментално ще забрави скръбта си.

Следователно, всички хора ще се утешатъ, само когато имъ се върне загубеното, т. е. когато

намърятъ изгубения рай. — Какво е изгубилъ човѣкъ? Кой е изгубениятъ рай? — Неговитѣ добродетели, неговитѣ добри мисли, чувства и постѣпки, неговиятъ добъръ животъ. И следъ като изгуби тѣзи нѣща, човѣкъ се примирява и казва: Изгубеното е изгубено вече, нѣма защо да се жали за него, но да потърсимъ нови печалби. Обаче, сжществува законъ: новитѣ печалби не допринасятъ никаква полза, ако не се намърятъ загубенитѣ нѣща. Стариятъ приятелъ струва повече, отколкото новиятъ. Приятелство, направено въ детинството, трае повече, отколкото приятелство въ старини. — Защо? — Защото приятелството въ детинството има условия да узрѣе, когато приятелството въ старини е лишено отъ тѣзи условия. Възъ основа на това, и младото поколѣние трѣбва да води добъръ животъ, за да могатъ принципитѣ на този животъ да узрѣятъ. Въпрѣки това, мнозина казватъ: Да оставимъ младитѣ да си поживѣятъ свободно, на старини тѣ ще подобрятъ живота си. Това може да е вѣрно, може и да не е вѣрно, но казвамъ: Добродетель, придобита на младини, струва повече отъ добродетель, придобита на старини. Другъ човѣкъ е онзи, който носи доброто въ себе си отъ младини, а другъ е онзи, който носи доброто, което е придобилъ на старини. Това не значи, че не сте добри, но работете главно върху онѣзи добродетели, които носите отъ детинство. Работете върху онѣзи дарби и способности, които носите отъ детин

ство. Съ други думи казано: Работете върху онѣзи дарби и способности, върху онѣзи добродетели, които Богъ е вложилъ въ васъ още при създаването ви.

Какво трѣбва да прави съвременниятъ човѣкъ, за да се домогне до онова, което е вложено въ него? Нищо друго не му остава, освенъ да намѣри загубеното. — Какъ ще го намѣри? — Чрезъ търпение и любовъ. Какво прави майката съ своето красиво, умно дете, което е заболѣло отъ тежка епидемическа болестъ? — Тя се въоръжава съ всичката си любовъ и съ търпение, докато оздравѣе детето. Дълго време следъ това то е хилаво, неспособно за работа, за никакво движение. Майката го носи на ръце, храни го като малко дете, докато се възстанови всичко, което е загубило: енергия, красота, способностъ за работа. Тя понася всичко и се радва, че детето ѝ се спасило отъ смъртта. Такова е положението на съвременния човѣкъ, който, поради моралния грѣхъ, е изгубилъ най-ценното. Има една наука, която може да помогне на човѣка да придобие изгубеното, т. е. да придобие здравето и силата си. Тази наука е, колкото велика поради благата, толкова велика и поради страданията, които носи. Напримѣръ, за да изнесе доброто на човѣка, тя трѣбва да изнесе и нѣкои негови голѣми недостатъци. Силниятъ лесно се справя съ недостатъците, но слабиятъ така изпада подъ тѣхния гнетъ, че и доброто не може да му помогне.

Нѣкой иска да му посоча недостатъцитѣ. Казвамъ: Ти самъ ще ги видишъ. Моята задача е да ти покажа доброто, което трѣбва да разработвашъ. Що се отнася до недостатъцитѣ, съ тѣхъ само Богъ може да се разправя. Една отъ погрѣшките на хората е, че се занимаватъ съ своитѣ недостатъци. Като се събиратъ, тѣ се критикуватъ, изнасятъ недостатъцитѣ на този, на онзи и, като се върнатъ по домоветѣ си, казватъ: Да ни прости Богъ, огрѣшихме се съ тѣзи разговори. Ще каже нѣкой, че не може да търпи погрѣшките на своя съседъ. Чудно нѣщо, погрѣшките на съседа си не може да търпи, а къмъ своитѣ е снизходителенъ. Човѣкъ трѣбва да бжде последователенъ. Ако не търпишъ недостатъцитѣ, изобщо, не трѣбва да търпишъ и своитѣ. А тѣй, своитѣ нечистотии търпишъ, на съседа си не можешъ — това е несправедливостъ.

Като възражение на това, нѣкой ще каже, че Богъ му говорилъ така, че Той го напътвалъ, какъ да живѣе. И това е възможно, обаче, прилагане се иска. Отъ думитѣ на Господа трѣбва да изработишъ скъпоценни камъни, на които всички да се радватъ. Богъ ти казва да не правишъ това, което си намислилъ. Ти трѣбва да Го послушашъ и да кажешъ: Господи, ще направя това, което Ти искашъ. Да направишъ това, което Божественото изисква, значи, да превърнешъ обикновения камъкъ въ скъпоцененъ. Нѣкой иска да направи нѣщо за мене. Казвамъ: Направи

нѣщо, което Богъ изисква, и ще бждешъ радостенъ. Тогава и азъ ще направя нѣщо, което Богъ изисква отъ мене. Така ще съберемъ две радости на едно мѣсто и ще бждемъ щастливи. — Искамъ да бжда щастливъ. — Много просто, събери две радости на едно мѣсто. — Не мога да ги съчетая, само на една радостъ се натъквамъ. — И при това положение ще бждешъ щастливъ, но временно, всѣки може да ти отнеме радостта и щастието. Съберешъ ли две радости на едно мѣсто — твоята и на твоя ближенъ, ти си въ царството на хармонията, въ областта на щастието. Това е законъ.

Правете опити въ това направление, да провѣрите този законъ. Представете си, че имате рана, която носите съ месеци и не можете да я излѣкувате. Съберете две радости на едно мѣсто и ще се увѣрите въ действието и силата на този законъ. Въ нѣколко минути, или най-много въ два-три часа раната ви ще оздравѣе. Три възможности има, чрезъ които човѣкъ е въ състояние да се излѣкува и отъ най-опасната болестъ. Отъ него се изисква само едно: да събере две радости на едно мѣсто. Следъ това той трѣбва да се обърне къмъ разумната природа, да му помогне по нѣкакъвъ начинъ да се излѣкува. Тя ще му помогне, като изпрати единъ отъ своитѣ опитни лѣкари; ако той не го излѣкува, ще му изпрати едно отъ възвишенитѣ, напреднали сжщества; ако пакъ не оздравѣе, самъ Богъ ще се изяви: ще

плюе на земята, ще вземе малко калъ и ще намаже съ нея болното мѣсто. Въ Бога се криятъ много начини за лѣкуване. Тѣ се съдържатъ въ водата, въ въздуха, въ свѣтлината и въ храната. Какъ ще се лѣкувате, по духовенъ, или физически начинъ, не е важно. Едно се иска: да бждете здрави, за да възстановите изгубеното.

Като се говори за духовния свѣтъ, мнозина си го представятъ като физическия. Стане ли дума за Христа, искатъ да Го видятъ като човѣкъ, да се разговарятъ съ Него. Това е невъзможно. Веднѣжъ дойде Христосъ на земята въ плътъ, между човѣцитѣ. Сега ще Го търсите по другъ начинъ. И въ духовния свѣтъ да отидете, и тамъ нѣма да видите Христа. Той е заетъ съ много работа, нѣма време за свободни хора. Щомъ види нѣкой свободенъ човѣкъ, безъ работа, Той го праща на земята. Свѣтътъ се нуждае отъ работници: и млади, и стари трѣбва да работятъ. Младиятъ отъ най-ранна възраст трѣбва да бжде работникъ и да води добъръ животъ. Стариятъ не трѣбва да прекъсва импулса си за работа. И като младъ, и като старъ ще водишъ добъръ животъ. Тежко на стария, който въ младини е водѣлъ лошъ животъ. После ще се моли да се подмлади, че тогава да служи на Господа. Ако се подмлади, ще забрави обещанието си и ще започне отново лекъ, безгриженъ животъ. Така не се живѣе. Ще живѣете по изискванията на Божественото учение, безъ ни-

какви отклонения. Всѣко отклонение отъ Божествения пѣтъ води къмъ човѣшкия. Сжществуватъ два пѣтя въ живота: човѣшки и Божественъ. Ако вървите по човѣшкия пѣтъ, ще имате човѣшки резултати; ако вървите по Божествения пѣтъ, ще имате Божествени резултати. Отъ васъ зависи, кой пѣтъ да изберете. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да върши Божията воля и да следва Божия пѣтъ. Колкото погрѣшки и недостатъци да има, той ще пада и ще става, ще се каля и чисти, но, въ края на краищата, ще изправи живота си.

Да изправишъ живота си, това значи, да минешъ презъ известни мъчности, презъ известни скърби и страдания. Безъ скърби и страдания не можешъ да влѣзешъ въ Царството Божие. Като минешъ презъ страданията, ще дойдешъ до дветѣ велики радости, които водятъ въ областъта на щастieto. Това значи истинско подмладяване.

Да се говори на съвременнитѣ хора за подмладяване, това значи, да се залѣгватъ. Тѣ не върватъ въ подмладяването по духовенъ начинъ и съ съжаление констатирайтъ, че едно време сж били млади, пламенни, съ идеали, а сега сж остарѣли и всичко изгубили. Споредъ мене, какъвто си билъ на младини, такъвъ си и на старини. Защо изгаси огъня на твоята младостъ? Кой огънь изгасва: човѣшкиятъ, или Божествениятъ? — Човѣшкиятъ. Сега не ти остава друго, освенъ да запалишъ Боже-

ствения огънъ въ себе си. — Старъ съмъ вече. — Това нищо не значи. Ще направите опитъ, да запалите Божествения огънъ. Ако първия пътъ не успѣете, ще направите вторъ опитъ. При втория опитъ огънътъ ви непременно ще се запали. Задъ този огънъ е любовта. Въ любовта се криятъ всички изгубени нѣща. Затова, именно, всѣки трѣбва да намѣри начинъ, по който да възстанови изгубеното. Едно се иска отъ човѣка: да познае своитѣ изгубени нѣща. Много изгубени работи има, но всички не сж ваши. Познаете ли, кои сж вашитѣ, любовта веднага ще ви ги върне.

Да четемъ ли темитѣ сега, или да ги оставимъ? По-добре да не ги четемъ, защото самата тема може да се изкаже съ две думи. Произходътъ на въшкитѣ се крие въ неразбраната скръбъ. Докато скърбитѣ оставатъ неразбрани, все ще има въшки; хората ще се чешатъ по главитѣ. Щомъ неразбранитѣ скърби се превърнатъ въ разбрани, въшкитѣ ще изчезнатъ. Турете радостта и любовта за основа на живота си, и неразбраната скръбъ ще се превърне въ разбрана.

Т. м.

×

4. Лекция отъ Учителя, държана на
21 октомврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Предназначението на носа

Т. м.

Сега, въ продължение на петъ месеца, четете следнитѣ книги отъ Стария и Новия Заветъ: евангелие отъ Матей, евангелие отъ Лука, пророкъ Исаия, евангелие отъ Марка, Притчи, евангелие отъ Иоана — всичко 158 глави.

Да благослови Господъ дѣлото Си, както въ България, така и между всички народи. И да отстрани Господъ всѣка зла помисль върху нашитѣ приятели.

Знанието, което човѣкъ носи въ себе си, прилича на изворъ, който постоянно блика и дава, или на вода, затворена въ шише. Който се стреми къмъ знанието на извора, вѣчно расте и се подмладява; който е дошълъ до знанието на шишето, т. е. на ограниченото знание, мисли, че е свършилъ всичко, че всичко знае. Той е въ положението на старъ човѣкъ, който се утвърдилъ въ живота и мисли, че всичко е постигналъ. Той прилича на мома, която постоянно ходи на хорото, докато я хареса нѣкой момъкъ. Щомъ се ожени, тя се отказва отъ хорото и мисли, че всичко е наредила вече, нищо повече не я интересува. Такова е положението на търговеца, който

цѣлъ животъ отварялъ и затварялъ дюкяна си, нареждалъ стоката си, като мислѣлъ, че ще придобие нѣщо. Въ края на краищата, и той казва: Затворенъ е животътъ ми, нищо не придобихъ. Такова е положението на много хора. Никой не е придобилъ това, което очаквалъ. Наистина, отъ осемъ хиляди години досега живитъ хора на земята не сж придобили сжщественото, което очаквали. Тази е причината за тѣхното голѣмо недоволство. И това, обаче, е временно. Ще дойде день, когато недоволството имъ ще се превърне въ доволство. Днесъ човѣкъ е ту доволенъ, ту недоволенъ. Когато порасне и разбере смисъла на живота, той ще придобие истинското доволство, безъ никакво колебание.

Като изучавате сегашното човѣшко съзнание, виждате, какъ протичатъ два последователни процеса. Когато е богатъ, човѣкъ мисли, че работитѣ му сж уредени; щомъ изгуби богатството си, вижда, че работитѣ му не сж уредени. Когато е здравъ, той мисли, че всичко може да постигне; щомъ заболѣе, вижда, че много нѣща сж непостижими. Когато е праведенъ, навсѣкжде вижда доброто и красивото; когато грѣши, навежда глава надолу и загубва смисъла на живота. Коя е причината, задето човѣкъ губи равновесието си? Причината се крие въ неговото съзнание. Докато мисли и чувствава право, съзнанието на човѣка е будно, той вижда пѣтя си и въ най-тъмната и бурна нощъ. Будното съзнание не е нищо друго,

освенъ запалена свѣщъ, която освѣтява пжтя на човѣка. Потъмнѣе ли съзнанието му, човѣкъ се лута, губи пжтя си и търси чужда помощъ, да излѣзе на правъ пжтъ. Той има свѣщъ, която е изгаснала. Търси кибритъ, но и кибритъ нѣма. Дълго време ще се лута, докато най-после срещне другъ човѣкъ, сжщо въ тъмнина, объркалъ пжтя си. — Какво трѣбва да се прави? — Да си подадатъ взаимно ржка и да си помогнатъ. Първиятъ пжтникъ има свѣщъ, но кибритъ нѣма. Вториятъ има кибритъ, свѣщъ нѣма. Като се сприятелятъ, взаимно ще си услужатъ: ще запалятъ свѣщъта и ще продължатъ пжтя си.

Следователно, бждете будни, да подържате свѣтлината на вашето съзнание, т. е. на вашата свѣщъ, постоянно да гори и да свѣти. Изгасите ли свѣщъта си, вие влизате въ областъта на заблужденията и противоречията. Пазете се отъ еднообразието, което пресища и отегчава човѣка. Защо ще свиришъ по сто пжти на день една и сжща пѣсенъ? Защо ще повтаряшъ едни и сжщи думи? Срещнешъ приятеля си и му казвашъ, че е добъръ човѣкъ; на другия день ще му кажешъ пакъ сжщото. Сто пжти го срѣщашъ, сто пжти ще му кажешъ едно и сжщо нѣщо. Най-после този човѣкъ се отегчава и не иска повече да те срѣща. Ще кажешъ, че добри думи му говоришъ. И сладкитѣ, и горчивитѣ нѣща губятъ цената си, когато се повтарятъ често. Нервната система на човѣка е така устроена, че може

да издържа до известенъ предѣлъ. Мине ли този предѣлъ, тя се разстройва. Пратете човѣка на лозе, при най-хубавото грозде, и наблюдавайте, колко деня наредъ може да се храни само съ грозде. Първия денъ ще бжде доволенъ, че ялъ грозде; втория денъ ще яде пакъ, но вече съ по-малко разположение. На третия денъ ще каже, че се обезсолилъ и желае нѣщо солено. Хубаво нѣщо е гроздето, но само съ грозде не се живѣе. Като знаете това, пазете се отъ пресищането и еднообразнето. Тѣ действуватъ убийствено върху човѣка.

И тъй, изучавайте доброто въ неговитѣ естествени прояви. Това значи, да избѣгвате положенията, които предизвикватъ противоположности. Кажи на човѣка само единъ пжтъ, че е добъръ. Повтаряшъ ли, ще предизвикашъ въ него реакция, и той ще се противопостави на твоитѣ думи. Той или нѣма да ти вѣрва, или ще намали силата на думитѣ ти и ще каже: Не съмъ толкова добъръ, колкото мислишъ. Да казвашъ на човѣка постоянно, че е добъръ, това подразбира известно користолюбие. Ти искашъ да го подкупишъ и да го използвашъ като конь, който можешъ да товаришъ споредъ желанието си. При това положение, естествено е човѣкъ да се противопостави на твоитѣ думи. Ще кажешъ, че си искренъ въ думитѣ си. Може да си искренъ, но нѣмашъ разбиране. Напримѣръ, нѣкой изучава човѣшкия носъ, но при известни изненади се обърква и, вмѣсто да опредѣли точно характера на

човѣка, казва нѣща, които сж далечъ отъ истината. Той се произнася за характера на нѣкого по носа и се чуди, защо носътъ на този човѣкъ е толкова подутъ. Много просто, пчела го ухапала по носа. Като ученъ, той трѣбваше да схване, че подутината на носа е външно нѣщо, временно положение, което нѣма нищо общо съ характера на човѣка. Истинско знание е това, което е вѣрно при всички случаи и положения. Стрежете се къмъ това знание. Само то е въ състояние да постави човѣка на правъ пѣтъ, отдето никой не може да го измѣсти.

Следователно, нѣщата сж вѣрни, когато се изучаватъ въ тѣхния естественъ пѣтъ на развитіе. Който изучава носа, трѣбва да има предъ видъ всички естествени влияния, които сж го създали. — Кое е създадо носа? — Човѣшкитѣ мисли. Той е резултатъ на разумната човѣшка мисль. Това не е станало изведиѣжъ, но въ продължение на вѣкове. Много опити сж правили разумнитѣ същества, докато създали носа въ този видъ, какъвто го виждаме днесъ. Отъ формата, дължината и широчината на носа зависи дейността на човѣка. Въ този смисль, носътъ е отворена книга, по която може да се чете. Задъ носа се крие човѣшкиятъ умъ. Носътъ, като органъ на човѣшкото тѣло, извършва нѣколко функции: първо, той е органъ на дишането. Презъ него минава въздухътъ, който, чрезъ своитѣ трентения, възбужда нервната система. Така човѣкъ започва да ми-

сли. Ако дишането спре, спира и мисълта. Който диша правилно, той мисли правилно. Който не диша правилно, не мисли правилно. Това се забелязва у болните хора. Болният диша бързо, съ задъхване, затова и мисълта му не е права. Какъ може да мисли правилно, когато болестта го плаши? Страхът го застава да диша бързо, съ прекъсване, като човѣкъ, когото гонятъ крадци и разбойници.

Щомъ се говори за носа, каго проява на мисълта, мнозина казватъ, че Богъ е направилъ носа. Какъ го е направилъ? Когато твърди нѣщо, човѣкъ трѣбва да знае, какъ ставатъ работитѣ. Ако детето казва, че баща му написалъ едно писмо, то може да разкаже, какъ е писано писмото. Детето разправя: баща ми взе листъ, писалка и мастило; натопи перото въ мастилото и започна да пише. Така се нижеха единъ редъ следъ другъ, докато най-послед писмото бѣше готово. Кой отъ васъ, като твърди, че носътъ е направенъ отъ Бога, може да каже, какъ е станало това?

Каква е службата на носа? Каква е службата на устата? Ще кажете, че и децата знаятъ, каква служба изпълнява устата. Обаче, предназначението на устата не е само да възприема храната. Устата има и друго предназначение: да чувствува и да мисли. Странно е това, но е фактъ. Както главата мисли, така и устата мисли. Както устата мисли, така и ржката мисли. За мнозина това е необяснимо. Че очитѣ виждатъ, че ушитѣ слушатъ, че уста-

та приема храната, че носътъ усеща миризмитъ и възприема въздуха, това сж нѣща познати и вѣрни за тѣхъ. Обаче, каже ли се, че човѣкъ вижда съ цѣлото си тѣло, това не се приема. Защо не допускате, че човѣкъ може да превърне цѣлото тѣло въ зрение? За да допуснете това, вие трѣбва да знаете, какво въ сжщностъ представя тѣлото. Истински учениятъ знае, че въ тѣлото се криятъ всички възможности за бждещето развитие на човѣка. Всичкиятъ капиталъ на миналото, на настоящето и на бждещето се криятъ въ човѣшкото тѣло. Онзи, който изучава човѣшкия носъ, вижда въ него влияния на миналото, на настоящето и на бждещето. Достатъчно е да погледне носа на нѣкого, за да каже, какъвъ е билъ миналиятъ му животъ, какъ сж живѣли неговитѣ дѣди и прадѣди; следъ това, по известни белези и линии върху носа, опредѣля, какъ живѣе този човѣкъ днесъ; най-после, по известни чѣрти на носа, той опредѣля, какви възможности се криятъ въ бждещия му животъ. Всичко е писано на човѣшкия носъ.

И тъй, човѣшкиятъ носъ е екранъ, върху който умътъ пише своята минала, сегашна и бждеща история на развитие. Ако само за моментъ се прекрати дейността на носа, човѣкъ веднага ще разбере службата, която е свързана съ него. Голѣмо богатство се крие въ носа, но малцина съзнаватъ това. Той служи за равновесие, т. е. за урегулиране силитѣ на човѣшкия организъмъ. Като знаете това, изучавайте носа

си, за да разберете причината за вашитѣ естествени и красиви състояния отъ една страна, както и неестественитѣ състояния отъ друга страна. Едно малко побутване на носа не на мѣсто е въ сила да наруши вашия миръ и спокойствие. Докато сте весели и разположени, това побутване на носа нарушава разположението ви. Тогава вие се отказвате отъ идеитѣ си, отричате се отъ срѣдата, въ която живѣте, не искате да срѣщате никого. Въ това отношение, вие приличате на човѣкъ, който е впрегналъ въ колата си единъ дивъ, необуздакъ конь. Последниятъ започва да рита надѣсно-налѣво, хукне съ колата по нивитѣ, докато най-после се умори и спре.

Ритането е неразуменъ процесъ, който не разрешава въпроситѣ. — Защо риташъ? Ако те е впрегналъ по-уменъ човѣкъ отъ тебе, ще се подчинишъ; ако те е впрегналъ по-глупавъ отъ тебе, имашъ право да риташъ, докато скжсашъ юздата и се освободишъ. Кажешъ ли, че животътъ нѣма смисълъ, ще знаешъ, че те е впрегналъ по-глупавъ човѣкъ отъ тебе. Не оставяй глупавиятъ да те впрѣга. Кажешъ ли, че животътъ има смисълъ, впрегналъ те е по-уменъ човѣкъ отъ тебе. Всѣко добро разположение на духа ви показва, че сте подъ влиянието на сжщества, чиито мисль и разбиране сж по-високи отъ вашитѣ. Всѣко неразположение и потъмняване на съзнанието показватъ, че се намирате подъ влиянието на сжщества съ по-низъкъ умственъ и

духовенъ животъ. Докато е младъ, човѣкъ върва въ свѣтлото и красивото въ живота, уповава на любовта, на своя идеалъ, и така осмисля живота си. Като остарѣе, той отрича всичко и казва, че животътъ нѣма смисълъ. Защо единъ и същъ човѣкъ има две различни мнения за живота? Ще кажете, че младостта е причина за възходящото му състояние. Не, въ младини-тъ си този човѣкъ билъ впрегнатъ отъ разумни, възвишени същества, а на старини се е поддалъ на нисши същества, тѣ да го управляватъ. Значи, като младъ, билъ уменъ; като старъ, оглупѣлъ.

Много отъ съвременнитѣ хора говорятъ за ума, като за нѣщо реално, което трѣбва да се изучава. Отъ ума тѣ отиватъ къмъ духа. Споредъ тѣхъ, духътъ и умътъ могатъ да се изучаватъ чрезъ самосъзнанието. Обаче, това е труденъ въпросъ. Самосъзнанието е навсѣкжде, то обхваща всичко. Тогава, какъ ще обхванете всичкото, т. е. цѣлото? Като изучавате своитѣ мисли, вие дохождате до хармонията и дисхармонията въ живота. Така се натъквате на нѣкои дисхармонични мисли, които сж вънъ отъ вашия животъ. Нѣкога намирате причината на тѣзи мисли, а нѣкога оставатъ скрити за самитѣ васъ. Минавате презъ една гора и постепенно навлизате все по-навжтре. Въ първо време сте смѣлъ, не се страхувате, но по едно време започвате да треперите. Защо се страхувате, не знаете. Причината за страха ви се дължи на присѣтствието на мечка въ гората.

Вие не я виждате, но чувствувате известно влияние, чуждо на васъ. Вие имате вѣра, казвате, че Богъ е създалъ свѣта, че всичко Му се подчинява, но пакъ се страхувате. — Защо се страхувате? — Защото мечката не изпълнява Божията воля и може да ви нападне. Тя се подчинява на Божия законъ, но по свой начинъ, а не както ти искашъ и мислишъ. Страхътъ е резултатъ на безлюбието. Следователно, вашата вѣра и любовъ не сж толкова силни, да изпждятъ страха навънъ.

Какво представя страхътъ? Той е най-високото чувство въ животинското царство. За животнитѣ страхътъ не е нищо друго, освенъ разумность. Ако животното не е страховито, не е и разумно. Затова, когато животното изпитва страхъ, краката му се удължаватъ. Съ човѣка става точно обратно: когато се уплаши, краката му се подкосяватъ. Когато заекътъ се уплаши, удря на бѣгъ, при което бързината му се увеличава. При страха човѣкъ не може да бѣга. — Защо? — Защото има спирачки. Като по-уменъ отъ животнитѣ, страхътъ му е поставилъ спирачки, да не бѣга, но да приложи другъ начинъ за справяне. Понеже животнитѣ нѣматъ спирачки, като се уплашатъ, бѣгатъ, колкото имъ държатъ силитѣ. Като животното казва: Ще уповавамъ на краката си. То намира спасение въ своитѣ крака.

Какво може да се каже за дължината на носа? Понеже задъ носа се крие умътъ, трѣб-

ва ли да се вади заключение, че колкото по-дълъгъ е носътъ, толкова по-развитъ е умътъ? Дължината на носа трѣбва да отговаря на нормата. Чрезмѣрно дългиятъ и чрезмѣрно късиятъ носъ сж крайности. Тѣ не отговарятъ на естествената мѣрка въ природата. Крайно дългиятъ носъ показва, че човѣкъ е страхливъ; крайно късиятъ носъ показва, че човѣкъ не мисли много. Заднитѣ крака на заека сж по-дълги отъ преднитѣ, защото всѣкога е живѣлъ по гори и планини. Като бѣгалъ повече нагоре, заднитѣ му крака се удължили за по-удобно бѣгане по височинитѣ. Обаче, при бѣгането си надолу, заекътъ изпитва известна мъчнотия и повече се търкаля, отколкото тича. Естественото му движение е отдолу нагоре, а не отгоре надолу.

И тъй, като изучавате дължината и широчината на носа, вие опредѣляте силитѣ, които сж работили върху човѣшкия умъ. Носътъ има отношение и къмъ дихателната система на човѣка. Отъ устройството на носа, на неговата голѣмина и широчина зависи състоянието на бѣлия дробъ. Не само това, но и формата на носа отговаря на формата на бѣлия дробъ, само че въ обратно положение.

Да се изучава човѣшкия носъ, това значи, да се домогне човѣкъ до истинската, положителна наука. Само онзи е придобилъ това знание, който се развива правилно и върши Божията воля. Това не е само знание, но и молитва. Кажете ли ти нѣкое разумно същество,

че трѣбва да се учишъ, това подразбира съзнателна молитва, т. е. връзка на човѣшката душа съ Бога. Така, именно, Божественото начало ще ти покаже правилень начинъ, по който да разрешишъ мѣчнитѣ си въпроси. Всѣкога ще учишъ, ще се молишъ, да издържишъ изпититѣ си добре. Ако не ги издържишъ, не си училъ, както трѣбва. Изпитътъ е тежестъ, която трѣбва да носишъ на гърба си. Защо не можешъ да вдигнешъ тази тежестъ? — Слабъ съмъ. — Какво трѣбва да направишъ, за да вдигнешъ тежестъта и да я пренесешъ отъ едно мѣсто на друго? Можешъ да я раздѣлишъ и да я пренесешъ на два-три пѣти. Да се натоваришъ съ непосилна тежестъ, това не значи, че си много силенъ и много уменъ. Можешъ да направишъ голѣмо усилие, безъ да си силенъ и уменъ.

Като се говори за сила и разумность, трѣбва да се прави разлика между животното и човѣка. Въ животинското царство най-умното животно е сжщевременно най-силно. Напри-мѣръ, слонътъ е най-уменъ отъ животнитѣ и сжщевременно най-силенъ. Това е законъ за животнитѣ, но не и за хората. Между хората най-уменъ е този, който може да понася мѣчно-тиитѣ и изпитанията съ най-голѣмо търпение. Който не търпи, не може да бжде слонъ между човѣцитѣ. Като не си слонъ, не можешъ да вземешъ първото мѣсто. — Въ какво се проявява интелигентността на слона? — Въ дългия му носъ — въ неговия хоботъ. Като про-

точни хобота си напредъ, той казва на животните: Дългъ носъ ви е нуженъ. Човѣшкиятъ носъ, сравненъ съ този на слона, се губи. Въ бждеще и човѣшкиятъ носъ ще се развие, ще дойде до онѣзи мѣрки, които природата е опредѣлила.

Изучавайте животните, да видите, какъ се проявяватъ тѣ. Като дойдете до слона, спрете вниманието си върху неговата интелигентностъ, изразена чрезъ дългия му хоботъ. Съ това той иска да каже, че съ кжсъ носъ нищо не се постига. Ще кажете, че, въпрѣки дългия носъ на слона, лъвътъ е царъ на животните. Да се говори така, това значи, неразбиране на живота. Лъвътъ е главнокомандуващъ на животинската армия, а истински царъ е слонътъ. Ще кажете, че лъвътъ е символъ на благородство. Кжде е неговото благородство? Наблюдавайте котката и сждете за лъва. Котката е лъвъ въ миниатюръ. Външно котката е благородна, съ добра обхода, но вижте я, какъ постъпва съ мишките. Вижте, какъ постъпва лъвътъ съ своята жертва. Разумностъ се иска отъ човѣка. Не е въпросъ да бждешъ главнокомандуващъ, или царъ, но да бждешъ разуменъ. Това значи, да се проявявашъ така, че всѣка твоя постъпка да носи добри послѣдствия, не само за даденъ моментъ, но за вѣчни времена.

Следователно, който иска да живѣе добре, трѣбва да прояви своята разумностъ, доброта и вжтрешна сила. Само така човѣкъ може да

постигне своя идеалъ, да очисти живота си отъ всички утайки на миналото. Чистъ животъ са иска отъ всички. Ако пчелитѣ не търпятъ нечистота, колко повече се отвращаватъ отъ нея разумнитѣ и напреднали сжщества. Опитайте да се приближите до нѣкой кошеръ, следъ като сте яли чесънъ. Може ли нечистиятъ да влѣзе въ общество на свети, добри и праведни хора? Достатъчно е да стъпи кракътъ му въ това общество, за да се намѣри веднага вѣнъ. Чистото не търпи нечисто. Ако искашъ да влѣзешъ въ това общество и да се ползувашъ отъ благата, съ които разполага, иди първо да се очистишъ и тогава влѣзъ. Нечистотата не е качество на душата, следователно, лесно може да се премахне. Човѣкъ е дошълъ на земята да се учи, съ цель да подобри живота си и да изпълни Божиата воля. Има индивидуални качества, за тѣхъ отговорността е лична; има колективни качества, за които отговорността пада върху редица минали поколения. Напримѣръ, страхътъ е качество, присъщо на животнитѣ, отдето е преминалъ въ човѣка. Съ това чувство мжно се справятъ хората. — Защо? — Защото върху него се е работило много. Следователно, страхътъ остава като основа на друго, повисоко чувство — съвѣстьта. Ето защо, задачата на човѣка не се заключава въ това, да изтрѣгва коренитѣ на дивачкитѣ дървета, но да ги присажда съ доброкачествени присадки. Ако страхливиятъ мисли право и да-

ва отчетъ за постѣпките си, страхътъ е на мѣсто. Той постепенно се превръща въ съвѣсть. Съвѣстниятъ е добъръ и честенъ човѣкъ. Мѣстото на съвѣстѣта въ човѣшката глава е отгоре, отъ дветѣ страни. Тя е основана върху страха и благоразумието.

Съвѣстѣта има отношение къмъ ума. Не можешъ да бждешъ съвѣстенъ, ако не ми слишъ добре. Който мисли право, той превръща енергиитѣ на страха въ по-високо чувство — въ съвѣсть. Който постѣпва разумно, никога не бѣга и не се крие; който не постѣпва разумно, всѣкога бѣга. Той е стѣпилъ върху наклонна плоскостъ и, безъ да иска, върви надолу, отдето е тръгналъ. Той слиза надолу, докато влѣзе дълбоко въ материята. Следъ време започва да гледа нагоре, за да се освободи отъ материята. Тогава се пита, какво е неговото предназначение. Велико е човѣшкото предназначение. Той има да решава временни и вѣчни задачи. Докато е облѣченъ въ плътъ, решава материални задачи; щомъ реши тѣзи задачи, той се освобождава отъ материята и пристѣпва къмъ вѣчните задачи на живота. Тѣ опредѣлятъ неговото бъдеще.

Една отъ великитѣ задачи на човѣка е да работи въ Божествения свѣтъ, т. е. върху главата. Да преустроишъ главата си, това значи, да изправишъ отношенията си къмъ Божествения свѣтъ. Да преустроишъ дробоветѣ си, това значи, да изправишъ отношенията си къмъ духовния свѣтъ. На простъ езикъ ка-

зано, да подсбришъ състоянието на дихателната система, т. е. на своята мисълъ. Духовниятъ свѣтъ принадлежи на ангелитѣ. Значи, трѣбва да изправимъ отношенията си къмъ тѣхъ. Най-после дохождаме до стомаха, т. е. до сжществата отъ растителното царство. Ако стомашната или храносмилателната система на човѣка е добре развита, отношенията му къмъ тѣзи сжщества сж правилни. Красотата на човѣка се опредѣля отъ неговата глава, отъ неговия бѣлъ дробъ и стомахъ. Колкото по-добре сж развити, толкова по-красивъ е той, толкова по-хармониченъ е неговиятъ животъ. Мѣстото на ума е стомахътъ, на душата — бѣлиятъ дробъ, а на духа — главата. Отъ друго гледище, сърдцето може да поставите въ стомаха, ума — въ бѣлия дробъ, въ гърдитѣ, а волята, т. е. Божественото начало въ човѣка — въ главата. Велико нѣщо е Божественото начало!

Да се върнемъ пакъ къмъ носа. Той е интересенъ предметъ за изучаване въ физическо и духовно отношение. Като разглеждате значението на носа въ духовно отношение, дохождате до три гранични точки съ духовния свѣтъ, а именно, съ любовта, съ мждростта и съ истината. Ако носътъ на човѣка граничи съ тѣзи велики свѣтове, той е правиленъ, добре устроенъ. Приятно е да гледашъ лице съ красивъ носъ. Ако отсъствуватъ тѣзи гранични точки, носътъ не е добре развитъ. Тѣзи точки сж свещени, но малцина

знаятъ тѣхнитѣ мѣста. Презъ тѣзи точки на носа Богъ е вдѣхналъ въ човѣка и го направилъ жива душѣ. Първоначално Богъ е говорилъ на човѣшкото сърдце чрезъ носа, а днесъ говори на човѣшкия умъ пакъ чрезъ носа. Ако човѣкъ чрезъ носа не може да разбере, какво му се говори, неговиятъ носъ е безпредметенъ. Ако чрезъ носа не можешъ да познаешъ, дали даденъ човѣкъ е добъръ, или лошъ, ти не си го развилъ още. Задачата на човѣка е да намѣри на носа мѣстото на любовта, мъдростта и истината. Ако може да намѣри тѣзи добродетели на своя носъ, ще ги намѣри и върху носа на другитѣ хора. Казвате, че носътъ на нѣкой човѣкъ е правиленъ, красивъ, но въ какво се заключава красотата му, не знаете.

Правилниятъ носъ е като огледало. Той отразява свѣтлитѣ и възвишени мисли, които идатъ отъ възвишения свѣтъ. Тѣзи мисли се отразяватъ върху мозъка, сърдцето и стомаха. Красивиятъ носъ не лъже човѣка. Той не може само отвѣнъ да бѣде красивъ, но да отговаря на вътрешната красота на човѣка. Като знаете това, не се обезсърдчавайте, но работете върху себе си. Не мислете, че нищо не знаете. Много нѣща знаете, но важно е, кои мисли трѣбва да вложите въ работа. Всѣко нѣщо трѣбва да се постави на мѣстото си. Какъвъ човѣшки образъ е този, на който очитѣ, ушитѣ, носътъ и устата не сж поставени на мѣстото си? Гледате образа, но

нѣщо сжщественно му липсва — органиѣ не сж поставени, дето трѣбва. — Кое е сжщественото въ човѣка? — Умѣтъ, сърдцето и волята. Ако се поставятъ на мѣстата си, тѣ започватъ да действуватъ и оживяватъ човѣка. Умѣтъ, сърдцето и волята сж мощни сили, двигатели въ човѣшкия животъ.

Работете, безъ да се гнѣвите. Богъ има право да се гнѣви, но не и човѣкъ. Разумниятъ трѣбва да работи, а не глупавиятъ. Следователно, глупавиятъ нѣма право да се гнѣви. Да се гнѣватъ светиитѣ, добритѣ, разумнитѣ хора, това е на мѣсто. Всѣки обикновецъ и глупавъ човѣкъ трѣбва да си каже: Нѣмамъ право да се гнѣвя. Ако си позволя това, всичко ще загубя. Нѣма по-опасно нѣщо отъ гнѣва. Разумниятъ впрѣга ума си на работа и върви напредъ. Ако глупавиятъ не се труди, а само се гнѣви, ще изгуби всичко, което има, и следъ това му сж нуждни десетки години, за да придобие изгубеното. Обаче, не е абсолютно изключено правото на човѣка да се гнѣви, но само ако се свърже съ добритѣ и разумни хора, съ светиитѣ и Бога. Тогава гнѣвѣтъ му ще бжде на мѣсто, ще свърши нѣкаква работа.

Упражнение. Въ продължение на една седмица да не мислите лошо за никого. Срещнете ли нѣкой човѣкъ, намѣрете въ него една добра чѣрѣа. Кажете ли ви нѣкой нѣщо добро или зло, знайте, че ви изпитватъ, дали ще издържите и направите упражнението си, както

трѣбва. — Може ли да не правимъ упражнението? — Не може. Ученикътъ е длъженъ да прави упражнения. Презъ цѣлата седмица ще бждете слѣпи и глухи за злото. И лоши думи да ви казватъ, ще знаете, че всичко е за добро. — Не може ли Богъ да ни помогне, да издържимъ на изпитанията? — Богъ помага, но не по механически начинъ. Той е съвършенъ, затова оставя човѣка свободенъ, да се прояви, както разбира и желае. Богъ нашепва на човѣка: Не правишъ добре, измѣни посоката на своето движение. — Не може ли по другъ начинъ? — Може, но ще сгрѣшишъ и ще носишъ последствията на своето непослушание. — Искамъ да опитамъ по другъ начинъ. — Опитай, но ще видишъ, че пѣтътъ на доброто е само единъ. Всѣка постѣпка, която внася миръ и спокойствие въ душата ти, е добра. Понѣкога мислишъ, че вършишъ добро, а си недоволенъ отъ себе си. Недоволството е гласътъ на Бога, който не одобрява постѣпката ти. Богъ съ нищо не се подкупва. Ще кажете, че и Христосъ не е постѣпилъ добре, като си послужилъ съ камшикъ. Чрезъ камшика Христосъ изрази гнѣва на Бога. Следователно, ако имашъ ума и любовта на Христа, и ти можешъ да постѣпвашъ като Него. Ако имашъ носа на слона, и ти можешъ да бждешъ свободенъ, да правишъ, каквото искашъ. Понеже нѣмашъ ума и сърдцето на Христа, нито носа на слона, ще правишъ опити, да мислишъ само добро за хората и за всичко

около тебе. Ще знаешъ, че злото ще се превърне на добро, че хората по естество сж добри и ще работишъ безъ да се гнѣвишъ.

Каква е целта на упражнението, което ви давамъ? Да придобиете будно съзнание, да въздържате езика си, да чистите ума и сърдцето си отъ лоши мисли и чувства. Ако дойде на езика ви лоша дума, веднага я обърнете на добра. Ако помислите лошо за нѣкого, веднага намѣрете една добра чѣрта въ него и мислете върху нея. Нѣкой обича да полѣгва. Не се спирайте върху тази чѣрта, но вижте, колко е сръченъ, колко добре работи. Срѣщате нѣкой беденъ, окжсанъ, не мислете, че той е обеднѣлъ отъ мързелъ, но кажете си, че това е отъ щедростъ. Когато билъ богатъ, раздавалъ безъ смѣтка на нуждаещитѣ, и днесъ ходи окжсанъ и босъ. Не търсете лошото въ проявитѣ и положението на хората; знайте, че и задъ най-лошата проява се крие нѣщо добро и благородно.

Защо не трѣбва да се мисли лошо за никого? Който грѣши, върви по наклонна плоскостъ. Може ли такъвъ човѣкъ да върви безъ да падне и да се окаля? Ще кажете, че не трѣбва да върви по наклонъ. Не трѣбва, наистина, но вината не е само у него. Може други да сж го поставили на тази плоскостъ, може да е слѣпъ, да не вижда. Какво ще кажете тогава за него? Като не знаете причината за погрѣшкитѣ на хората, не се произнасяйте. Знаете ли, какво представятъ погрѣш-

китѣ? Тѣ сж твърдѣ материалѣ, отѣ който сжществата въ духовния свѣтъ правятѣ кжщитѣ си. Когато имѣ трѣбва такъвѣ материалѣ, тѣ слизатѣ на земята при хората, които се гнѣвятѣ и правятѣ погрѣшки, и взиматѣ отѣ начупенитѣ камѣни за своитѣ кжщи. Тѣ не сждятѣ хората за погрѣшкитѣ, но даже скжпо имѣ плащатѣ. Какѣ постжливате вие съ вашитѣ работници? Ще кажете, че на работницитѣ отѣ новото учение нищо не се плаща. Вѣрно е това: на човѣкѣ, който работи съ любовѣ, не му трѣбватѣ пари. Но той е безѣ обуца и безѣ дрехи. Какѣ ще постжпите? Споредѣ мене, има начинѣ да благодарите за работата му: нѣма да платите, но ще му подарите единѣ чифтѣ обуца. Тѣ могатѣ да струватѣ повече отѣ това, което ви е изработилѣ, но ще го възнаградите за любовѣта, съ която ви е работилѣ. Като отиде на друго мѣсто да работи, вмѣсто пари, ще му подарятѣ единѣ костюмѣ. Колко хора днесѣ сж готови да постживатѣ по този начинѣ? Така е за онзи, който иска да постжпва споредѣ Божествения законѣ. Ксйто прилага Божествения законѣ, всѣкога се благославя. Опитайте да изпълните Божиата воля, да видите, какви промѣни ще станатѣ въ вашия животѣ.

Давайте, безѣ да очаквате нѣщо. Давайте, безѣ да съжалявате. Ако дадешѣ обувки или дрехи на своя ближентѣ и постоянно мислишѣ за това, което си направилѣ, ти не си изпълнилѣ Божиата воля, както трѣбва.

Ти си ограничилъ и себе си, и онзи, на когото си далъ нѣщо. Давайте, безъ да се ограничавате. Давайте споредъ Божествения законъ, взимайте споредъ сѣщия законъ. Какъвъ е този законъ? Ще давашъ, колкото можешъ най-много; ще взимашъ, колкото можешъ най-малко. Който постѣпва по този законъ, той приема Божието благословение. И тогава, малкото, което получава, расте, увеличава се и дава изобилно плодъ.

Защо хората не успѣватъ въ живота си? Защото говорятъ едно, а вършатъ друго. При това, не се вглеждатъ въ себе си, да видятъ, какво имъ липсва, но се сравняватъ съ окръжаващитѣ. Всѣки мисли, че стои по високо отъ другитѣ, знае повече, разбира по-добре и т. н. Не се сравнявайте съ подобнитѣ си, но пожелайте да бъдете като Бога. Като ставашъ сутринъ отъ сънъ, вдигни очитѣ си нагоре, благодари на Бога за всичко, което ти е далъ, и помоли се да те направи подобенъ на Себе си — да проявишъ любовта, мъдростта и истината въ живота си. Не искай да бъдешъ силенъ като Бога, да управлявашъ и заповѣдвашъ, но пожелай да се смиришъ, да понасяшъ всичко съ благодарностъ. — Боленъ съмъ, страдамъ, какъ да благодаря? — Ще благодаришъ за всичко. Ако болката е въ краката ти, ще учишъ закона на смирението; ако болката е въ прѣститѣ ти, ще се учишъ да мислишъ право; ако болката е въ очитѣ ти, ще изучавашъ истината; ако е въ ушитѣ ти, ще изуча-

вашъ мъдростъта; ако е въ устата ти, ще изучавашъ любовта. Каквото и да те боли, все ще научишъ нѣщо. Който е дошълъ на земята, трѣбва да се учи да превръща отрицателното въ положително и да се чисти. Казано е въ Писанието: „Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога.“

Какво представя носътъ? — Мѣсто на електричество и магнетизъмъ. Той е връхъ, дето се складиратъ природнитѣ енергии. Ако знаете, какъ, на кое мѣсто и кога да хванете носа си, ще се ползвате отъ неговитѣ енергии. Хората дърпатъ носа си, чоплятъ го и, вмѣсто да се ползватъ отъ енергиитѣ му, тѣ си пакостятъ. Не е лесно да се справятъ съ своитѣ енергии. Ето защо, всѣка сутринь, като се измиете, хванете леко носа си, погладете го и пожелайте да придобиете отъ него енергия за работа. Гледайте на носа си като на нѣщо красиво, мощно. Днесъ носътъ работи най-много. Презъ него минаватъ много енергии. Свържете се съ дейността на своя носъ и работете върху него, да го продължите и разширите, споредъ мѣрkitѣ на природата. Като изучите носа си, тогава ще изучавате очитѣ, ушитѣ и устата. Презъ носа непрекъснато влиза и излиза въздухъ. Той е единъ отъ неуморнитѣ работници - чистачи. Ценете носа си, обхождайте се добре съ него. Лошитѣ милси действуватъ върху носа, а оттамъ и върху дихателната система. Ако тя не работи добре, и стомашната система страда. Въ резултатъ на

това се нарушава равновесието между мозъчната и симпатичната нервна система. Дойде ли човѣкъ до това положение, животътъ му се обезсмисля, и той не иска вече да живѣе. Смисълътъ на живота е въ служенето на Бога. Който не иска да живѣе, не иска да служи на Бога. — Какво иска Богъ отъ човѣка? — Да учи и да работи.

И тъй, всѣка сутринъ хващайте леко носа си, милвайте го по върха, съ желание, да не става остъръ. Изучавайте носа, работете върху него, за да придобиете новото, истинско знание.

Т. м.

^

5. Лекция отъ Учителя, държана на
28 октомврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Правилниятъ тонъ

Изпѣ се пѣсенята „Аинъ фаси.“

Единъ отъ важнитѣ въпроси, които се разглеждатъ въ човѣшкото съзнание, е този за крайната целъ на живота или за крайната целъ на всѣка работа. Търговецътъ се запитва, какъвъ ще бжде крайниятъ резултатъ на неговата търговия; ученикътъ се запитва, каква е крайната целъ на неговото учене. Крайната целъ на ученика е да придобие известно знание. — После? — Да се роди отново. — После? — Да умре. Въ всѣко ново положение — учене, раждане, смъртъ, човѣкъ все се запитва, каква е крайната целъ на всичко това. Лесно е да се даде нѣкакъвъ отговоръ на въпроса за крайната целъ на нѣщата, но той ще бжде неразбранъ. Крайната целъ на живота е да постигнешъ нѣщо, но, въпрѣки това, пакъ остава нѣщо непостигнато. Нѣщата се постигатъ и разбиратъ само отчасти. Ако мислишъ, че отъ отговора, който ти се дава за крайната целъ на Битието, си разбралъ всичко, ти се лъжешъ. Задъ всѣка крайна целъ има друга нѣкаква целъ. Напримеръ, ти искашъ да придобиешъ такава сила, че да носишъ сто килограма тежестъ на гърба си. Като постигнешъ тази целъ, задъ нея се открива друга. Въ вѣчността не

сжествува крайна целъ на нѣщата. — Защо? — Защото, като постигнешъ едно нѣщо, явява се второ, трето и т. н. Какво ще научите, ако обиколите нѣколко пѣти земята? Ще научите, че земята е валчеста. Това знание можете да придобиете и отъ нѣкой ученъ. Той ще ви каже, че земята е валчеста, и вие ще го вървате. Какво ще научите, ако минете нѣколко пѣти презъ вѣчността? Ще разберете, че тя е необятна и безгранична. Въпрѣки това, не можете да обхванете нито необятното, нито безграничното.

Кой въпросъ интересува най-много съвременнитѣ хора? — Въпросътъ за почивката, за седенето. Всѣки предпочита повече да седи, отколкото да стои правъ. Ако накаратъ нѣкого да стои правъ, той ще се почувствува унизенъ. Много хора днесъ стоятъ прави, безъ да сж унижени. Напримѣръ, учителитѣ стоятъ прави, а ученицитѣ седатъ на чиноветѣ си. Едно време, когато учителтъ наказвалъ ученицитѣ си, оставялъ ги да стоятъ прави, до вратата, а той седѣлъ на столъ. Защо ученикътъ, когото учителтъ заставя да стои правъ, се счита наказанъ, а когато учителтъ стои правъ, не е наказанъ? Когато свѣщъта стои изправена до стената и не гори, счита се наказана. Ако при сжщото положение свѣщъта гори, тя счита това за привилегия. Какво трѣбва да прави ученикътъ, когато го накажатъ? Той трѣбва да свѣти. Щомъ започне да свѣти, и правъ да стои до стената, ще бжде доволенъ.

Когато имашъ пари въ джоба си, ти вървишъ смѣло, изправенъ, съ вдигната глава. Нѣмашъ ли пари, ти се свивашъ, чувствуващъ се наказанъ. Когато дървото е окичено съ плодове, клонетъ му увисватъ надолу; дървото се чувствува гордо и доволно отъ себе си. Щомъ обертъ плодоветъ му, клонетъ се изправятъ нагоре; дървото се намира въ положението на наказанъ ученикъ. Когато човѣкъ дава нѣщо отъ себе си, изправя раменетъ си и казва: Слава Богу, олекна ми малко. Който не дава, свива раменетъ си, навежда главата си надолу и се оплаква, че положението му е тежко. За онзи, който дава, казватъ, че се е надигналъ много. Нека се надига, но да изпразва джоба си. Какъвъ смисълъ има да се надига човѣкъ, а джобътъ му да е пълненъ съ пари?

И тъй, всѣка мисълъ, всѣко чувство и всѣка постъпка трѣбва да съдържатъ въ себе си нѣщо реално. Това значи, да бждатъ въ съгласие съ разумността. Напримѣръ, нѣкой иска да бжде радостенъ и веселъ. Кога може човѣкъ да се радва? — Когато е направилъ поне едно малко добро. — Каже ли нѣкой, че иска да бжде радостенъ, нека направи едно добро. — Какво представя радостта? — Условие за правене на добро. — Какво представя свѣтлината? — Условие за преодоляване на тъмнината. — Какво представя тъмнината? — Условие за отдалечаване на човѣка отъ свѣтлината. — Какво нѣщо е вжжето? — Срѣдство, съ което човѣкъ се спуща въ кладенецъ да вади

вода. Сжщевременно, съ вжжето вадятъ и човѣкъ отъ кладенеца. Хората простиратъ дрехитѣ си на вжже. Сжщо бесятъ хората съ вжже. Съ една дума, голѣмо е предназначението на вжжето. То може да се превърне на камшикъ. Значи, едно и сжщо вжже може да се употреби за различни цели.

Явява се другъ въпросъ: Отъ какво е направено вжжето? — Отъ всѣкакви материали: отъ ленъ, отъ конопъ, отъ кълчища, отъ сребро, отъ злато и др. Малкото дете повиватъ въ повой отъ различна материя: вълнена, памучна и т. н. Въ това отношение, повоятъ прилича на вжжето. И мисълта може да се уподоби на вжже. Мислитѣ вървятъ непрекъснато една следъ друга и образуватъ права линия, както вжжето. Вжжето е символъ или на механическо сцепление между частичкитѣ, или на вътрешна, органическа връзка между тѣхъ. Такава връзка трѣбва да сжществува между мислитѣ и чувствата на човѣка. Всѣка мисль, която не е свързана съ другитѣ, нѣма никакво отношение къмъ тѣхъ, следователно, тя е мисль безъ съдържание. Напримѣръ, искате да вземете единъ тонъ, но не знаете, кой да вземете и какъ да го изпѣете или изсвирите. Щомъ взимате отдѣленъ тонъ, той трѣбва да бжде основниятъ. После, трѣбва да го вземете правилно. Всѣки тонъ съдържа още шесть тона въ себе си. Ако не го изпѣете правилно, да се включатъ и седемтѣ тона въ него, той нѣма съдържание. Главниятъ тонъ е

важенъ, а останалитѣ шесть сж допълнителни тонове. Когато между различнитѣ тонове има хармония, тѣ изпъкватъ единъ следъ другъ. Най-малката дисхармония между тоноветѣ е причина за тѣхната неправилностъ. Достатъчно е единъ отъ допълнителнитѣ тонове да отслабне, за да се яви известна неяснота и въ останалитѣ. Ако всички сж въ съгласие, между тѣхъ има яснота и чистота.

Каквото и да се говори за хората за тоноветѣ въ музиката и за мислитѣ въ човѣшкия животъ, малцина иматъ ясна представа за тѣхъ. Както тонътъ, така и мисълта сж сложни нѣща. Затова между тоноветѣ и мислитѣ може да се направи връзка. Правилниятъ тонъ е подобенъ на правата мисълъ. Малко пѣвци ще срещнете съ чистъ, правиленъ тонъ. Правилниятъ тонъ включва въ себе си сила, съдържание и смисълъ. Той има отношение къмъ правитѣ мисли, чувства и действия. Съ други думи казано: правилниятъ тонъ произвежда въ човѣка свѣтлина и топлина. Следователно, само музикалниятъ човѣкъ живѣе правилно. — Защо? — Защото въ музиката има строга отнѣреностъ, тактъ, т. е. мѣрка на времето. Въ физическия свѣтъ всички нѣща ставатъ въ време и пространство. Затова подъ „тактиченъ“ човѣкъ разбираме онзи, който употребява всѣко нѣщо на време и на мѣсто. Който не е тактиченъ, внася дисхармония въ живота си, а дисхармонията причинява зло. Ако нѣкой каже, че не може да

живѣе добре, това подразбира, че не може да пѣе правилно. Наистина, ако пѣешъ, трѣбва да пѣешъ правилно. Който не пѣе добре, той произвежда шумъ, скърцане и др.

Едно може да радва съвременнитѣ хора : идването на новото. Ако не се стремѣха къмъ новото, нѣмаше да иматъ никакво отношение къмъ ангелитѣ, светиитѣ и добритѣ хора въ свѣта. — Добре ли ще ни посрещнатъ ангелитѣ ? — Това зависи отъ васъ. Ако живѣете добре, ще ви посрещнатъ съ пѣсни ; ако не живѣете добре, нѣма да ви посрещнатъ, но като видятъ, че се отправяте къмъ тѣхъ, веднага ще ви върнатъ на земята.

Една млада, красива и интелигентна жена се оплакваше, че следъ като дохождалъ единъ господинъ нѣколко пѣти въ дома имъ, най-после пожелалъ да я цѣлуе. Тя искаше да разбере, коя е причината за тази негова про-ява. Казахъ ѝ, че той може да изпитва братски чувства къмъ нея, но тя не остана доволна отъ отговора ми. Пожела да ѝ обясня, какъ се познава истинскиятъ братъ отъ онзи, който само се представи за такъвъ. Истински братъ е онзи, който има еднакъвъ пулсъ, еднакво съдържание на кръвта съ вашата. Братска, чиста цѣлувка е онази, която е въ състояние да лѣкува всички болести. Ако болниятъ оздравѣе отъ вашата цѣлувка, тя е чиста, идеална. Ако здравиятъ се разболѣе, тя не е на мѣстото си. Следователно, всѣко нѣщо, което човкъъ прави, трѣбва да е въ съгласие съ за-

конитѣ на разумната природа. Ака не е въ съгласие съ нея, не може да даде добри резултати. Идеалната цѣлувка възкресява мъртвия, а обикновената цѣлувка е въ състояние да разболѣе и здравиятъ.

Сега се явява другъ въпросъ: кой е измислилъ цѣлувката? Навѣрно цѣлувката е изобретение на нѣкой гениаленъ човѣкъ. Всѣки е цѣлуванъ, всѣки е цѣлувалъ, но никой не се е запитвалъ, отде произлиза цѣлувката. И свѣтлината цѣлува човѣка. Като минава презъ очитѣ му, тя го цѣлува. Приятна е цѣлувката на свѣтлината, защото носи животъ. И въздухътъ, който минава презъ носа, цѣлува; и водата, която влиза въ стомаха, цѣлува; и хлѣбътъ, който влиза въ устата, цѣлува. Приятни и желанни сж тѣзи цѣлувки, защото тѣ носятъ животъ. Такава трѣбва да бжде цѣлувката и на човѣка. Като цѣлува, той трѣбва да се проникне отъ единственото желание да даде нѣщо чисто и красиво отъ себе си, а не да вземе. Цѣлувка е само това, което дава. Всичко, което отнима здравето, силата и чистотата на човѣка, не е цѣлувка. Който цѣлува, трѣбва да бжде или невидимъ, като свѣтлината и въздуха, или видимъ само за моментъ — цѣлунешъ и веднага се скривашъ, както водата и хлѣбътъ. Получавашъ ли цѣлувка отъ видими същества, ще знаешъ, че въ нея се крие нѣщо користоно. А всичко користоно е престѣпно. Пазете се отъ такива цѣлувки, защото тѣ вна-

сятъ отрова въ физическия и психическия животъ на човѣка.

Каква връзка има между правилния тонъ въ музиката и цѣлувката? Неправилниятъ тонъ представя неестествена цѣлувка. Природата обича вѣрнитѣ и правилни нѣща. Следователно, мислитѣ, чувствата и постѣпки на човѣка трѣбва да бждатъ вѣрни и правилни. Като пѣете, трѣбва да вложите цѣлото си сърдце и цѣлата си душа. Който пѣе така, само той може да цѣлува правилно. Ако искате да пѣете хубаво, трѣбва да работите усилено въ това направление. — Младитѣ трѣбва да пѣятъ. — Не е така. Всички трѣбва да пѣятъ — и млади, и стари. Който не пѣе правилно, не може да пристѣпи къмъ рая. Дълго ще чака предъ царската врата, но нѣма да му се отвори. Ако мислите, че и безъ пѣние ще влѣзете въ рая, вие се лъжете. На небето приематъ само добри пѣвци, съ ангелски гласове. Мнозина мислятъ, че отъ тѣхъ се иска права мисль, прави чувства и действия, безъ да бждатъ добри пѣвци. Тѣ не разбиратъ истината. Преди всичко, човѣкъ не може да има прави мисли, чувства и постѣпки, ако не знае да пѣе. И светията трѣбва да пѣе. Не е светия онзи, който не пѣе правилно. И Христосъ е пѣль. Не е въпросъ, пѣнието и музиката да станатъ професия на човѣка, но да пѣе отъ любовъ къмъ пѣнието. Казано е въ Писанието: „Ще пѣете и ще възхвалявате Господа.“ Музиката трѣбва да бжде импулсъ въ живота,

да подтиква къмъ работа, а не сръдство за прехрана. Животъ безъ музика е животъ безъ любовъ, безъ свѣтлина, безъ свобода. Животъ съ музика е животъ на любовта и на доброто. Въ любовта и въ доброто се включва всичко. Най-възвишениятъ изразъ на любовта е музиката. Безъ музика любовта не може да се прояви въ материалния свѣтъ.

Едно се иска отъ съвременнитѣ хора : да пѣятъ правилно и съ любовъ. Ако пѣятъ така, дето влѣзатъ, тѣ ще внесатъ миръ и радостъ. Ако влѣзатъ между хора, които се биятъ, боятъ трѣбва да спре ; ако влѣзатъ между крадци и лѣжци, кражбата и лѣжката трѣбва да престанатъ. Злото отстъпва предъ музиката, както и предъ любовта. Затова, вложете своята музикалност не само въ пѣнието, но и въ говора. Дето има музика, тамъ е любовта, тамъ е животътъ. Защо се срамувате отъ любовта ? Защото не я разбирате. Който не разбира любовта, нищо не постига. Той ще пѣе и свири, но нѣма да стане даровитъ музикантъ. Нѣкой иска да се учи при най-видния професоръ по музика. Желанието му е добро, но важно е, дали професорътъ ще го приеме. Той ще опита неговата дарба по музиката и, ако не прояви такава, нѣма да го приеме. На сжщото основание мнозина искатъ да видятъ Христа. И това е възможно, обаче, Христосъ се интересува само отъ онѣзи, които иматъ нѣкаква дарба и сж готови да работятъ върху себе си, да развиятъ своята дарба. Безъ тази дарба, и да се

домогнете до Христа, нито ще Го видите, нито ще Го разберете. Ще каже нѣкой, че люби Христа и желае да Го види. Това не е достатъчно. Можешъ да любишъ човѣка и да му дадешъ нѣщо отъ себе си. Можешъ да любишъ човѣка и да вземешъ нѣщо отъ него. Дойде нѣкой при мене и казва, че ме люби. После започва да изнася мотивитѣ, какво иска отъ мене. Първо той иска да му помогна да заеме нѣкаква служба въ обществото. После иска да му дамъ пари, да си купи нѣкои необходими нѣща. Ако иска да стане учителъ, азъ не мога да го назнача, защото не съмъ министъръ на просвѣтата; ако иска пари, не мога да му дамъ, не съмъ министъръ на финанситѣ. — Какъвъ бѣше по-рано? — Бѣхъ занаятчия, на свободна работа. Чудя се на този човѣкъ! Той билъ свободенъ, безъ юларъ на главата, а сега иска да си тури юларъ, да се ограничи.

Помнете: азъ съмъ човѣкъ на свободата — никого не ограничавамъ. Ако дойде при мене нѣкой и се оплаква отъ юлара си, мога да му помогна да го смене. Обаче, въ никой случай не турямъ юларъ на главитѣ на хората. Азъ не се занимавамъ съ юлари, нито подържамъ философията на юларитѣ. Единственото нѣщо, което мога да направя за човѣка, е да му дамъ единъ обѣдъ, да се нахрани добре и да благодари за това, което е получилъ. Азъ се чудя, какъ не дойде при мене човѣкъ, да поиска нѣкакъвъ методъ, да направи добро на

нѣкого, но така, че да остане невидимъ. Защо не пожелае нѣкой да види Христа, но съ цель, да се научи да пѣе правилно? Който пѣе правилно, лесно може да заеме каква и да е служба. Тежко е положението на онзи, който не знае да пѣе. Каквато служба и да му дадатъ, нищо не може да постигне. Правилното и добро пѣние е истинската препорѣка и на този, и на онзи свѣтъ.

Единъ день прочутата пѣвица Аделина Пати се явила при директора на пощата въ Нью-Йоркъ да получи единъ чекъ отъ 50,000 долара. Директорътъ поискалъ отъ нея документъ, съ който да освидетелствува самоличността си. По нѣмане на такъвъ, той отказалъ да ѝ даде сумата. Безъ да мисли много, тя застанала въ срѣдата на главния салонъ въ пощата и започнала да пѣе. Всички чиновници оставили перата си настрана и се унесли въ пѣнието. Като чулъ пѣсенъта, директорътъ на пощата казалъ: Това е Аделина Пати. Да ѝ се даде сумата, отбелязана въ чека. Който чулъ гласа на пѣвицата, казалъ: Освенъ Аделина Пати, никой другъ не може да пѣе така хубаво.

Съвременнитѣ хора трѣбва да иматъ възвишенъ идеалъ. Нѣкой казва, че идеалътъ му е да бжде добъръ. — Това е неразбрана работа. — Тогава, искамъ да бжда ученъ. — Това е лесна работа. Учениятъ е глашатай, който ходи по селата да разгласява, какво трѣбва да се прави. — Професоръ да бжда.

— И това не е мъчна работа. Професорътъ е забитъ колъ, около който се преплитатъ пржете, да образуватъ плетъ. — Богатъ да стана. — И това е лесна работа. Богатиятъ е натоварена камила. Човѣкъ трѣбва да има една съществена идея, на която всѣкога да разчита. Истински ученъ е онзи, който може самъ да си помогне при всички условия на живота : ако е боленъ, да се излѣкува; ако е беденъ, лесно да се справи съ беднотията. Какъвъ ученъ е този, който търси чужда помощъ, да го назначатъ на служба. Ако днесъ го назначатъ, следъ година-две ще го уволнятъ. Момата, или момъкътъ искатъ да бждатъ красиви. Защо имъ е тази красота? Тѣ мислятъ, че съ красотата по-лесно ще ги харесатъ. Момка, която разчита на красотата си, за да я вземе нѣкой виденъ момъкъ, е копая, въ която всѣки може да рови. Същото се отнася и до красивия момъкъ. Тази красота е външна и преходна, на нея не може да се разчита. Който уповава на нея, той губи живота си. Хубавитѣ дрехи и обувки не сж съществени нѣща; има съществени нѣща въ живота, които се разглеждатъ като символи — съ тѣхъ си служи природата.

Въ окултната школа си служатъ сжщо съ символи, които трѣбва да се разбиратъ. Затова е нужно да се знае символичния езикъ. Обаче, първо се започва съ съчетаване на сричкитѣ. Който научи първата дума на Битието и я произнесе правилно, съзнанието му

се изпълва съ свѣтлина. Това значи, да стане превратъ въ живота на човѣка, т. е. да се новороди. Дето е свѣтлината, тамъ е и топлината, и плодородието. Това значи, да имашъ животъ, отъ който да се ползватъ окръжаващитѣ. Който придобие живота, никога не пита, къде е Господъ. Той знае истината и люби Бога.

И тъй, смисълътъ на живота се заключава въ любовта къмъ Бога. Ще възразите, че не можете да любите Бога, преди да Го видите. Ако мислите така, никога нѣма да Го възлюбите. Богъ е свѣтлина. Какъ ще Го видите? — Какво се разбира подъ „свѣтлина“? — Освобождаване на човѣшкото съзнание отъ всички ограничения и заблуждения, отъ всичко отрицателно: отъ болести, бедствия, старостъ и др. Това значи вѣченъ животъ — животъ на безсмъртието. — Не може ли да се живѣе безъ Бога? — Не може. Ще намѣришъ Бога вънъ и вътре въ себе си. Не Го ли намѣришъ, ще изгубишъ всичко красиво и ценно, което ти е дадено. Красивото въ твоя животъ е Божественото. Ценното въ живота е също Божественото. То трѣбва да расте и да се развива, да се прояви въ пълната си свѣтлина. Въ това се заключава философията на живота. Ние не подържаме онази философия, която казва, че човѣкъ може да направи всичко. Не е така. Човѣкъ може да направи само онова, което е въ областта на неговитѣ възможности. Вънъ отъ тѣхъ, той спира своята дейность. Ако иска да се прояви и задъ чо-

вѣшкото, трѣбва да се обърне къмъ Божественото начало въ себе си, да му даде ходъ да расте и да се развива. Това значи, да излѣзе човѣкъ отъ ограничениѣ възможности и да влѣзе въ неограничениѣ, дето всички дарби и способности се развиватъ правилно.

Мнозина казватъ, че сж виждали Бога. Възможно е да сж Го виждали. На нивата, или другаде, все сж Го виждали. Нѣкой художникъ нарисувалъ картина, която представя Богъ - Отецъ. Питатъ ме, отговаря ли тя на действителността. Азъ се чудя, какъ е възможно картината да представя Богъ - Отецъ, когато художникътъ никога не Го е виждалъ. Питатъ ме, виждалъ ли съмъ Бога. Съ този въпросъ искатъ да ме хванатъ, говоря ли, изобщо, истината, или залъгвамъ хората. Нека всѣки самъ си отговори, говоря ли истината, или я заобикалямъ. Лесно е да осждишъ човѣка. Когато доведоха при Христа една паднала жена и Го запитаха, какъ да се накаже, Христосъ отговори: „Който мисли, че е безгрѣшенъ, нека прѣвъ хвърли камъкъ върху нея.“ Тѣй щото, кажете ли за нѣкого, че е обралъ ближния си, помислете, какъ е станало това. Ако човѣкъ се дави и на врата си носи торба съ злато, нѣма ли да вземешъ торбата му? Ако не откачишъ торбата, той ще потъне заедно съ нея. Между давещия и неговия спасителъ е направенъ договоръ. Никакво злато не е въ състояние да изкупи живота на човѣка. Следователно, ако нѣкой те извади отъ

водата и те спаси отъ удавяне, не съжалявай за златото, което си му далъ. Животътъ е надъ всичко. Не е въпросъ да биешъ нѣкого, да го доубиешъ и после да казвашъ: Освободи се този човѣкъ. Това не е свобода. Ще го разкарвашъ по затворитѣ, по „обществената безопасностъ“, както разкарваха и мене 11 дни наредъ. Ще го заставяшъ да се качва и слиза по етажитѣ, да изпитвашъ убежденията му. Какви сж убежденията на съзнателния човѣкъ? Да служи на единъ великъ идеалъ, да живѣе като човѣкъ, да не страда като кучето, да не става за посмѣшище като магарето и маймуната — съ една дума да бжде свободенъ и да даде свобода на своя ближенъ.

Въ една арабска приказка се говори за създаването на свѣта и за опредѣляне броя на годинитѣ, които ще прекара всѣко живо същество на земята. Богъ опредѣлилъ на човѣка, на кучето, на магарето и на маймуната да живѣятъ по 30 години. Следъ това Той попиталъ кучето, доволно ли е, че ще живѣе 30 години. То отговорило: Господи, много ми сж 30 години. Не е лекъ моятъ животъ, да зъзна постоянно на студа. Вземи 15 години отъ живота ми, дай ги на когото искашъ. Като чулъ това, човѣкътъ веднага поискалъ да се дадатъ на него. Дошло магарето и на въпроса, доволно ли е отъ опредѣленигъ 30 години животъ, то отговорило, че не му трѣбватъ толкова много. Нека взематъ и отъ мене 15 години. Не се живѣе лесно на земята, по цѣлъ

денъ да работищъ, а отгоре на това и да те подигравагъ. Човѣкътъ взелъ и тия 15 години върху себе си. Най-после и маймуната се явила при Господа, да каже и тя своята дума. Тя казала: Господи, не искамъ да бжда посмѣшище на хората, по цѣлъ денъ да се качвамъ и да слизамъ отъ върлината. Остави ми само 15 години, останалитѣ дай на друго сжщество. И този пътъ човѣкътъ взелъ още 15 години. Много естествено, човѣкъ е царь на животнитѣ, всички му се подчиняватъ, има смисълъ да поживѣе повече. Въ заключение, обаче, и той не е абсолютно доволенъ отъ живота си и казва: Само 30 години живѣя като човѣкъ, съ радостъ; 15 години съмъ осжденъ да служа върно на дома си, да треперя като куче отъ страхъ, да задоволя всички; 15 години робувамъ, като магаре на дома, на обществото, въ които се движа. Най-после, като мина 60 - тѣ години, ставамъ за посмѣшище на хората, само слизамъ и се качвамъ като маймуната, безъ да върша нѣкаква полезна работа. Днесъ и азъ, като маймуната, отивамъ до „обществената безопасностъ“ и се връщамъ назадъ, да давамъ обяснения, какво проповѣдвамъ на хората. Сждебниятъ следователъ ме разпитва, т. е. управлява моето качване и слизание отъ върлината.

Сега, това не е важно. Преди всичко, явява се въпросътъ, коя е причината за тѣзи нѣща? Защо става всичко това? Защо сж нуждни на човѣка годинитѣ на кучето, на магерето и на маймуната? Това сж състояния,

презъ които човѣкъ минава. Това сж състояния на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърдце и на човѣшката воля. Докато стане разуменъ, човѣкъ е вече 75 годишенъ. До това време той минава презъ три животински състояния: на кучето, на магарето и на маймуната. Щомъ страдашъ, безъ да разбирашъ смисъла на страданията, куче си; щомъ носишъ чуждъ товаръ и пъшкашъ подъ тежестта му, магаре си; щомъ те разиграватъ хората, маймуна си. Радвай се, че ти е дадено да живѣешъ 30 години като човѣкъ. да осмислишъ страданията си, да ги носишъ съ радостъ и да не могатъ хората да те разиграватъ. Това се иска отъ всѣки човѣкъ.

Какво трѣбва да направи човѣкъ, за да се освободи отъ обикновенитѣ условия на живота? Не е въпросъ да се освободи, но той трѣбва да изучава условията, като символи; щомъ ги разбере и научи, той разполага вече съ азбуката на природата. Това значи, да измѣни човѣкъ живота си. Не само човѣкъ може да измѣни живота си, но и растенията, и животнитѣ. Ще дойде день, когато всички живи същества ще се измѣнятъ. Докато живѣете безъ любовъ, безъ знание и безъ свобода, вие ще минавате презъ животинскитѣ състояния, като отрицателни прояви на живота. Следователно, който не познава любовта, намира се въ положението на кучето; който не познава мъдростта, изпада въ положението на магарето; който не познава истината, изпада въ

положението на маймуната. — Какво трѣбва да се прави? — Познай любовта, мъдростта и истината, да станешъ разуменъ човѣкъ.

Като се натѣква на голѣми мъчнотии, човѣкъ се запитва: Докога ще ме разиграватъ като маймуна? Знаятъ ли, кой съмъ азъ? — Мене разиграватъ, че тебе нѣма да разиграватъ. Не е въпросътъ въ това, важно е да гледашъ на всичко съ смирение и да се учишъ. Въ свѣта разиграватъ и най-добритъ хора, че васъ ще кощадятъ! Едно се иска отъ васъ: да схващате нѣщата правилно, т. е. да взимате правилни тонове. Като сте дошли на земята, ще се учите и ще прилагате наученото, да станете учени хора. Както палите и гасите електрическитъ крушки, така трѣбва да разбирате дълбокия смисълъ на живота и да правите вѣрни преводи. — Кога гасите електрическитъ крушки? — Когато външната свѣтлина е по-голѣма отъ тѣхната. Човѣкъ се стреми къмъ голѣмата свѣтлина, къмъ познаване на Бога — сжщественото въ живота. Ако не се стреми къмъ истинската свѣтлина, свобода и животъ, той всѣкога ще бжде ограниченъ и спънатъ. — Кое още спъва човѣка? — Съмнението. Днесъ повечето хора се съмняватъ въ родителитъ си, въ братята и сестритъ си, въ приятелитъ си — навсѣкжде сжществува съмнение. Нѣма по-голѣмо мъчение отъ това да се живѣе въ съмнение и недовѣрие. Дето отсъствуватъ любовта, мъдростта и истината, съмнението се явява като вътрешенъ резултатъ на

живота. Когато любовта се оттегли отъ живота, като резултатъ иде престъплението; когато мъдростта се оттегли, на нейно мѣсто иде невежеството; когато истината се оттегли, вмѣсто нея иде робството и ограничението.

Време е вече да отворите вратата си за новото знание, за новата свѣтлина и свобода. Който е придобилъ новото знание, въ единъ моментъ ще превърне черната си коса въ бѣла, или бѣлата въ черна. Който го види, ще се чуди на тази бърза промѣна, станала съ него. Той ще промѣня и службитъ си, както цвѣта на коситъ. Какво пожелаете да стане, може да го постигне. Не е достатъчно само отвѣнъ да побѣлѣе човѣкъ, но и отвътре трѣбва да бжде бѣлъ. Не е достатъчно само да промѣня службитъ си, но трѣбва да отговаря на тѣхъ. Ако си професоръ, да си на мѣстото си, да имашъ знание, което да ползува тебе и твоитъ близки. Ако си светия, отдалечъ да свѣтишъ, да освѣтявашъ пътя на хората въ най-тъмни и мрачни нощи.

Единъ отъ законитъ на физическия свѣтъ гласи: всичко живо подлежи на промѣна. Младиятъ расте и се развива, докато остарѣе; стариятъ престава да расте, но поумнява. Обаче, и младиятъ, и стариятъ не сж довольни отъ живота си. Младиятъ е недоволенъ, че не може да постигне желанията си; стариятъ е недоволенъ, понеже постигнатитъ желания му носятъ разочарования. Той казва: Остарѣхъ вече, станахъ 85 годишенъ, свършихъ рабо-

тата си на земята, мога да си замина. Въ сжщностъ, той не е примиренъ, мжчи го нѣщо. Нѣкога, на младини, видѣлъ една красива мома, която и доднесъ не може да забрави. Оженилъ се за друга, родили му се деца, сжщо и внучета, но никой не го обича, никой не влиза въ положението му. Животътъ му е празенъ, любовъ му липсва. Правъ е човѣкътъ, безлюбието обезсмисля живота. — Какво трѣбваше да направя въ младинитѣ си, за да не страдамъ днесъ? — Трѣбваше да се оженишъ за красивата мома, която си възлюбилъ.

Какво представя красивата мома? — Тя е проявената любовъ, мждростъ и истина. Следователно, срещнешъ ли нѣкжде тази мома, хвани се за нея и не се пушай. Дето отива тя, тамъ ще вървишъ и ти. Хванешъ ли се за красивата мома, цѣлъ животъ ще бждешъ доволенъ. Нѣма да се оплаквашъ, че си изгубилъ щастието си. Тѣй щото, като среща старъ човѣкъ, който страда за изгубената любовъ, азъ го подмладявамъ и казвамъ: Иди сега да намѣришъ красивата мома и, като я хванешъ, върви по стѣпкитѣ ѝ. Тя носи любовъ, свѣтлина и свобода и за тебе, и за окржаващитѣ.

Съвременнитѣ хора, като стареца, се обезсърдчаватъ и казватъ, че единъ день ще остарѣятъ и ще загубятъ смисъла на живота. — Кога остарява човѣкъ? — Когато любовта му не отговаря на новитѣ изисквания. — Кога остарява човѣкъ? — Когато нѣма

онова знание и онази свобода, които душата му желае.

Помнете: задачата на човѣка е да прояви истината, която Богъ е вложилъ въ него. Това значи, да намѣри красивата мома, за която душата му копнѣе.

✕

6. Лекция отъ Учителя, държана на
4 ноемврий, 1931 г. София.—Изгрѣвъ.

Двоенъ дѣлъ

Да прочѣтемъ 43. глава отъ Исаия, да видимъ, какво е мислилъ този човѣкъ, живѣлъ преди повече отъ три хиляди години. Малцина отъ съвременнитѣ християни мислятъ като Исаия. Тѣхното съзнание се различава отъ неговото. Всички християни говорятъ за истината, обаче, едни отиватъ въ ада, а други — въ рай. — Защо? — Защото възприематъ и прилагатъ истината различно.

„Полскитѣ звѣрове ще ме прославятъ, чакалитѣ и камилептицитѣ; защото давамъ вода въ пустѣнята, рѣки въ безводната, за да напоя людетѣ си, избранитѣ си.“ (20 ст.). Полскитѣ звѣрове сж социалиститѣ, комуниститѣ, които ще прославятъ Бога. Ако спрете вниманието си върху буквалния смисълъ на стиха, ще се запитате, какъ е възможно полскитѣ звѣрове да славятъ Бога? Често хора съ низка култура, безвѣрници, могатъ да славятъ Бога повече, отколкото вѣрващи, съ висока култура.

„Но ти, Якове, не ме призова; но ти, Израилю, отегчи се отъ Мене.“ (22 ст.). Исаия казва, че полскитѣ звѣрове и птици ще славятъ Бога, а Яковъ, Когото Богъ създаде, не Го призова, и Израиль се отегчи отъ Него. Като говори за Яковъ и за Израиль, Исаия

запитва и себе си, съ какво служи на Бога.

Исаия говори по-нататък: „Не ми си приносял агънца на всесъженията си, нито си ме почиталъ съ жъртвитѣ си.“ (23 ст.).

„Но ти си ме поработилъ съ грѣховетѣ си; натегналъ си ми съ беззаконията си.“ (24 ст.). Въ сжщностъ, Богъ не се нуждае нито отъ агънца, нито отъ темянъ, но казва, че Яковъ и Израилъ сж Го натегнали съ грѣховетѣ и беззаконията си.

„Почтенъ бѣше ти, и азъ те възлюбихъ.“ (4 ст.). Като четете следващитѣ стихове отъ 43 глава, вие се запитвате, какъ е възможно да възлюби Богъ този, който го товари съ своитѣ грѣхове и беззакония. Въпрѣки това, Богъ иска отъ всички хора чистота. Така е било въ Стария Заветъ, така е и въ Новия Заветъ.

Какво изисква Богъ отъ човѣка въ най-новата епоха, която иде вече въ свѣта? Пакъ чистота: чистота въ мисли, чувства и действия. Истинскиятъ животъ се основава върху чистотата. Всичко друго — кжщи, имоти, пари, даже и знанието, сж непотрѣбни нѣща. — Защо? — Защото тѣ иматъ отношение къмъ временния животъ. И най-голѣмото знание на земята не може да се сравни съ знанието, което иматъ децата на небето. Съвременнитѣ учени говорятъ за молекули, атоми, електрони, йони, протони, но малцина отъ тѣхъ иматъ ясна представа за това, което говорятъ. Отъ гледището на науката се казва, че тѣзи части-

ци сж въ вѣчно движение. Следователно, тѣ сж съзнателни частици. Дето има движение, тамъ има и съзнание. Всѣко физическо тѣло, което се движи, има съзнание. Съзнанието може да бжде вънъ отъ предмета и вътре въ него. Значи, съзнанието може да бжде отвънъ и отвътре. Виждате, че една кола се движи. — Кой кара колата? — Човѣкътъ — първата съзнателна сила. Той управлява коня — втората съзнателна сила. И най-после, колата се движи — несъзнателната сила. — Защо човѣкъ впрѣга колата? — Защото отива на нивата да оре, да сѣе, да задоволи глада си. Гладътъ и жаждата сж съзнателни сили, които заставятъ човѣка да работи. Като яде хлѣбъ и пие вода, човѣкъ прави това не само за себе си, но за всички живи същества. Така той обработва храната и я изпраща въ мозъка, огдето се разнася като енергия и мисль по цѣлия свѣтъ. Хората не сж нищо друго, освенъ фабрики, които обработватъ грубия, суровия материалъ и така обработенъ го изпращатъ, чрезъ пространството, въ други свѣтове, като градивенъ материалъ. Съзнателно или несъзнателно, човѣкъ работи на земята за съграждането на по-високъ свѣтъ отъ физическия. Често хората си мислятъ, че сж дошли на земята, за да проявятъ величието си, да бждатъ щастливи и т. н. Какви ли илюзии не си правятъ. Въ сжщностъ, хората идатъ на земята като работници, а от време навреме само подслаждатъ живота си

съ нѣкаква забава или развлѣчение. Следователно, истинското предназначение на човѣка е да работи, а забавата и удоволствието идатъ като второстепенни нѣща въ неговия животъ.

И тъй, докато сте на земята, ще работите да пригответе градивенъ материалъ за другия свѣтъ. Може да изработишъ една тухла, но трѣбва да е изработена по всички правила на изкуството. Като отидете на другия свѣтъ, ще видите тухлата, която сте работили на земята. Ако се окаже, че нѣщо ѝ липсва, отново ще ви върнатъ на земята, да я поправите. Ще се качвате на онзи свѣтъ, ще слизате на земята, пакъ ще се качвате, докато най-после изработената отъ васъ форма напълно задоволи възвишенитѣ същества на духовния свѣтъ. Следъ това ще ви дадатъ документъ, че сж я приели и ще ви опредѣлятъ нова служба. Ако пожелаете да слѣзете на земята, да помагате на своитѣ помалки братя, тамъ ще ви изпратятъ; ако искате да останете между тѣхъ, пакъ ще ви дадатъ нѣкаква работа, отгоре да помагате на хората. Когато и да е, всѣки трѣбва да изработи поне една малка форма на земята, която да послужи за градежъ въ духовния свѣтъ. Затова е казано въ Писанието: „Каквото вържешъ на земята, вързано ще бѣде и на небето; каквото развържешъ на земята, развързано ще бѣде и на небето.“

Въ една отъ миналитѣ беседи казахъ, че злото и доброто сж сили, които действуватъ вънъ отъ човѣка. — Коя сила действува въ

човѣка? — Любовѣта. Ето защо, когато е нужно да се придобие или постигне нѣщо, трѣбва да се започне отъ центъра, отвжтре, отъ любовѣта. Доброто и злото сж сили, които действуватъ като външни условия, а любовѣта действува отвжтре. Ще кажете, че злото е по-силно отъ доброто. Не е така. Злото отстѣпва предъ доброто, а още повече предъ любовѣта. Като срещне сжщество, което не прилага любовѣта, злото го мачка, мжчи, докато най-после го изяде. Обаче, то отстѣпва предъ любовѣта. То сѣда на колѣне предъ краката на любовѣта, ближе ги, моли се, плаче, докато тя го прости и изпрати на работа. Тя му казва: Доведи ми всички онѣзи, на които отне живота. И предъ любовѣта заставагъ осакатени, измжчени, нещастни души. Тя вижда, какво имъ е отнето, и го връща двойно. Следователно, когато нѣкой пита, защо сж го изяли, защо сж му причинили зло, ще знае, че всичко това е допуснато, за да получи двоенъ дѣлъ. Въ това се заключава философията на живота. Вънъ отъ нея злото нѣма никакво оправдание. Въ заключение на това, казвамъ: Всѣки човѣкъ, върху когото се излива доброто, има единъ дѣлъ отъ Божиитѣ блага. Всѣки, върху когото се излива злото, получава два дѣла, т. е. двоенъ дѣлъ отъ Божиитѣ блага. Когато хората слизатъ на земята, Богъ ги запитва: Единъ дѣлъ ли искате, или два дѣла? Който иска единъ дѣлъ отъ Божиитѣ блага, поставятъ го при такива условия, че доброто да работи върху него. Който иска

двоенъ дѣлъ, оставятъ злото да работи върху него. Мислете върху единия и двата дѣла, да разберете смисъла на доброто и на злото, като разумни сили въ природата.

Когато доброто и злото работятъ заедно, тѣ ту се привличатъ, ту се отблъскватъ. Ако полюситѣ на злото станатъ положителни, а на доброто отрицателни, тѣ се привличатъ. Следъ време полюситѣ на злото ставатъ отрицателни; тогава доброто отблъсква злото отъ себе си. Значи, злото се е прелѣло въ доброто. Това става по закона: разнороднитѣ сили се привличатъ, а еднороднитѣ се отблъскватъ. Съ други думи казано: злото се стреми къмъ доброто, докато има условия да се храни отъ него. Когато доброто престане да го храни, става разединяване, отблъскване, и злото отива на друго мѣсто, дето има условия за животъ. Какво прави гжсеницата съ листа, на който се качила? Като го изяде, тя отива на другъ листъ. Така постѣпватъ всички живи същества. Тѣ стоятъ на едно мѣсто, докато има условия за животъ; щомъ храната се свърши, тѣ се раздвижватъ, отиватъ на друго мѣсто, тамъ да търсятъ прехраната си. Съ този законъ се обяснява превръщането на положителнитѣ енергии въ отрицателни и на отрицателнитѣ въ положителни. Така се обясняватъ смѣнитѣ на състоянията въ човѣка. Когато еднороднитѣ енергии въ него се отблъскватъ, той става лошъ и недоволенъ отъ себе си. При това опложение, не му остава нищо друго, освенъ

да прояви доброто въ себе си, да превърне еднороднитѣ сили въ разнородни. Това значи неутрализиране на енергиитѣ. Човѣкъ се успокоява, утихва и казва, че е намѣрилъ себе си. Не се минава много време, смущението отново иде. Силитѣ се преливатъ една въ друга, докато се отблъснатъ. Тогава казваме, че силитѣ или енергиитѣ въ човѣка сж еднородни. Той отново се бори, пада, става, недоволенъ е отъ себе си, докато стане разединяване. Тогава положителнитѣ и отрицателнитѣ енергии се привличатъ, и човѣкъ се успокоява и утихва.

Така се обяснява, какъ хора съ недостатъци, при желание да се освободятъ отъ тѣхъ, се натъкватъ на постоянна борба. Напримѣръ, пияницата ту се отказва отъ пиянството, ту се връща къмъ него. Като се откаже, той мисли, че се е справилъ вече съ пиянството си. Щомъ види виното, пожелава да пийне само две-три глѣтки, но веднага се проваля. Дветѣ глѣтки водятъ къмъ многото. Мжчно се отказва човѣкъ отъ недостатѣцитѣ си. Затова се иска силна, непреодолима вѣра. Колко пжти крадецътъ се отказва отъ своята слабостъ, и колко пжти се връща къмъ нея! Докато мисли, че се е справилъ съ своя недостатѣкъ, веднага пада въ мрежата му. Щомъ види отворена каса, спира се предъ нея, бръква съ ржката си и туря нѣщо въ джоба си. Пазете се отъ злото, да не влѣзе въ джоба ви, както чуждата кесия въ джоба на крадеца. Ако искате да влѣзе нѣщо въ джоба ви, стремете се къмъ

доброто. Джобътъ на човѣка, въ който влиза и доброто, и злото, представя неговото съзнание. Който допуска злото въ ума си, той неизбѣжно носи последствията му. Ето защо, работете едновременно и съ ума, и съ сърдцето си, да ги хармонизирате. Само така доброто влиза въ съзнанието на човѣка и го води къмъ реализиране на неговия великъ идеалъ.

Колкото и да се говори на хората за доброто и за злото, въ края на краищата, тѣ представятъ отвлѣчени понятия, за разбирането на които сж нуждни вѣкове. Какъ ще си обясните отношението и връзката между добритѣ и лошитѣ хора? Лошиятъ се стреми къмъ добрия, но, като се обмѣни съ него, напуска го. Той възприема неговитѣ енергии и мисли, че е стапалъ добъръ. Добриятъ дава отъ своитѣ енергии и се чувствува грѣшенъ, лошъ човѣкъ. Това сж временни, преходни състояния, които не трѣбва да плашатъ човѣка. Доброто всѣкога е добро, а лошото всѣкога си остава лошо. Тѣ се привличатъ и отблъскватъ споредъ закона на привличането между разнороднитѣ сили и отблъскването между еднороднитѣ. Лошиятъ се учи отъ добрия, а добриятъ — отъ лошия. Така става смѣна на енергиитѣ имъ, и тѣ взаимно се повдигатъ. Въ повдигането има падане и ставане, но краятъ е добъръ. Като падне, човѣкъ се обезсърдчава, чуди се, защо е билъ толкова глупавъ, да вѣрва на всички хора. Нѣма защо да се обезсърдчавате. Падналъ си, защото почвата подъ краката

ги е била хлъзгава. Който стъпи на такава почва, неизбежно ще падне. Важно е да станеш и да следваш живия път на доброто. Ще благодариш, че съ твоето падане другъ нѣкой е станалъ, обърналъ се къмъ Бога и тръгналъ въ пътя на доброто. И светията може да се хлъзне и да падне, но неговото подхлъзване носи благословение за човѣчеството. Той подава ржката си на всички паднали, угнетени и страдащи.

Какво представя светията? — Разуменъ човѣкъ, на когото съзнанието е всѣкога будно; той е изпълненъ съ единственото желание да служи на Бога и на своя ближень. Следователно, дръжете съзнанието си будно, да не паднете въ изкушение. Много опасности се изпрѣчватъ предъ човѣка, но будностъ се иска отъ него, да ги преодолява. Ако за светията има опасности, колко повече сж тѣ за обикновения човѣкъ. Ето защо, като се натъквате на промѣни въ състоянията си, ще знаете, че тѣ сж въ реда на физическитѣ закони. Докато е на земята, човѣкъ неизбежно живѣе въ противоречия и изненади. Докато се развива, той живѣе извънъ доброто и злото. Така той ги изучава като противоположни сили; така изучава и тѣхнитѣ качества. Само така той може да се домогне до положителнитѣ и отрицателни сили на доброто и на злото. Какво ще правите, ако попаднете въ ржцетѣ на човѣкъ, който работи съ отрицателнитѣ сили на злото?

Млада, красива мома минава презъ една гора, но попада въ ржцетъ на единъ престѣпникъ. Понеже служи на злото, той иска да причини пакостъ на момата. Какъ ще си помогне тя? Сама е въ гората, не може да разчита на чужда помощъ. Въ случая, красотата ще ѝ дойде на помощъ. Макаръ и престѣпникъ, този човѣкъ ще оцени красотата и ще отстъпи предъ нея. Той ще сложи оржжието си и ще ѝ каже, че е готовъ на всички жертви за нея. Тогава тя трѣбва да отвори торбата си и да предложи на престѣпника да си хапне. Щомъ задоволи глада си, той ще се унесе, ще задреме. Истинската, Божествена красота включва въ себе си разумность и доброта. Тази мома ще използува момента, и тихо, незабелязано ще се отдалечи, ще избѣга отъ престѣпника. Ако иска, може да му напише нѣколко думи, че си отива, отдето е дошла; иска ли той да живѣе като нея, да я следва. Отъ неговия вътрешенъ стремежъ зависи, каква посока ще вземе въ живота си. Изобщо, доброто и красотата сж сили, които преобразяватъ човѣка. Така и богатиятъ може да се освободи отъ ржцетъ на разбойника.

И тъй, когато човѣшката душа се освободи отъ положителното и отрицателното влияние на злото, казваме, че то се е превърнало въ добро. Центърътъ, въ който доброто и злото се неутрализиратъ, е силата на човѣшката мисль. Въ този центъръ действува съзнанието. Въ заключение, казвамъ: Само лю-

бовъта е въ състояние да освободи човѣка отъ злото. Доброто и злото се подчиняватъ на любовъта. Следователно, не е важно човѣкъ да бжде само добъръ — любещъ трѣбва да бжде той. — Защо? — Защото доброто и злото сж сили въ природата, които се смѣнятъ. Лошиятъ човѣкъ може да стане добъръ, и добриятъ може да стане лошъ. Обаче, единствената сила, която не се измѣня, нито промѣня, е любовъта. Тази е причината, дето човѣкъ търси Бога като любовъ, като сила, която превръща злото въ добро и го освобождава отъ лошитѣ условия на живота. Ако само за моментъ човѣкъ възприеме и приложи Божиата Любовъ, животътъ му ще се подобри, ще разбере нѣщата съ нова свѣтлина, и съзнанието му ще се пробуди. Затова казваме, че любовъта върши чудеса. Тя преобразява нѣщата: твърдитѣ прави меки, тъмнитѣ прави свѣтли, отрицателнитѣ превръща въ положителни.

Какво представятъ твърдата, течната, въздухообразната и свѣтлинната материя? Твърдата материя символизира физическия свѣтъ, течната материя символизира астралния свѣтъ, въздухообразната — умствения свѣтъ, а свѣтлинната — причинния свѣтъ. Четири свѣта — четири състояния на материята. Ученикътъ трѣбва да ги изучава и използва като материалъ за работа. Твърдата материя се нуждае отъ пластичностъ. Това може да ѝ предаде само водата, т. е. животътъ. Следователно, физическиятъ свѣтъ безъ животъ, т. е. безъ съ-

държание представя мъртви форми. Животътъ носи чувства и мисли, които одухотворяватъ и осмислятъ физическия свѣтъ. Това показва, че, както между четиритѣ вида материя има връзка, така сж свързанъ и четиритѣ свѣта.

„И създаде Господъ Богъ човѣка отъ прѣстъ изъ земята; и вдѣхна въ ноздритѣ му дихание на животъ, и стана човѣкъ жива душа. И направи Господъ Богъ отъ реброто, което взе отъ Адама, жена, и приведе я при Адама.“ Значи, Богъ създаде мъжа, човѣка, отъ прѣстъ, отъ твърда материя и внесе въ него своето дихание — мисълта. И направи жената отъ реброто, отъ друго състояние на материята — отъ водата. Мъжътъ е направенъ отъ материята на физическия свѣтъ, а жената — отъ материята на астралния свѣтъ — свѣтътъ на желанията. Мъжътъ живѣе повече въ мисълта, а жената — въ чувствата и желанията. Като се говори за мъжа и за жената, разбираме поляризиране на енергиитѣ. Това забелязваме и въ всѣки човѣкъ отдѣлно. Лѣвата му половина е женска, а дѣсната — мъжка. Лѣвата половина на мозъка е женска, а дѣсната — мъжка. Енергията отъ дѣсната половина на мозъка минава въ лѣвата, затова съвременниятъ човѣкъ мисли само съ лѣвата половина на своя мозъкъ. Тази е причината за асиметрията на човѣшкото лице. Като се вгледате внимателно въ човѣшкото лице, виждате, че дветѣ страни — лѣвата и дѣсната, не сж еднакво развити. Това различие се забелязва и

въ очитѣ, и въ ушитѣ, и въ устата, и въ рж-
цетѣ — въ цѣлото тѣло. Въ бждеще, когато
енергиитѣ на ума и на сърдцето се хармо-
низиратѣ, въ цѣлото тѣло на човѣка, както и
въ умоветѣ му, ще има пълна симетрия. Днесъ,
обаче, енергиитѣ въ него сж поляризирани:
сърдцето има два полюса — полюсъ на до-
бритѣ чувства и полюсъ на лошитѣ чувства,
или полюси на доброто и на злото; и умътъ
е поляризиранъ: полюсъ на свѣтли и възви-
шени мисли и полюсъ на низходящи мисли.
Лѣвата половина на мозъка мисли, а дѣсната
трансформира мисълта. Когато мжжътъ и же-
ната общуватъ, става трансформиране на енер-
гиитѣ имъ. Тогава жената пожелава да стане
мжжъ, но и мжжътъ възприема енергиитѣ на
жената. Тази е причината за възникването на
женския въпросъ.

Какво донесе женскиятъ въпросъ за же-
ната? Откакъ се осъзна като мислещо, ра-
зумно, свободно същество, жената израстна на
височина. Много естествено, мисълта удъл-
жава формитѣ, а чувствата ги разширяватъ.
Човѣкъ, на когото мисълта е силно развита,
расте на височина. Ако чувствата сж чрезмѣр-
но развити, той расте на широчина, той е пѣ-
лецъ, низкъ, съ голѣмо благоутробие. Съзна-
телниятъ разуменъ свѣтъ работи усилено за
организиране на човѣшкото сърдце, т. е. за
жената въ човѣка. Това се постига чрезъ ра-
зумна работа върху ума. Когато умътъ работи,
сърдцето постепенно се организира. Умътъ

може да работи само съ помощта на доброто и на любовта. Тъ сж първитъ условия за организиране на сърдцето. Затова всички философски и религиозни системи препоръчватъ на човѣка добъръ, съзнателенъ животъ. Земниятъ животъ минава първо презъ сърдцето, а после презъ ума, дето се обработва. Значи, каквото жената изпрати на мъжа, това той обработва. — Коя е тази жена? — Тя не е обикновената жена, която виждате вънъ отъ себе си, но голѣмата жена, майката-жена, наречена астрална жена, която живѣе въ всѣки човѣкъ — мъжъ или жена. Стрданията на човѣка се дължатъ, именно, на астралната жена. Тъ се причиняватъ отъ неестественитъ желанія, отъ неестественитъ връзки къмъ предмети, които се криятъ въ човѣшкото сърдце. Който разбира влиянието на астралната жена въ себе си, той прилага доброто и любовта и превъзможва злото. Следователно, подъ думитъ „астрална жена“ ние разбираме злото въ човѣка. Злото е мъжки принципъ, а доброто — женски принципъ. Външното зло преследва злото въ човѣка, докато го унищожи. Тази е причината, дето двама мъже, въ присъствие на една жена, не могатъ да се търпятъ.

Съвременнитъ хора минаватъ презъ областта на злото, което разрушава формитъ на мислитъ и чувствата. Това показва, че тѣ не сж още устойчиви. Единъ день, когато придобиятъ нуждната устойчивость, никаква сила въ свѣта не може да ги разруши. На земята

злото се проявява въ формата на крайния човѣшки егоизъмъ. Който попадне въ ржцетѣ му, той е осъденъ на смъртъ. Както вълкътъ изяжда овцата, така и егоизмътъ изяжда човѣка. — Защо е допуснато злото въ живота? — Да се задава такъвъ въпросъ, това е все едно да се питате, защо е допуснато вълкътъ да яде овцетѣ. Отговорътъ е простъ: Вълкътъ изяжда овцата, за да получи тя двоенъ дѣлъ отъ благата на живота. Човѣкъ страда по сжщата причина — да получи двоенъ дѣлъ отъ Божиитѣ блага.

И тъй, човѣкъ трѣбва да познава законитѣ на природата, на физическия свѣтъ, за да живѣе въ миръ и съгласие съ себе си. Велико изкуство е да знае човѣкъ да живѣе правилно и да предаде живота правилно. Науката за живота не се придобива въ единъ день. Презъ много изпитания, мъчнотии и страдания ще мине човѣкъ, докато научи живота като изкуство. Даже и Христосъ мина презъ изкушения и страдания. Предъ Него се изпрѣчи единъ отъ великитѣ адепти на злото и започна да Го изкушава. — Защо трѣбваше и Христа да изкушаватъ? — Хората се изпитватъ чрезъ изкушенията, както ученикътъ чрезъ уроцитѣ, които учительтъ му преподава. Не е ученикъ онзи, който само посещава училището, безъ да учи. За да се провѣри знанието му, учительтъ го изпитва.

Дошло е време на изпитания. Всѣки човѣкъ ще бжде изпитанъ, да познае любовта,

да се справи съ своя страхъ. Какво ще прави той, ако е самъ въ гората и срещу него излѣзе разбойникъ? Ако постъпи като красивата мома, той е разрешилъ въпроса. Нищо не му остава, освенъ да се радва. Ще нахрани престъжника и ще го приспи. За това е нужно безстрашие и самообладание. Страхътъ не разрешава въпроситѣ. Ето защо, срещнете ли мечка, вълкъ или разбойникъ въ гората, гледайте право въ очитѣ имъ. Тѣ символизирагъ злото, а то всѣкога отстъпва предъ доброто и любовта. Тя изпъжда страха навънъ. И злото не обича страхливи хора. Когато нѣкой боледува отъ треска, казватъ, че мечка го е плюла. Той боледува отъ страхъ. Значи, мечка го е срещнала въ гората и, като видѣла, че е страхливъ, плюла го.

Едно дете се навело подъ кревата на майка си, да вземе нѣколко орѣха. Понеже било тъмно, то запалило свѣщта и започнало да рови въ торбата. За да не го усѣти майка му, то прибързало да вземе орѣхитѣ и да избѣга. Безъ да забележи, краятъ на чаршафа се запалилъ. Майката веднага скочила отъ леглото и извикала следъ детето. То се обърнало, видѣло, какво направило, и започнало да вика: Олеле, изгорѣхъ. Нѣма защо да викашъ и да се плашишъ. Майката трѣбва да запази присѣствие на духа, да хване края на чаршафа и да го изнесе навънъ. Така трѣбва да постъпва човѣкъ и съ своитѣ погрѣшки. Вмѣсто да бѣга отъ тѣхъ и да вика за помощъ,

нека хване единия имъ край и да ги изнесе навънъ. И злото, като грѣха, влиза презъ най-малката пукнатина. Като го видишъ, нищо друго не ти остава, освенъ да запушишъ пукнатината. Отвори ли се друга пукнатина за злото, и нея ще запушишъ. Пазете се отъ злото, безъ да се страхувате, но не мислете, че можете да го победите. Това не значи, че то е всесилно. Помнете, че злото отстъпва предъ доброто. Като знаете това, не се борете съ злото, но турете доброто срещу него, то да го възпита и укроти.

Като ученици, вие трѣбва да разбирате законитѣ, по които се реализиратъ желанията. При това, нужно е да различавате добритѣ отъ лошитѣ желания, да знаете, на кои да давате пжть и кои да ограничавате. И лошитѣ желания сж привидно кротки. Едно лошо желание може да стои предъ нозетѣ на човѣка, като послушно кученце, докато го вземе на ржце. Поеме ли го веднѣжъ, то показва рогата си, и човѣкъ неизбѣжно носи последствията му. Ето защо, преди да го реализирашъ, трѣбва да го анализирашъ. Обещаешъ ли да изпълнишъ известно желание, ти се задължавашъ вече къмъ Бога и къмъ природата и носишъ отговорностъ предъ тѣхъ. За такъвъ човѣкъ казватъ, че е бремененъ съ нѣкакво желание. Ако желанието му е неестествено, той трѣбва да търси помощъ пакъ отъ Бога и природата, тѣ да го освободятъ. Неестественитѣ желания сж подобни на патен-

цата, които кокошката измжила. Тя гледа, че тѣ се движатъ около нея, и се чуди, какво да прави съ тѣхъ. Тѣ не живѣятъ като нея. Знае, че имъ е дала нѣщо отъ себе си, но, въпрѣки това, не отговарятъ на нейнитѣ изисквания.

Следователно, всѣки трѣбва да работи само за онова, което може да остане при него. — Кое е това, което човѣкъ всѣкога може да задържи при себе си? — Любовта. Единствената сила, която човѣкъ никога не може да отдѣли отъ себе си, и която никога не го напуска, е любовта. Затова човѣкъ всѣкога може да обича и да го обичатъ. Разумна и разбрана обичъ е нужна на човѣка. Неразбраната обичъ причинява страдания, а разбраната — радостъ. Да обичашъ човѣка разумно, това значи, да развиешъ въ него такива качества, които го повдигатъ. Развиешъ ли щеславие, гордостъ, ти не си го обичалъ правилно. Не е лесно да обичашъ и да те обичатъ. Ако ви обича лошъ човѣкъ, той ще развие вашитѣ лоши качества. Ако ви обича добъръ човѣкъ, той ще събуди доброто въ васъ. Като знаете това, бждете внимателни къмъ себе си, да знаете, какво възприемате отвънъ и какво предавате на ближния си. Когато се говори за Христовата любовъ, имаме предъ видъ чистата, безкористна любовъ, свободна отъ всѣкакви външни влияния. И вълкътъ има любовъ, но тази любовъ взима, а не дава. Любовта на овцата е безкористна. Овцата пасе

трева и, като се нахрани, дава млѣко на господаря си. Който страда, и роптае, не проявява правилно любовта си. Той върви по метода на вълка — взима, а не дава. Ако иска да не страда, той трѣбва да следва метода на овцата — да дава, безъ да очаква отговоръ на своята любовъ.

Основната мисълъ на тази лекция се отнася до полюситѣ на доброто и на злото: положително добро и отрицателно добро, положително зло и отрицателно зло. Съ други думи казано: доброто може да бжде на работа и въ почивка, и злото може да бжде на работа и въ почивка. Когато злото работи, руши; когато доброто работи, винаги съгражда и твори. При дейността на доброто и на злото, въ помощъ иде любовта, която ги регулира. Безъ любовъ нѣма растене, нѣма животъ. Тя е единствената сила, която трансформира енергиитѣ на доброто и на злото. Тя взима отъ доброто и дава на злото, а сжщо така взима отъ злото и дава на доброто. Когато злото е положително, тя изпраща къмъ него отрицателни енергии на доброто; когато злото стане отрицателно, тя изпраща къмъ него положителни енергии на доброто. Така любовта помага за правилната обмѣна между доброто и злото. Така, именно, тя впрѣга на работа излишнитѣ енергии на доброто и на злото, за да не ставатъ неочаквани експлозии въ живота. — Какво става съ осѣта на колата, която е натоварена чрезмѣрно? — Счупва се, или се

изкривява. Сжщото става и съ човѣшкия мозъкъ, съ човѣшкото сърдце, когато се товарятъ съ мисли и чувства, непосилни за тѣхъ. Гордостъта, щеславието счупватъ оситѣ на ума и на сърдцето. Това е неумолимъ законъ. Влѣзели въ човѣшкия умъ, гордостъта сваля човѣка отъ висинитѣ, до които е стигналъ, въ най-голѣмитѣ дълбочини. Ето защо, който се е натоварилъ чрезмѣрно съ енергиитѣ на доброто, трѣбва да се разтовари. Затова казваме, че богатиятъ трѣбва да посещава бедния, и бедниятъ да посещава богатия, взаимно да облекчатъ положението си. Ако богатиятъ ходи при богатъ, и бедниятъ при беденъ, оситѣ и на двамата ще се изкривятъ, или счупятъ. Богатиятъ да търси беденъ човѣкъ, но пѣленъ съ добродетели; бедниятъ, пѣленъ съ енергия за работа, да търси богатъ човѣкъ. Този е начинътъ за правилното трансформиране на енергиитѣ. Така постъпва разумната природа, така постъпва Богъ. Той кръстосва силитѣ въ природата, съ цель да ги уравни, да подобри живота.

Като се говори за подобряване на живота, мнозина очакватъ Христа, Той да ги спаси и повдигне. Христосъ е билъ между хората и продължава да дохожда, но тѣ не Го виждатъ. Той посещава всѣки човѣкъ, докосва се до него и отвѣнъ, и отвѣтре, но малцина се отварятъ за Него. Хората искатъ да Го видятъ въ човѣшка форма, подобенъ на тѣхъ. Христосъ живѣ между човѣцитѣ въ човѣшки образъ, но

втори път нѣма да дойде така. Неговата кръвь, чиста отъ условия за болести, не може да тече въ жилитѣ на човѣшки образъ. Неговитѣ мисли и чувства не могатъ да изпълватъ обикновения човѣшки мозъкъ и плътското човѣшко сърдце. Христовата кръвь е живото Божие Слово. Христовата кръвь е Живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. За тази кръвь, именно, Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си.“ Живото Божие Слово е храната, която поддържа организма и пречиства кръвта му. Тѣло, въ което тече Христовата кръвь, е здраво, силно, свободно отъ външни влияния и нечистотии. Това тѣло е неуязвимо и за злото, и за смъртта. Злото пада на колѣне предъ позетѣ на Христа, на любещия човѣкъ, ближе ги и става неговъ слуга.

Съвременнитѣ хора нѣматъ ясна представа за любовта и казватъ, че тя заробва хората. Това е криво разбиране. Безлюбието заробва, любовта освобождава. Злото заробва, доброто освобождава. Злото обира, доброто придава. Когато дойде любовта, злото и доброто се примиряватъ, и човѣкъ става господарь на положението. Никаква сила въ свѣта не може да го изкара отъ равновесието му. Никакво изкушение не може да го отклони отъ пътя му. Като знаете това, приложете любовта въ живота си, да бждете господари на себе си. И тогава, ако си гнѣвенъ или боленъ, обърни се къмъ Бога и си кажи: Богъ жи-

вѣе въ мене, и азъ въ Него. Въ името на Неговата Любовь ще се справя и съ гнѣва, и съ болестъта си. Любовьта разрешава и най-мжчнитѣ въпроси. Тя лѣкува и най-неизлѣчимитѣ болести. Ако страдашъ, отъ ревматизъмъ, стопли вода, измий краката, слабинитѣ си и кажи: Въ името на Божията Любовь, ревматизъмътъ ще ме напусне. Следователно, като призовешъ любовта, всѣка болестъ, всѣка мжчнотия, всѣко страдание изчезватъ. Тѣ сж дадени като условия за съсрѣдоточаване, за връзка между човѣшката душа и Бога. Сегашниятъ човѣкъ мисли за нѣща, които нѣматъ нищо общо съ цѣлокупния животъ. Радвайте се, когато боледувате и когато оздравявате. И като страдашъ, и като не страдашъ, всичко е за слава Божия. Болестъта има отношение къмъ злото въ човѣка, а здравето — къмъ доброто. Обаче, и злото, и доброто сж неизбѣжни сили. Тѣ действуватъ въ цѣлата природа — и въ животнитѣ, и въ растенията. Тѣ се проявяватъ по особенъ начинъ въ всѣко живо сѣщество. Напримѣръ, когато злото действува въ дървото, то е тжжно, съ повехнали листа; когато доброто действува въ него, то е въ празнично настроение. Ако злото и доброто действуватъ върху животнитѣ и растенията, колко повече тѣ действуватъ върху човѣка! Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да е билъ свободенъ отъ тѣхната власть. Пророцитѣ, светиитѣ, даже Христосъ, сж минали презъ закона на злото и на доброто.

Днесъ всички учени, философи търсятъ начинъ да се освободятъ отъ злото. Единъ е начинътъ — прилагане на любовта. Вложете любовта въ душата си и кажете: Всичко, което Богъ е създалъ, е добро. Въ злото е непроявениятъ Богъ, а въ доброто — проявениятъ. Защо се страхувашъ отъ злото? — Да не ме обере. — Ще получишъ двоенъ дѣлъ. — Ще ме убие. — Ще получишъ двоенъ дѣлъ. Смъртъ не сжществува. Ти може да заминешъ за онзи свѣтъ, но не да умрешъ. При това, който живѣе по Божия законъ, той заминава точно на време. Който не живѣе по този законъ, заминава преждевременно, като се лишава отъ добритѣ условия на живота. Следователно, нито преждевременно ще отидешъ на онзи свѣтъ, нито ще закъснѣешъ. Ти трѣбва да живѣешъ на земята толкова време, колкото ти е опредѣлено, да придобиешъ нужднитѣ опитности, да изработишъ ценности за онзи свѣтъ. Какво се ползувашъ, ако живѣешъ 500 години на земята? Ще дойде день, когато ще се почувствувашъ самотенъ. Новото поколѣние, новитѣ идеи ще ти бждатъ чужди; ще живѣешъ съ миналото, безъ да те разбира нѣкой. Животътъ има смисълъ, когато е приятенъ и когато носи условия за рѣстенето и развитието на човѣка. Когато човѣкъ иска да живѣе повече, отколкото му е опредѣлено, Богъ се оттегля отъ него. Ако бащата подържа сина си 10—15 години въ странство, и той нищо не учи, най-после бащата казва: Върни се, синко,

не мога повече да те издържамъ. Ако синътъ не се върне, той трѣбва да работи, за да се издържа. Така постѣпва и разумниятъ свѣтъ. Когато човѣкъ не иска да работи, отнематъ кредита му и го оставятъ на произвола на сждбата.

Като знаете, че Богъ живѣе въ васъ, използвайте условията, които Той ви дава. Радвайте се, докато Той мисли за васъ. Не се съмнявайте въ Него, не Го търсете тукъ или тамъ, но разчитайте на Неговото присѣствие въ васъ. Той е въ съзнанието ви, въ светото мѣсто на вашата душа. Той живѣе въ безсмъртното естество на човѣка, а не въ смъртното. Търсите ли Го въ тѣлото си, вие имате предъ видъ смъртта. Следователно, отправяйте мисълта си къмъ Бога, къмъ своето съзнание и знайте, че за всичко ще получите двоенъ дѣлъ. Ако постѣпвате зле, ще получите двоенъ дѣлъ отъ злото; ако постѣпвате добре, ще получите двоенъ дѣлъ отъ доброто.

Желая ви да постѣпвате добре, за да получавате двоенъ дѣлъ отъ доброто.

Желая ви да прилагате любовта, за да получавате двоенъ дѣлъ отъ любовта.

Т. м.

x

7. Лекция отъ Учителя, държана на
11 ноемврий, 1931 г. София.—Изгрѣвъ

Материални прояви на живота

Размишление.

Изпѣ се пѣсенъта „Аинъ-фаси.“

Много се говори за живота, но мъчно се опредѣля, кое е най-важното въ живота. — Защо? — Защото всѣко нѣщо е важно за даденъ човѣкъ и за даденъ моментъ. За малкото дете е важна храната, която приема отъ майка си. За съзнателния човѣкъ е важно здравето. Щомъ е здравъ, всичко се постига лесно. Който има вътрешно разбиране за живота, той знае, какво му е нужно за всѣки даденъ моментъ. Който нѣма това разбиране, нѣма ясна представа за нѣщата, не знае, какво да иска, какво му е нужно. Тази е причината, дето обикновениятъ човѣкъ иска да постигне изведнѣжъ много нѣща; ако не може да ги постигне, той се смущава, обезсърчава се, и животътъ му се обезсмисля. Единъ отъ природнитѣ закони гласи: въ даденъ моментъ човѣкъ може да има само една мисль, едно чувство, едно желание. Има ли две или повече мисли, чувства и желания, той самъ се спъва. Невъзможно е въ единъ моментъ да реализи-

*) Деяния на Апостолитѣ, 2 гл.

рашъ две идеи. Този моментъ може да е кратъкъ, може да е дълъгъ — зависи отъ бързината, съ която човѣкъ се движи. Има моменти, които се равняватъ на една хилядна частъ отъ секундата. Какъ ще реализирашъ идеята си въ толкова кратъкъ моментъ? За съзнание, което се движи съ бързината на биволска кола, това е невъзможно. Обаче, за съзнание, което се движи съ бързината на свѣтлината, това е възможно. Ако се движишъ съ бързината на свѣтлината, за една хилядна частъ отъ секундата ще извървишъ 300 километра. Не се ли движишъ съ тази бързина, за да извървишъ 300 километра пжтъ, нуждни ти сж петъ-шестъ деня.

Като не познаватъ крайната цель на живота, повечето отъ съвременнитѣ хора се интересуватъ и стремятъ къмъ мимолетни нѣща, които траятъ единъ моментъ. Че следъ единъ моментъ ще ги изгубятъ, това не е важно за тѣхъ. Въ сжщностъ, не е така. Крайната цель на живота не е въ преходнитѣ и мимолетни нѣща. Крайната цель на живота не е нито въ младостта, нито въ старостта. Ако бѣше въ младостта, човѣкъ не трѣбваше да остарява; ако бѣше въ старостта, той не трѣбваше да умира. Крайната цель на живота не е нито въ богатството, нито въ беднотията. Ако бѣше въ богатството, човѣкъ не трѣбваше да обеднява; ако бѣше въ беднотията, той не трѣбваше да забогатява. Крайната цель на живота не е нито въ знанието, нито въ красотата, нито въ

религията, нито въ вѣрата. Ако бѣше въ тѣзи нѣща, ние не трѣбваше да ги губимъ. Какво виждаме въ живота? Учениятъ губи знанието си, красивиятъ губи красотата си, вѣрващиятъ губи вѣрата си и т. н. Всички нѣща, които се губятъ, сж срѣдства въ живота, а не цель. — Кое не се губи никога? — Не се губи само онова, което човѣкъ не знае. Значи, незнатѣ нѣща никога не се губятъ. Това, което въ даденъ случай не знаешъ, е абсолютно реално, понеже нито се губи, нито се придобива. Всѣки се интересува отъ това, което не знае, а не отъ това, което знае. Тази е причината, дето хората се интересуватъ отъ реалнитѣ, т. е. отъ незнатитѣ нѣща.

Съвременниятъ човѣкъ има много желанія, но повечето сж временни и преходни. Днесъ желае да постигне нѣщо и, като го постигне, търси друго нѣщо. Човѣкъ лесно се насища на желанията си. Бедниятъ иска да стане богатъ, но скоро се насища на богатството си; невежиятъ иска да придобие знание, но скоро се насища на знанието си; грозниятъ иска да стане красивъ, да обърне внимание на хората, но и това желание не го задоволява. — Защо човѣкъ се насища лесно? — Защото е дошълъ до знането. Докато не знае нѣщо, той има стремежъ, иска да проникне въ областта на незнатното. — Де се крие незнатното? — Въ Битието, въ цѣлокупния животъ. За да обхване този животъ, човѣкъ се нуждае отъ просторъ и дълбочина въ

съзнанието. Това съзнание наричаме Божествено. Само човѣкъ съ Божествено съзнание може да проникне въ Битието и да задоволи своя вътрешенъ стремежъ. Така той ще събере знанието, прѣснато въ цѣлата природа, като части на едно цѣло и ще го поднесе предъ олтара на великото, истинско знание. Това може да направи само силниятъ човѣкъ, на когото умътъ и сърдцето, рѣцетъ и краката сж на мѣсто, и той работи съ тѣхъ, както за благо на своя ближень, така и за благо на цѣлото човѣчество.

Кои нѣща въ живота сж сжществени и кои сж несжществени? Кое е сжщественото за часовника? — Да върви правилно и да показва точно времето. Каква полза имашъ отъ часовникъ, който не върви? И златенъ да е, щомъ не върви и не показва точно времето нищо не струва. Материалътъ само е цененъ, но не и работата му. Времето и животътъ, про, странството и животътъ, или времето и пространството сж условия за проява на живота. Споредъ нѣкои философи, времето и пространството нѣматъ нищо общо съ живота. Не е така. Животътъ има отношение и къмъ времето, и къмъ пространството. Не можемъ да говоримъ за живота, безъ да се проявява той въ времъ и пространство. Времето и пространство излизатъ отъ живота, но животътъ има отношение къмъ вѣчността.

Като се говори на хората за време и пространство, за вѣченъ животъ, тѣ навлизатъ въ

отвлѣченъ свѣтъ. — Защо? — Защото тѣ сж далечъ отъ тѣхното съзнание. Тѣ се стремятъ къмъ нѣща, близки до съзнанието имъ. Обаче, тѣзи нѣща, именно, ги правятъ нещастни. Всѣка мисль, всѣко чувство или действие, които сж близки до човѣшкото съзнание, причиняватъ отегчение и страдание на човѣка. Представете си, че имате единъ възлюбенъ, когото държите близо до съзнанието си, и постоянно мислите за него. Тази мисль ви причинява безпокойство, смущение и тревоги. Ако не го видите нѣколко дня, започвате да се безпокоите, да не е станало нѣкакво нещастие съ него, или да ви е забравилъ. Човѣкъ се безпокои не само за своя възлюбенъ, но и за Бога, ако го постави близо до съзнанието си. Ако му се случи нѣкакво нещастие, веднага се пита, защо Господъ го забравилъ, защо допусналъ страданието. Пазете се отъ кривитѣ мисли. Това се постига чрезъ разумно живѣне. Живѣй съзнателно, безъ да товаришъ мисълта си съ предмети, близки до съзнанието си. Дръжъ предметитѣ по-далечъ отъ себе си, да ги виждашъ добре. Иначе, ще изпадашъ въ заблуждения и криви мисли.

Съвременнитѣ хора сж гледали на живота, като на забава. Тѣ сж яли и пили, и днесъ повечето отъ тѣхъ сж излѣзли отъ равновесието си. Животътъ е сладко вино, което, разумно използвано, дава добри плодове. Ако не се използва разумно, то ферментира и действува опивателно. Тогава човѣкъ забравя да

мисли и става жертва на външни влияния. Силният човѣкъ не се опива, защото употребява силитѣ на живота въ полза на своитѣ ближни, както и за цѣлото човѣчество. Слабиятъ, обаче, се опива отъ живота и престава да мисли. За него се казва, че навлиза дълбоко въ материята. Съ други думи казано: когато влѣзе въ гжстата материя, дето не прониква никаква свѣтлина, човѣкъ изгубва вътрешната връзка съ живота и престава да мисли и чувствува правилно. Всѣки мисли, че знае много, но ако го запитате, какво означаватъ числата отъ едно до десетъ, ще се намѣри въ затруднение. И децата знаятъ, че $1 + 2 = 3$, $2 - 1 = 1$, $2 \text{ по } 2 = 4$, $6 : 2 = 3$. Попитайте ги, какво е значението на тѣзи числа и на четиритѣ действия, съ които работятъ, нищо не могатъ да кажатъ. Тѣ знаятъ толкова, колкото и възрастнитѣ хора.

Днесъ всѣки може да каже, че събирането, изваждането, умножението и дѣленieto сж прости действия, но какво е тѣхното значение за съзнанието имъ, не знаятъ. Лесно е да се каже, че между събирането и умножението, както и между изваждането и дѣленieto има нѣщо общо, но резултатитѣ на събирането произвеждатъ ли умножението? Резултатитѣ на изваждането произвеждатъ ли дѣленieto? Значи, между тѣзи действия има нѣщо общо, но сжщевременно тѣ се различаватъ коренно едни отъ други. Ти можешъ да раздѣлишъ една ябълка на две половини и з-

дадешъ по една половина на двама души. Но можешъ да извадишъ отъ склада си две ябълки и да дадешъ на всѣки по една ябълка. Значи, не е все едно да дѣлишъ и да вадишъ. Като дѣлишъ, ще дадешъ по половинъ ябълка на човѣкъ; като вадишъ, ще дадешъ по една ябълка. Като изучавате дълбокия смисълъ на аритметическитѣ действия, дохождате до заключението, че събирането и изваждането сж външни процеси въ живота, а умножението и дѣлението — вътрешни. Така постъпва и природата: външно тя работи съ събирането и изваждането, а вътрешно — съ умножението и дѣлението. Всѣки трѣбва да познава произхода на своитѣ мисли и чувства, да знае, по пътя на кое действие се проявяватъ и какви свойства иматъ. Това значи, да бжде човѣкъ истински ученъ. Това значи, да бжде той господарь на своитѣ мисли и чувства. Влѣзе ли една мисълъ въ главата му, той знае, дали тя иде по пътя на събирането, изваждането, умножението и дѣлението.

Мнозина изхождатъ отъ гледището на обикновения животъ и казватъ, че не искатъ да бждатъ бедни и страдащи. — Какво искатъ тѣ? — Богатство и щастие. Какъвъ процесъ е богатството: външенъ, или вътрешенъ? Какъвъ процесъ е беднотията: външенъ, или вътрешенъ? Понеже богатството представя събиране на блага, а беднотията — изваждане на блага, тѣ сж външни процеси. Какъвъ процесъ е съмнението, гнѣвътъ, ограничението, по-

дозрението? — Тѣ сж външни процеси. Обаче, дойдемъ ли до вѣрата, любовта и свободата, тѣ се разглеждатъ като вътрешни, съзнателни процеси. Какво представя вѣрата? Може ли нѣкой отъ васъ да напише нѣщо за вѣрата? Ще кажете, че този въпросъ не ви интересува. Наистина, съвременнитѣ хора се занимаватъ съ различни въпроси, но малцина сж мислили и мислятъ върху вѣрата и любовта. Нѣкой минава за физикъ, другъ — за химикъ, трети — за окултистъ и т. н. Споредъ мене, всѣки човѣкъ е едновременно и физикъ, и химикъ, и окултистъ, и философъ. Който знае да ходи правилно, е физикъ; който може да се храни правилно, е химикъ; който гледа правилно на нѣщата, е окултистъ; който мисли право, е философъ. Той разбира аритметичнитѣ действия и ги прилага въ живота.

И тѣй, да се изучаватъ аритметичнитѣ действия, като вътрешни процеси, това значи, да се натъква човѣкъ на отвлѣчени въпроси. Обаче, тѣзи въпроси иматъ, освенъ физически, още и психически характеръ. Напримѣръ, единъ виденъ ученъ дошълъ до откритието, какъ бездетната жена може да роди дете и то — момче. На пръвъ погледъ откритието е просто — вътрешно приемане на известно количество отъ нѣкаква соль. Достатъчно е въ продължение на една година да се употребява тази соль, за да даде добри резултати. Доколко е вѣрно това откритие, не е важно. То интересува само бездетнитѣ жени.

Този ученъ приложилъ за прѣвъ пѣтъ своето откритие върху ялови крави и като видѣлъ, че опитътъ му има резултатъ, препоръчалъ го и на бездетни жени. Какви сж резултатитѣ отъ това откритие, не се знае. Важно е усилието на човѣшката мисль, да проникне въ всички области на живота, да внесе подобряване и да го осмисли. Много начини има, чрезъ които бездетната жена може да ражда, но природата мълчи по този въпросъ. Това е свещена наука, която не може да се даде въ рѣцетѣ на сегашнитѣ хора. Не е позволено още да се говори за свещенитѣ нѣща. При това, единъ отъ свещенитѣ въпроси на живота е, презъ кое време на деня се зачеватъ и раждатъ момчета и кога — момичета. Точно опредѣлено е, дали сутринъ, на обѣдъ или вечеръ се зачеватъ момчета или момичета. Точно опредѣлени сж часътъ и минутата, когато се зачеватъ момчета или момичета. При това, забелязано е, че момчета се раждатъ презъ положителнитѣ моменти на деня, а момичета — презъ отрицателнитѣ моменти. Има моменти презъ деня, когато не се раждатъ, нито зачеватъ деца. Тѣ сж тѣй наречени „мъртви точки.“

Помнете: както съществуватъ физически или материални методи за постигане на нѣщо, така също сж известни и духовни или психически методи. И едниѣ, и другитѣ сж прилагани още отъ най-древни времена. Напримѣръ, въ Библията е писано, какъ бездетни жени сж зачевали и раждали. Бездетната жена

се обръщала къмъ Бога съ искрена, топла молитва, съ нѣкакво обещание въ душата си, и молитвата ѝ се приемала. Видниятъ ученъ препоръчва за случая нѣкаква соль, а благочестивата жена се моли на Бога. Искрената ѝ молитва къмъ Бога е солта, която учениятъ препоръчва. Молитвата представя духовенъ методъ за постигане на човѣшкитѣ желанія. Този ученъ намѣрилъ солта, съ която безплодната крава ражда мъжки теленца, а безплодната жена — момчета. Въ бъдеще той трѣбва да открие онази соль, при употребата на която ще се раждатъ момичета. Явява се въпросътъ: на какво се дължи безплодието въ човѣшкия животъ? То се дължи на известно отклоняване отъ великия Божественъ законъ. Подъ „безплодие“ въ широкъ смисълъ на думата се разбира липса на добродетелитѣ въ човѣка: любовта, мъдростта, истината, знанието, свѣтлината, свободата и т. н. За това безплодие говоримъ ние, а не за физическото. Подъ „раждане“ разбираме всемирень процесъ, чрезъ който душата трѣбва само да работи, да твори и създава. И наистина, ако умътъ не води къмъ знание, ако душата не ражда доброто, и ако духътъ не ражда свободата, какъвъ е смисълътъ на живота? Какво трѣбва да влѣзе въ човѣшкия умъ, въ човѣшкото сърдце, въ човѣшката душа и въ човѣшкия духъ, за да бжде човѣкъ производителень и да ражда?

Съвременнитѣ хора живѣятъ съ страхъ за бъдещето. Тѣ се безпокоятъ отъ мисълта, какво ще ядатъ, какъ ще се обличатъ, де ще живѣятъ. Ако днесъ иматъ всичко, тѣ се страхуватъ, следния день да не изгубятъ условията на живота. Днесъ не воюватъ, но се страхуватъ за бъдещата война. Днесъ нѣма земетръси, но се страхуватъ въ бъдеще да не ги изненадатъ такива. Изобщо, хората живѣятъ въ постояненъ вѣтрешенъ страхъ. И храната, и облѣклото, и жилището сж необходими, но човѣкъ нѣма защо да се страхува. Страхътъ е аномално чувство. — Защо се страхува човѣкъ? — Да не остане гладенъ, голъ и босъ. — Който го е пратилъ на земята, Той има грижа за него. Отъ човѣка зависи да бже изоставенъ отъ Бога, или не. Първитѣ човѣци сами създадоха нещастieto си. Съ непослушанието си, тѣ първи се отдалечиха отъ своя Създателъ. Когато грѣши и не върши Божията воля, човѣкъ самъ се отклонява отъ възходещитѣ течения на живота и навлиза въ областта на смъртта.

Често се говори за нѣкого, че е наредилъ добре живота си, нѣма за какво да мисли. За другъ нѣкой се казва, че работитѣ му не вървятъ добре, самъ трѣбва да се грижи, съ трудъ да изкарва прехраната си. Какво представя положението на първия? Той е богатъ човѣкъ, но боленъ, постъпилъ въ болница, между лѣкари, милосърдни братя и сестри, които се грижатъ за него. Лѣкаритѣ го посещаватъ по

нѣколко пѣти на день, преглеждатъ го, мѣрятъ пулса и температурата му, предписватъ лѣкарства и храни, необходими за лѣкуването му. Милосърднитѣ сестри и братя пречистватъ леглото, услужватъ му, гаятъ го, по-скоро да оздравѣе. И природата прави своето — регулира енергиитѣ му, докато единъ день каже думата си: Този човѣкъ трѣбва да се отпише, той е здравъ, самъ може да се грижи за себе си. Лѣкари, милосърдни братя и сестри се събиратъ около него и съ радость и пѣсни го изпращатъ въ дома му. Такова е положението на богатия, който очаква на окръжаващитѣ.

Помни: онзи, за когото се казва, че работитѣ му не вървятъ добре, че не е наредилъ живота си, е здравъ, но беденъ; нѣма кой да му услужва, да се грижи за него. Той се намира въ противоречие. Следователно, богатиятъ човѣкъ е боленъ, лежи на леглото си и около него се движатъ лѣкари, милосърдни сестри да му услужватъ. Бедниятъ е здравъ човѣкъ, напусналъ болницата, оставенъ на своитѣ сили, самъ да си услужва. Такова е положението на праведния и на светията. Понеже е лежалъ дълго време въ болницата, оздравѣлиятъ изгубилъ навика самъ да си услужва и се чуди, какво да прави. Много просто, той трѣбва да остане въ болницата, но като слуга, да помага на болнитѣ. Ще тури бѣла престилка и ще остане пакъ между лѣкаритѣ и милосърднитѣ братя и сестри, но вече като тѣхенъ помощникъ. Две положения съществуватъ за човѣ-

ка: или да бжде боленъ, и близкиѣ да му услужватъ, или той да бжде между болнитѣ и да работи. Следователно, ще бждешъ богатъ или беденъ, здравъ или боленъ, ученъ или простъ.

Мнозина се запитватъ, защо Адамъ и Ева напуснаха рая. Отговорътъ е простъ: Тѣ излѣзоха отъ рая, за да помагатъ на своитѣ ближни. Докато бѣха въ рая, тѣ се намираха въ положението на богати, но болни хора, на които всички услужваха. Първоначално Адамъ бѣше здравъ, но не искаше да работи. Той търсѣше хора, които да работятъ за него, затова пожела да има другарка. Богъ задоволи желанието му, даде му другарка, която имаше същото желание — други да работятъ за нея. И двамата търсѣха лекъ начинъ за живѣене, но Богъ имъ каза: Раятъ, въ който живѣете, е мѣсто за работа, не е болница. Който иска да работи, ще остане въ рая; който не иска да работи, ще напусне рая и ще отиде въ болницата. Раятъ е мѣсто за работа — за права мисль, прави чувства и прави действия. Днесъ много хора, като Адамъ и Ева, искатъ да живѣятъ охолно, да не работятъ, да не правятъ добрини. Въ това се заключава тѣхното нещастие. Защо искашъ всички хора да те обичатъ, само за тебе да мислятъ и работятъ? Това сж външни условия, които не правятъ човѣка щастливъ. Щастието се заключава въ работата, въ правата мисль, въ помагане на близкиѣ. Ако живѣешъ така, работитѣ ти сами по себе

си се нареждатъ. Бжди всѣкога готовъ за работа, за да те отпишатъ отъ болницата. Очаквашъ ли на чужда помощъ, ти влизашъ въ болницата. Колкото и да искатъ на време да ти услужатъ, все ще се случи нѣщо, което да те разтревожи: или сестрата не дошла на време, или лѣкарътъ закъснѣлъ. Болниятъ прилича на майка, която се отегчава отъ живота и очаква на децата си, да пораснатъ, че да я отмѣнятъ въ работата ѝ. Въ скоро време тя вижда заблуждението си — отъ день на день работата ѝ се увеличава. И богатиятъ мисли криво. Той иска да забогатѣе повече, да се осигури, но остава излѣганъ. Колкото по-богатъ става, толкова повече работа му се отваря. Всички го безпокоятъ, искатъ пари, услуги отъ него, а нѣкои започватъ да го преследватъ.

Като говоря за богатството, азъ не го отричамъ, но казвамъ, че то трѣбва да се употребѣи на време и на мѣсто. Сжщото казвамъ и за беднотията. Въ нея се крие такова богатство, каквото никой не подозира. Хвани бедния за гушата, за да ти каже, де има заровено богатство. Съ други думи казано: „Накарай бедния на работа, да те научи на умъ.“ Умътъ е богатство, което малцина могатъ да използватъ. Богатиятъ трѣбва да бжде уменъ, да употребѣи богатството си на време и на мѣсто. Бедниятъ трѣбва да бжде готовъ да даде идея на богатия, какъ да употребѣи богатството си. Единъ даровитъ, способенъ ученикъ седи и слуша, какво се преподава. Учителътъ

кара ученика да изпѣе една пѣсенъ. Ученикътъ се свива, стѣснява се, не се решава да пѣе предъ другаритѣ си. Той има хубавъ гласъ, но се стѣга, не иска да пѣе. Учителътъ го подканва единъ пжтъ, два пжти, но ученикътъ не се решава да пѣе въ класа. На третия день учителътъ се приближава до него, удря му две плесници, и ученикътъ започва да пѣе. Той не вижда вече другаритѣ си, забравя всѣкаквъ страхъ и стѣснение и свободно се проявява. Той казва: Благодарение на дветѣ плесници, азъ се освободихъ и пропѣхъ. Плесницитѣ сж единъ отъ крайнитѣ методи на учителя, но по-нѣкога и природата употребява този методъ. Нѣкой седи на едно мѣсто, мисли и не може да пѣе правилно. Като види това, природата му удря една-две плесници, той забравя всичко и започва да пѣе. Въ първо време тоноветѣ му сж слаби, неправилни, но следъ плесницитѣ гласътъ му се усилва, и той започва да взима чисти, правилни тонове. При това положение, плесницитѣ на природата изиграватъ ролята си. Тѣ ставатъ причина да проявишъ дарбата си и да станешъ пѣвецъ.

Защо идатъ страданията въ живота? — За да се събуди Божественото въ човѣка. Разумната природа си служи съ различни методи, за да постигне целта си — пробуждане на Божественото въ човѣка. По наследство, човѣкъ носи криви мисли отъ миналото, отъ своитѣ дѣди и прадѣди и, като стане въпросъ да прояви доброто, той казва: Не е време

сега да се проявявамъ, ще отложa за другъ пжтъ. За доброто, за възвишенитъ и свѣтли мисли и чувства всѣкога е време. Не подпушвайте пжтя на добритъ мисли и чувства. Оставете ги свободно да текатъ, да следватъ пжтя на безграничното. Ще кажете, че мисълта води въ отвлѣченъ свѣтъ. Не мислете за това, давайте ходъ на всѣка свѣтла мисълъ. Защо да не мислите и за непостижими нѣща? Нѣкой си въобразява, че има палатъ, съ голѣма плодна градина, съ шадраванъ въ срѣдата, съ цвѣтя и пойни птички и се радва на богатството си. Макаръ и въображаемо да е това богатство, той пакъ е щастливъ. Ако той не е богатъ, другъ нѣкой е богатъ. Или, ако днесъ не може да постигне желанието си, нѣкога може да забогатѣе. Всѣка мисълъ се реализира. Въпросъ е, кога става това. Когато и да е, въ близко или далечно бждеще, мислитъ на човѣка се реализиратъ. Мислитъ се раждатъ въ умствения свѣтъ, тамъ се отглеждатъ, а на физическия свѣтъ се реализиратъ. Тѣй щото, колкото и да си реалистъ, първо ще отидешъ горе, въ умствения свѣтъ, да възприемешъ една мисълъ; после ще я свалишъ на физическия свѣтъ, да я реализирашъ, т. е. въплътишъ. Чувството ще възприемешъ отъ астралния свѣтъ и ще го проявишъ на физическия. Ако мислитъ не минаватъ презъ ума, а чувствата — презъ сърдцето, никога не могатъ да се реализиратъ на физическия свѣтъ.

Какво представя човѣшкиятъ животъ на земята? — Реализиране на идеи и чувства. Земниятъ животъ е отражение на други два живота: на мислитъ и на чувствата. Отъ земния животъ на човѣка ще познаешъ, какъвъ е неговиятъ умственъ и сърдеченъ животъ. — Какво е предназначението на човѣка? — Човѣкъ е дошълъ на земята не само да събира и да изважда, не само да умножава и да дѣли, но и да мисли за възвишения свѣтъ, който носи безсмъртието. — Защо трѣбва да се моли човѣкъ? — За да придобие живота. — Защо трѣбва да мисли за възвишения и красивъ свѣтъ? — За да придобие любовта, знанието и свободата — сжщественото въ живота. Изгуби ли любовта, знанието и свободата, и животътъ изчезва. — Защо трѣбва да върваме въ Бога? На този въпросъ противоположамъ другъ: Защо дишаме въздухъ? Всѣки знае, че безъ въздухъ нѣма животъ. Човѣкъ живѣе, мисли и действува, докато диша. Престане ли да диша и възприема въздухъ, той престава да живѣе. Каквато е необходимостта на човѣка отъ въздухъ, такава е нуждата и отъ свѣтлината, и отъ мисълта. Човѣкъ не може да живѣе безъ въздухъ, безъ свѣтлина, безъ мисълъ и безъ чувства. Всичко, което търсишъ, очаквашъ, желашъ, иде чрезъ мозъка, чрезъ сърдцето, чрезъ дробовѣтъ. Съ други думи казано: Всичко, което човѣкъ желае, иде чрезъ духа, душата, ума и сърдцето. Смисълътъ на живота се заключава въ правилната работа

на духа, на душата, на ума и на сърдцето. Това подразбира вътрешната работа на човъка, който се оглежда въ нея като въ огледало.

Мнозина се оглеждатъ въ огледало и намиратъ, че сж остарѣли. — Какво представя старостта? — Богатъ банкеръ, който лежи въ болницата и очаква на грижитъ и помощта на лѣкари и милосърдни сестри. Отвреме навреме той се смущава и мисли, че ще умре. — Какво представя смъртта? — Излизане отъ болницата. Обедняването, оглупяването е сжщо така излизане отъ болницата. Нѣкои учени сж болни. За тѣхъ се казва, че сж дошли до истинския смисълъ на живота. Докато се върти на леглото, човѣкъ не е намѣрилъ смисъла на живота. Другъ е въпросътъ, когато напусне болницата. Въ първо време той седи, мисли, какво да прави. Щомъ излѣзе отъ болницата, пжтътъ му се отваря, и той започва да работи. Дълго време хората сж били въ болницата. Обаче, въ деня, въ който се отворила вратата на болницата, всички се раздвижили и, който успѣлъ да излѣзе вънъ отъ болницата, животътъ му се осмислилъ. Това значи, да напусне човѣкъ условията на болничния животъ и да излѣзе на свобода. При това положение, нѣма вече охкане, нѣма вече мъки и страдания.

Съвременнитъ хора говорятъ за културата на XX в., безъ да си даватъ отчетъ, какво въ сжщностъ е тя. Тя е култура на болни хора. Дето погледнете, навсѣкжде виждате ле-

гла, болни, лѣкари, милосърдни сестри и братя. Владиката минава за здравъ човѣкъ, но следъ него вървятъ деца, носятъ одеждата му. Свещеникътъ минава за здравъ, но и той не върши работата си самъ. Ще намѣри нѣкое дете да му подава кадилницата. Днесъ повечето хора сж болни. Тѣ лежатъ на леглата си, плачатъ, пъшкатъ и за болеститѣ си говорятъ. Време е вече да се отворятъ вратитѣ на болницитѣ, и болнитѣ да излѣзатъ навънъ. — Кога ще стане това? — Когато хората се откажатъ отъ омразата, съмнението и подозрението, отъ всички отрицателни мисли и чувства. Това подразбира истинско здраве. Това е новото, което осмисля живота. — Какво очакватъ сегашнитѣ хора? — Идвалето на Христа. Тѣ мислятъ, че като дойде на земята, Христосъ ще ги вземе на небето съ колесница, както стана съ свети Илия. Наистина, свети Илия се качи на небето, но понеже не бѣше напълно оздравѣлъ, изпратиха го втори пътъ на земята, като Иоанъ Предтеча. Следователно, който иска да отиде на небето, трѣбва да разчита на краката си, т. е. на своитѣ добродетели. Който не е отишълъ на небето съ колесницата на своитѣ добродетели и на любовта, ще слиза на земята дотогава, докато изработи тази колесница.

Едно се иска отъ човѣка: да има прави разбирания за живота, за своя Създателъ и за разумната природа. Какъ ще говоришъ за Бога, ако не разбирашъ любовта? Не е любовъ това, което измъчва хората. Любовта

не се изразява въ пригръдки, въ цѣлувки и стискане на ръце. И майката стиска детето си, но това не е любовъ. Нова разбирания, нова любовъ е нужна на хората. Новото обновява и подмладява. Това желая и на васъ. Всички трѣбва да се подмладите, да не мислите за старостта, която втѣрдява мислитѣ и чувствата. Ще кажете, че едно време сте били по-усърдни, по-ревностни въ работата. Ако това е вѣрно, значи, не сте дали ходъ на любовта. Тя е неизмѣнна сила. Невъзможно е на младини да си работилъ съ любовта, а на старини да работишъ по другъ начинъ. Младиятъ си остава всѣкога младъ, а стариятъ някога не умира. Ако младиятъ остарява, не е младъ. Външно може да остарѣе, но вътрешно — никога. И ако стариятъ умира, не е старъ. Старостта, за която хората говорятъ, е хилавостъ, а хилавиятъ не мисли правилно. Въ извѣстни отношения, децата разбиратъ нѣщата по-добре отъ старитѣ. Тѣ сж довѣрчиви, смѣли. Лошо е тѣхното своенравие. Като не задоволятъ желанието му, детето вика, крѣска, иска да обърне внимание на окръжаващитѣ и казва: Знаешъ ли, кой съмъ азъ? И стариятъ говори за своето минало и казва: Знаете ли, кой бѣхъ азъ? Съ своето минало величие, стариятъ става за посмѣшище на хората. Той се хвали съ своето юначество, съ силата си и се отчайва отъ старостта. Едно може да повдигне духа му: мисълта за подмладяване.

Време е хората да се подмладятъ не само външно, но и вътрешно. Ако се подмлади само външно, човѣкъ изпада въ заблуждение. Той мисли, че само младиятъ има право да люби. Любовта на младия е влюбване, а ние говоримъ за любовъ, която живѣе въ душата, и е достояние на всички хора. Влюбването има предъ видъ формитѣ. Свѣтътъ на формитѣ има отношение къмъ старостта. Окултизмътъ препоръчва на човѣка да не се привързва къмъ никаква форма, къмъ нищо земно. Формитѣ отниматъ, безъ да даватъ нищо. Обичай само онова, което може да придаде нищо къмъ твоя животъ. Любовъ, която причинява смущения, безпокойство и тревоги, не е истинска. Любовъ, която хвърля сѣнка върху човѣшкото съзнание, не е истинска. Бащата трѣбва да обича духа и душата на сина си, а не неговата форма. И синътъ трѣбва да обича духа и душата на баща си. Обичали формата му, любовта скоро ще го напусне.

Като ученици, вие често се запитвате, каква е крайната целъ на моята работа съ васъ. Много просто, азъ искамъ да ви помогна да оздравѣете. После? Да кажа на лѣкаритѣ и на милосърднитѣ сестри да ви дадатъ едно угощение и да ви изпратятъ вънъ отъ болницата. После? Ще влѣзете въ живота да работите. Да оздравѣе човѣкъ, това значи, да се освободи отъ вътрешното недоволство въ себе си: той е недоволенъ първо отъ себе си, отъ окръжаващитѣ, отъ живота;

после той е недоволенъ отъ природата: отъ вѣтъра, отъ слънцето, отъ дъжда — отъ всички явления. Вжтрешното недоволство причинява вкисване въ човѣка, а вкисването е причина на много болести.

Казвамъ: Вие трѣбва да обърнете погледа си къмъ разумната природа, къмъ живота и къмъ всички форми, да намѣрите Божественото, скрито въ тѣхъ. Само така ще се домогнете до духа на нѣщата, до истинското познаване на Бога. Само така ще се освободите отъ отрицателнитѣ мисли и чувства, отъ мжнотиитѣ и страданията. Само така ще дойдете до пълно общение съ Първата Причина. Постигнете ли това, вие сте вече вънъ отъ болницата, готови за работа. Следователно, ако нѣкой ви пита, какви убеждения имате, къмъ коя партия принадлежите, не се чудете, какво да отговорите, но кажете: Азъ съмъ на оздравяване. Бѣхъ боленъ, прекарахъ известно време въ болницата, и сега излизамъ навънъ. Какво ще правя следъ това, не зная. Посмѣй се малко на себе си, че не знаещъ, какво да правишъ.

Ще дойде нѣкой да те пита, вѣрвашъ ли въ Бога. Трѣбва да знаещъ за кой Богъ се говори, за да разберешъ, вѣрвашъ ли въ Бога, или не. Въ Европа има 250 милиона богове. За кой отъ тѣхъ се говори? Нѣкой казва, че е българинъ. Кой е праотацътъ на българитѣ? Евреитѣ иматъ свой праотецъ — Аврамъ. Въ Битието е казано, че Богъ посетилъ Аврама и

му казалъ, че чрезъ него ще се благословятъ всички еврейски племена. Нека българитъ мислятъ върху въпроса за своя праотецъ. Ще кажете, че Адамъ е праотецъ на цѣлото човѣчество, следователно, и на българитъ. Обаче, Адамъ напусна рая. Първиятъ Адамъ е Христосъ. Той пръвъ влѣзе въ рая. Хората Го изпъдиха отъ свѣта, за да влѣзе въ рая. Сега свѣтътъ е вънъ отъ рая, а Христосъ — въ рая. Когото свѣтътъ не приема, жителитъ на рая го приематъ. Който иска да живѣе охолно, ще бжде изгоненъ отъ рая. Болниятъ, страдащиятъ се готви за рая. Онзи, на когото турятъ букаи на краката, се спасява отъ смъртъта. Ако е свободенъ, той ще отиде въ гората, между мечки и вълци, които могатъ да го изядатъ. Когато затворникътъ се възпита и прояви добротата и разумността, букаитъ ще паднатъ отъ краката му.

Какво се иска отъ съвременнитъ хора? — Да бждатъ здрави, да мислятъ, чувствуватъ и действуватъ право, да станатъ служители на Бога и носители на новата култура — културата на любовта. Ще се възрази, че днесъ малко хора се стремятъ къмъ любовта. Малкото расте и се увеличава. Казано е въ Писанието, че нѣкжде били събрани 120 души въ името Божие, но скоро нарастнали до 120 хиляди. Силата на човѣка се увеличава постепенно. Тя се крие въ знанието, което той получава отъ Духа.

Съвременнитѣ хора живѣятъ въ непрекъснатъ страхъ. Тѣ се безпокоятъ за нѣща, които нѣматъ отношение къмъ тѣхъ. Напримѣръ, мнозина се питатъ, какво ще стане съ свѣта, съ вселената, ако слънцето изгасне. И да изгасне слънцето, свѣтътъ нѣма да се свърши. — Защо? — Защото Богъ е създалъ и слънцето, и свѣта. Ако нашето слънце изгасне, ще се създаде друго слънце. Ако една слънчева система изчезне, вмѣсто нея ще се яви друга. Слънцето никога не изгасва, т. е. не се губи, но само се видоизмѣня. Богъ има на разположение милиони свѣщи: ако една изгасне, друга ще я смѣни. Важно е да има свѣщи, които да горятъ и свѣтятъ. Въ природата всичко се измѣня. Такава промѣна става и вътре въ човѣка. Неговитѣ мисли и чувства се измѣнятъ всѣки моментъ. Нѣма мисль, нѣма чувство въ човѣка, които да не сж подложени на промѣна. Радвайте се, докато ставатъ промѣни въ васъ, за да свържете вашето съзнание съ Божественото и да се почувствувате свободни.

„Истината ще ви освободи.“ За да се домогнете до истината, трѣбва да се молите единъ за другъ, да желаете доброто на всички. Само онзи може да се повдигне, който желае повдигането на всички хора. Той знае, че благо на неговата душа е благо на всички. И обратно — благо на всички е и негово благо. Така трѣбва да мислятъ и учениятъ, и философътъ, и музикантътъ. Казано е: „Никой не

живѣе за себе си.“ Организъмътъ е здравъ дотолкова, доколкото отдѣлнитѣ удове работятъ въ съгласие съ цѣлото. Хората живѣятъ добре и успѣватъ въ работитѣ си дотолкова, доколкото сж въ съгласие съ Божиитѣ закони и законитѣ на разумната природа. Докато изпълнява Божията воля, човѣкъ се развива правилно. Щомъ се отрече отъ тази воля, той самъ подписва своята присжда. Не се отдалечавайте отъ Бога, ниго поставяйте между Него и своята душа преграда която да Го засѣнчи. Великъ е Богъ, нищо не може да Го засѣнчи, но временно може да падне сѣнка върху Него. Сѣнкитѣ се дължатъ на човѣшкитѣ заблуждения. Докато се освободятъ отъ заблужденията си, макаръ и временно, сѣнкитѣ ще витаятъ въ съзнанието имъ. Стремете се къмъ Великото въ живота, което разпрѣсва сѣнкитѣ въ съзнанието, което освѣтява ума и стопля сърдцето. Достатъчно е само да помислите за Бога, за да се освободите отъ заблужденията, болеститѣ и мжчѣотиитѣ въ живота си.

*

8. Лекция отъ Учителя, държана на
18 ноемврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Разтоваряне на съзнанието

Размишление.

Какво бихте писали върху темата „Предназначението на християнството“? Мислили ли сте по този въпрос? Какво бихте писали върху предназначението на сегашния живот? Съ други думи казано: За какво е даденъ животът на човѣка? Ако бащата е богатъ и остави голѣмо наследство на сина си, последниятъ може да го изяде и изпие. Разбралъ ли е той предназначението на богатството, което баща му оставилъ? Нищо не е разбралъ. Въ този смисълъ, животътъ е богатство, дадено на човѣка, за да го използва разумно. Ако го изяде и изпие, той го е разбралъ толкова-колкото богатскиятъ синъ — богатството на баща си. Природата е създала различни форми, вложила е животъ въ тѣхъ, но нито едно животно не е разбрало смисъла на живота, вложенъ въ него, и не го е използвало, както трѣбва. Рибата плува въ водата, хвърля яйцата си на брѣга, безъ да разбира, защо живѣе. Птицата каца отъ клонъ на клонъ, търси храна, прави си гнѣздо, снася яйца, но и тя не разбира предназначението на своя животъ. Нѣкои хора живѣятъ като рибата, други като птицата, трети като млѣкопитаещото; малцина,

обаче, съзнаватъ положението си като човѣци, дошли на земята да извършатъ нѣкаква работа. Наистина, срѣщате една жена, натруфена като птица, и постоянно мисли за облѣклото си, какъ по-модерно да се облѣче. Това е животъ на птицата, която по цѣли часове чисти перата си и за нищо не мисли. Нѣкой мисли само за ядене, колко пжти на день да яде и какво да си сготви. Какво особено допринасятъ облѣклото и яденето на човѣка? Все му донасятъ известни облаги, но, въ края на краищата, той пакъ остарява и казва: Едно време бѣхъ младъ, обличахъ се добре, хранѣхъ се добре, но това не ме интересува вече. — Защо не се интересува? — Защото търси нѣщо сжщественно. — Кое е сжщественото? — За стария сжщественото е младостъта, за болния — здравето, за бедния — богатството, за невежия — знанието. Когато младиятъ се облича добре, здравъ ли е, или боленъ? — Здравъ е. Болестъта се отразява еднакво и на младия, и на стария. Когато е боленъ, човѣкъ губи желанието си за ядене и за обличане.

Какво прави здравиятъ човѣкъ? Той мисли за ядене, за облѣкло, за жилище, да прекара охолно живота си. Ще го видите, какъ постѣпва като господаръ въ своя домъ. Купува си кокошки, патици, прасенца и ги храни добре, да затлѣстѣятъ, да си устрои голѣмо угощение. Вегетарианецътъ ще каже, че не моли животнитѣ, не се нуждае отъ тѣхното кесо. Въ това отиошение, той постѣпва добре

съ животнитѣ, но въ друго отношение не се е отказалъ още отъ стария животъ. Малко християни живѣятъ по новъ начинъ. Не е достатъчно само да се откажешъ отъ стария животъ. Откажешъ ли се отъ стария животъ, веднага трѣбва да пргемешъ новия. Понѣкога и жабата напуща блатото, но, като види, че работата не върви добре, отново се връща въ него. Човѣкъ не е жаба, но често проявява качеството на жабата. Реши да се откаже отъ стария животъ, но види ли, че работитѣ му не вървятъ добре въ новия животъ, отново се връща въ стария. Чувате нѣкой да казва, че съ добро не се живѣе на земята. Доброто подразбира новъ начинъ на живѣене. Значи, като не можешъ да живѣешъ по новъ начинъ, ще се върнешъ въ стария животъ. Другъ казва, че съ мекота нищо не се постига. За-вѣси, де ще приложишъ мекотата. Вѣрно е, че съ прѣста си не можешъ да орешъ — рало е нужно за това. Вѣко нѣщо трѣбва да се прилага на мѣстото си. Ако ядешъ хлѣбъ, ще го изберешъ по вкуса си: нѣкога препеченъ, нѣкога мекъ. Има случаи, когато нито препечениятъ е на мѣсто, нито мекиятъ. Всѣко нѣщо е на мѣстото си, само когато допринася нѣщо къмъ нашия животъ. Въ този смисълъ, и животътъ на светиитѣ, и на добритѣ хора ни интересува дотолкова, доколкото може да придаде нѣщо и на насъ. Ако се интересуваши отъ светиитѣ и отъ добритѣ хора, а твоятъ животъ не се подобрява, нищо не си придо-

билъ. Не губи напраздно времето си. Занимай се съ нѣща, които могат да допринесатъ нѣщо и за твоя животъ.

Кой е изходниятъ пжтъ за подобряване на човѣшкия животъ? Човѣкъ трѣбва да се съзнае като частъ отъ Божественото съзнание. Колкото и да е малка частъта, ако тя действува правилно, Богъ се радва и весели. Така Той участвува въ човѣшкия животъ и го подобрява. Ако частъта не действува правилно, Богъ се вглѣбява въ себе си, да намѣри причината за това и да я премахне. Мнозина се съмняватъ въ уч стieto на Бога въ тѣхния животъ и мислятъ, че могат да правятъ, каквото искатъ. Въ сжщностъ, човѣкъ прави това, което не иска. Напримѣръ, безъ да иска, той грѣши и съжалява за погрѣшката си. Понѣкога той прави добро безъ да иска. Ако не иска да направи доброто, тоягата ще играе по гърба му. Обаче, човѣкъ има възможностъ да се въздържа въ правене на погрѣшки и да се проявява въ правене на добро. Трѣбва ли детето да прескача плета на съседитѣ и да краде плодове? Който не се въздържа отъ правене на погрѣшки и не се проявява въ правене на добро, той е слабъ човѣкъ. — Какво се иска отъ него? — Да бжде слабъ въ правене на погрѣшки и силенъ въ правене на добро.

Задача на ученика е да освободи съзнанието си отъ мисли и желания, които спъватъ неговото развитие. За тази целъ той трѣбва да

ги анализира, да знае, къмъ коя категория се отнасятъ: къмъ категорията на низходящитѣ, или къмъ категорията на възходящитѣ. Външно нѣкои желанія представятъ градина, пълна съ плодни дървета. Човѣкъ стои предъ тази градина и се пита, да влѣзе ли вътре, или не; да си откъсне ли единъ плодъ, или не. Не е лошо да влѣзешъ въ градината; не е лошо и да си откъснешъ единъ плодъ. Лошото е въ неизпълняване закона на послушанието. Казано е да не влизашъ безъ позволение и да не късашъ отъ плодовѣтъ на съседа си. Има желанія, които се натрапватъ на съзнанието, като неканени гости. Тѣ не сж реални. Ние ги наричаме „безобектни желанія.“ Тѣ идатъ отвънъ, а понѣкога и отвътре, безъ нѣкаква външна, видима причина. Напримѣръ, презъ ума на единъ отшелникъ-светия, който прекаралъ въ пустинята цѣли 20 години въ постъ и молитва, минава мисълта за нѣкоя красива мома, да си поговори съ нея, да ѝ се порадва. Това е мисълъ, която внася съблазънъ, и той започва да се смущава. Той самъ се чуди, какъ е дошла тази мисълъ, безъ да вижда красивата мома отвънъ. Момата го посещава като астрално сжщество, което иска да влѣзе въ него и да се учи. Тя му казва, че иска да стане негова ученичка, да се ползува отъ знанията му. Като не разбира това, отшелникътъ чувствува момата въ себе си и изпада въ изкушение. Тя е млада, способна за работа и учене, но той не знае, какъ да ѝ помогне, и се моли да го

освободятъ отъ изкушението. Понеже нѣма опитностъ, не знае, какъ да се справи съ на-трапеното желание, светията лесно може да се подхлъзне.

Коя е причината за падението на отшелника? — Неблагодарността и егоизмътъ на хората. Много хора идатъ при него да ги лѣкува и, като се излѣкуватъ, отиватъ си, безъ да му благодарятъ. Щомъ почувствува красивата мома въ себе си, като мисль, той си казва: Ето човѣкъ, който влиза въ положение ми. Обаче, той и тукъ се лѣже. Ако допусне момата да го обсеби, тя ще отнеме всичкото му богатство и ще го доведе до крайна беднотия. И красивата мома е егоистка. За да не я допуска въ мисльта си, той трѣбва да се моли въ тайно, никой да не знае, кога се моли.

Какво заключение може да извадите отъ примѣра съ отшелника? Заключение е въ това, че изкушението си пробива пѣтъ навсѣкжде: и въ гората, и между хората. При това, ако светията се излага на изкушение, колко повече обикновениятъ човѣкъ. Фактътъ, че и той се подава на изкушение, показва, че сърдцето му не е изпълнено съ любовъ къмъ Бога. Има нѣкаква празнина въ сърдцето му, въ която изкушението влиза. Дето е любовта, тамъ никакви изкушения и съблазни не съществуватъ. Любовта изключва страха, съмнението, подозрението, изкушението и гнѣва вънъ отъ себе си. Невъзможно е човѣкътъ не

любовта да се гнѣви. Ако се гнѣви, любовта му не е пълна, липсва ѝ нѣщо.

Защо трѣбва отшелникътъ да се изкушава съ мистъльта за красивата мома? — За да се изпита любовта и вѣрата му. Красивата мома е неговиятъ професоръ, изпратенъ отъ разумия свѣтъ да го изпита, да види, какво е научилъ въ пустинята. Тя го пита, защо се моли, а той се смущава, не знае, какво да отговори. Той се моли на Бога да го освободи отъ изкушението, но не получава никакъвъ отговоръ. Момата го пита, защо не се отговаря на молитвата му, но и той не знае причината за това. Причината е проста: на любовта му липсва нѣщо; въ нея има нѣкаква непълнота, праздно мѣсто, въ което изкушението влиза да свърши нѣкаква работа. Всѣко изкушение е професоръ, който се явява въ форма на красива мома или кресивъ момъкъ. Докато не получи задоволителенъ отговоръ, професорътъ нѣма да си отиде. Той иска отговоръ на два въпроса: Защо се молишъ? И защо, като се молишъ, не получаваешъ отговоръ на молитвата си? За оправдание, човѣкъ казва, че не получава отговоръ, защото не е завършилъ развитието си, не е още достатъчно напредналъ. Така е, има задачи въ математиката, които и най-добриятъ математикъ не може да реши. Има задачи въ живота, които не могатъ да се решатъ на физическия свѣтъ.

Задачи, които не се решават на физическия свѣтъ, лесно се решаватъ въ духовния. Задачи, които не се решаватъ въ духовния свѣтъ, се решаватъ въ Божествения. Физическиятъ свѣтъ има отношение къмъ материята, духовниятъ свѣтъ има отношение къмъ чувствата, а Божествениятъ свѣтъ — къмъ мислитѣ. Физическиятъ свѣтъ работи съ елементитѣ на материята, духовниятъ — съ елементитѣ на чувствата, а Божествениятъ — съ елементитѣ на мислитѣ. Ето защо е казано, че невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Нѣма задача въ свѣта, която да е неразрешима. — Де се решаватъ всички задачи? — Въ Божествения свѣтъ. Който живѣе въ този свѣтъ, решава задачите си сто на сто. Той е вѣчно младъ, бодъръ, жизнерадостенъ и готовъ на всички жертви.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ старостта, защото не могатъ да се справятъ съ нея. Споредъ мене, стариятъ е дегизиранъ, не е старъ. Истински старъ е онзи, който разполага съ знание и може да се подмлади, когато пожелае. Ще кажете, че искате да ви се дадатъ примѣри. Много хора сж подмладени, но, каквото сж придобили, не могатъ да го предадатъ на васъ. Кой каквото печели, за себе си печели. Никой не може да предаде знанието си. Учениятъ може да внесе импулсъ въ окръжаващитѣ, но не може да имъ даде знанието си. Срѣщате единъ човѣкъ, разговаряте съ него, възхищавате се отъ знанието

му, разбирате, че е честенъ, добъръ, вдъхва ви довѣрие. Всичко това остава за него. Ако искате и вие да станете ученъ, трѣбва да следвате неговия пѣтъ. Първо, човѣкъ трѣбва да изучава себе си, да разбира своитѣ прояви, да се наблюдава. Ето защо, още съ ставането си отъ сънъ, вие трѣбва да се оглеждате въ огледалото, да видите, какво изражение иматъ очитѣ ви въ тихо и спокойно състояние на духа ви и да запазите този образъ въ себе си. Оглеждайте се и въ гнѣвно състояние, да различавате разположенията си. Наблюдавайте, какво е дишането ви, когато сте разположени и когато сте гнѣвни. Изучавайте движенията си, какъ ходите, какво положение заема тѣлото ви. Вие не знаете още, какъ ходятъ праведниятъ и светията. Какъ ходи пианицата, знаете и можете да го подражавате. Какъ ходи светията, не знаете.

Изучавайте проявитѣ на честния човѣкъ, на любещия, на мждреца. Честността има свой тонъ и цвѣтъ; любовта, мждростта и истината сжщо иматъ опредѣленъ тонъ и цвѣтъ. Всички добродетели иматъ опредѣленъ тонъ и цвѣтъ. Музика има въ тѣхъ. Видишъ ли човѣкъ съ единъ отъ тия тонове, разчитай вече на него. Работете върху себе си, да придобиете тоноветѣ и цвѣтоветѣ на добродетелитѣ. Не можешъ да бждешъ добъръ, ако нѣмашъ тона и цвѣта на доброто. Колкото и да ви се говори за доброто, каквито знания да ви се даватъ, не можете да станете добри,

ако не сте придобили тона и цвѣта на доброто. Време се иска за това. Можешъ ли да начъртаешъ правилна окръжностъ безъ пергелъ? Дълго време трѣбва да се упражнявашъ, за да придобие ржката ти техника. За постигане на нѣщата сж нуждни опити и упражнения. Голѣмо самообладание е нужно за това!

Точностъ се иска въ живота, да знаешъ, какъ и кога да дадешъ ходъ на своитѣ мисли и чувства. Не е страшна мисълта; страшно е, ако не знаешъ, какъ да оперирашъ съ нея. Не е страшно чувството; страшно е, ако не знаешъ, какъ да оперирашъ съ него. Мислитѣ и чувствата сж или отъ човѣшки произходъ, или отъ Божественъ. Трѣбва да ги познавате и различавате. Не е все едно, дали ще ядешъ прѣсна, топла пита, или такава, печена преди единъ-два месеца. Има прѣсни, свежи мисли и чувства, но има и мухлясали мисли и чувства. Освободете съзнанието си отъ мухлясалото, отъ нечистото, отъ непотрѣбното. Казватъ: Толкова години живѣемъ, работимъ, не сме ли очистили още съзнанието си? Ако не учите, още толкова години да работите, нѣма да имате постижения. Учене е нужно.

Окултната школа дава условия на ученика да учи, да придобива знания. Въ старитѣ окултни школи, ученикътъ се поставялъ на подигравкитѣ и закачкитѣ на своитѣ съученици, и трѣбвало той да издържи. Единъ го удари, другъ скубне косата му, трети му каже обидна дума, или го заплуюе. Ка-

кво значи, да те заплуюе човѣкъ? За съзнателния ученикъ, това е все едно, да паднатъ върху него нѣколко дъждовни капки. Той знае, че минава презъ известна дисциплина. Испитанията, изкушенията, недоразуменията сж условия за дисциплиниране на човѣка. Отъ най-старо време, още въ школата на Питагора, и донесъ хората минаватъ презъ тази дисциплина. Вие още не сте истински ученици. Цѣлата бѣла раса, цѣлото човѣчество минаватъ презъ изпитъ и, който издържи, приематъ го за ученикъ; който не издържи, ще бжде оплютъ. Щомъ издържите изпита си, бѣма повече да ви плюятъ. Тогава ще знаете, защо 2 по 2 е равно на 4, и 5 по 5 е равно на 25. Между числата две и петъ има известно отношение. Тѣ си приличатъ: двойката е първата майка, а петорката — втората майка, женената дъщеря. Числото 25 показва дължината на изминатия пѣтъ. Условията, при които сега живѣете, изискватъ повече усилия и работа. Така, както сж живѣли нѣкога светиитѣ, днесъ не може да се живѣе. — Защо? — Може би, тогава се изисквало отъ светията по-малко; тогава той е живѣлъ въ закона на числото две, кжсъ е билъ пѣтътъ му. Сега пѣтътъ е по-дълъгъ. Нѣкога пѣтътъ е билъ четири километра дълъгъ, 2 по 2 — 4, а сега е 25 километра дълъгъ — 5 по 5.

Казвате, че се молитe на Бога да ви помогне. Да се молишъ, това е дълъгъ, доброволно поетъ; да учишъ, това е необходимостъ.

Молитвата ти може да се приеме, но ако не учишъ, невежа ще останешъ. Баща ти може да ти достави всичко необходимо — дрехи, книги, храна, но ако не учишъ, невежа ще останешъ. Молитвата не прави човѣка ученъ. Добротата не прави човѣка ученъ. Българинътъ казва: „Лозето не ще молитва, а мотика.“ Който не разбира тази поговорка, казва: Моля се, лошо; не се моля — пакъ лошо. Правя добро — лошо; не правя добро, пакъ лошо. Какво да правя, не знамъ. Важно е, каквото правишъ, въ тебе да остане. Запитай се, можешъ ли да се кооперирашъ съ всичко, което правишъ? Ако можешъ, постигналъ си нѣщо. Ако една мисль стои съ години въ главата ти и после те напусне, ти нищо не си постигналъ, не си влѣзълъ въ реалния животъ. Не че сегашниятъ животъ не е важенъ. И той е важенъ, но трѣбва да се използватъ условията. Животътъ е велико, предметно училище. И учителятъ постѣпва съ ученицитѣ си, както животътъ — съ хората. Учителятъ казва: Иванчо, колко правятъ единъ орѣхъ и още единъ? Ученикътъ поглежда орѣхитѣ и отговаря: Два орѣха. — Вземи, Иванчо, орѣхитѣ и ги изляжъ. Докато ученикътъ се научи да смѣта, учителятъ му дава орѣхи, ябълки. Щомъ се научи да смѣта, той работи безъ орѣхи и ябълки. Когато Иванчо стане ученъ, пакъ смѣта, че единъ орѣхъ и още единъ правятъ два орѣха, но орѣхитѣ ги нѣма вече. Иванчо решава задачата безъ орѣхи, а учителятъ ги яде. И въ

живота виждаме сжщото. Работишъ, учишъ, имашъ резултатъ — орѣхитѣ сж предъ тебе. Нѣкога работишъ, учишъ, а единъ орѣхъ нѣмашъ въ джоба си.

Единъ американецъ, свършилъ богословски факултетъ, отишълъ въ чифлика на единъ богаташъ милионеръ, тамъ да проповѣдва Божието Слово. Следъ шестмесечна усилена работа, богословътъ решилъ да напусне чифлика. Явилъ се при чифличкията да се сбогува. Последниятъ благодарилъ и му далъ половинъ доларъ — възнаграждение за цѣлата работа. Проповѣдникътъ погледналъ паритѣ и си помислилъ: За какво по-напредъ ще ми послужатъ — за кола ли, за билетъ ли? Ще кажете, че чифличкията билъ голѣмъ скжперникъ. Не, той искалъ да каже на богослова, че всичкото му знание струва половинъ доларъ.

Отде произтичатъ противоречията? Нѣкой казва, че откакъ тръгналъ въ Божествения пжтъ, работитѣ му останали назадъ. Много естествено, по-рано си ималъ благоутробие, тежалъ си повече. Сега, откакъ влѣзе въ правия пжтъ, изгънѣ, олекна малко. По-рано си ялъ и пилъ, лицето ти било мазничко, а сега си пожълтѣлъ, отслабналъ — нѣма да ти върви, разбира се. Който те види, съжалява те, казва: Горкиятъ! Какви бѣха тѣзи идеи, че го изсушиха толкова? Това сж две противоположни, неестествени състояния. Колкото е било естествено състоянието му като свѣтскочовѣкъ, живѣлъ въ охолство и разкошъ, толи

кова естествено е и сега, като духовенъ, светъ човѣкъ. Нито по-рано си билъ въ естествено положение, като свѣтски човѣкъ, нито сега, като духовенъ. Смисълътъ на живота на свѣтския човѣкъ не е въ яденето и пиенето. Смисълътъ на живота на светията не е само въ постъ и лишения. Тѣлото на светията трѣбва да бжде изтъкано отъ фини, копринени нишки, безъ мазнини, безъ излишъци. Ако лицето е хлътнало, липсва му нѣщо; ако е крайно закръглено, има излишъци. Въ тѣлото на светията всѣка клетка е впрегната на работа. Въ тѣлото, въ мислитѣ, въ чувствата и постъпките на светията не се позволява никаква нечистота. Придобие ли човѣкъ тази чистота, той става силенъ. Да се чистимъ, това е задача на всички хора. — Богъ да ни чисти. — Не, Той ни дава условия за чистене, а ние сами трѣбва да се чистимъ. Майка, баща, деца, всички трѣбва да се чистятъ. Чистенето подразбира организиране на материята.

Какво нѣщо е неорганизирана и какво — организирана материя? Неорганизираната материя е неустойчива и гниеца; организираната материя е устойчива, чиста. Тя е тъй наречената „девствена материя.“ Ние сме пратени на земята да пречистимъ материята, да я организираме и приготвимъ като материалъ за духовния свѣтъ. Съ тази материя ще отидемъ на онзи свѣтъ. Ние трѣбва да си изработимъ такива уши, съ които да чуваме гласа на ангелитѣ; и такива очи, съ които да виждаме

красотата на ангелигѣ. Ако отидешъ съ обикновенитѣ си очи и уши, ти ще оглушеешъ и ослѣпѣешъ; ако отидешъ съ ржцетѣ, които сега имашъ, ще се осакатишъ. Ще си изработишъ такива очи и уши, които не се повреждатъ отъ свѣтлината и отъ звука. Днесъ твоитѣ уши не издържатъ и най-малката дисхармония. Кажешъ ли ти нѣкой, че си лошъ, ушитѣ ти веднага се разстройватъ. Ако ти кажатъ, че си добъръ, приятно ти става. Ти си толкова добъръ, колкото и лошъ. Като ти кажатъ, че си добъръ, хората искатъ да предизвикатъ разположението ти къмъ тѣхъ. Това е подкупъ.

Лесно се подкупватъ хората. Кажешъ на нѣкого да ти свърши една работа, но той се отказва, нѣмалъ време и разположение. Обещаващъ му десетъ хиляди лева, и той веднага става разположенъ и готовъ да ти послужи. Това опредѣля характера на човѣка. Ще му дамъ десетъ хиляди лева, но зная вече, на какво мога да разчитамъ. Така постъпва и небето — изпитва хората. Дава ти се умъ, сърдце и воля, дава ти се животъ, ти правишъ всичко за Господа, но Той знае, защо го правишъ. Прави, каквото можешъ, но винаги помни, че си свършилъ една микроскопическа работа и още много ти остава да работишъ; още много ти остава да се учишъ. Представете си, че нѣкой отъ васъ е добъръ пѣвецъ. Стане, отвори уста и запѣе. Пѣе той, и състоянието на всички присѣдстващи се промѣня: отъ скърбно на

весело и отъ безнадеждно въ надеждно. За-сега нѣма такъвъ пѣвецъ между васъ. Вие очаквате въ бждеще да се реализиратъ желанията ви, въ друго прераждане да се родите като добъръ пѣвецъ. Или, очаквате въ бждеще да се родите красивъ, строенъ. Който ви види, да каже: Ето единъ красивъ човѣкъ!

Каква е целъта на ученето? — Да придобиешъ нѣщо ценно. Ако не знаешъ да пѣшешъ, ако не станешъ красивъ, ученъ, добъръ и силенъ, какво си научилъ? Какъвъ трѣбва да станешъ? — Гражданинъ на Царството Божие. Ще кажете, че това е лесна работа, но човѣкъ не трѣбва да бжде амбициозенъ. Това значи: човѣкъ не трѣбва да бжде натоварено магаре, само да пренесе златото и да влѣзе въ дама. Не ти да носишъ златото но то да те носи. Стани господаръ на златото! Ще кажешъ, че не искашъ да вършишъ работа, която ти се налага. Какво искашъ да работишъ? Всѣки човѣкъ е роденъ за нѣкаква работа. — По какво се познава, за коя работа е роденъ човѣкъ? — По разположението, което има къмъ тая работа. Това не подразбира, че той не трѣбва да работи друга работа. Той трѣбва да бжде сръченъ въ всичко. Свещеникъ ли е онзи, който само свещенодействува? Проповѣдникъ ли е онзи, който само проповѣдва? Художникъ ли е онзи, който само рисува? Истински художникъ е този, който рисува не само картини, но рисува и вае своето лице. Истински скулпторъ е този, който въ продъл-

жение на нѣколко месеца може да измѣни лицето си, да извае тѣлото си, да му предаде каквато форма иска. Истински богатъ е онзи, който има въ джобовѣтъ си, колкото пари пожелае. Достатъчно е да бръкне въ джоба си и да извади, колкото пари му сж нуждни. При това положение, ще се страхувашъ ли отъ беднотията?

Срѣщате единъ беденъ човѣкъ, съ дисаги на гърба си. Казвате, че е беденъ, простъ човѣкъ. Външно е простъ, но достатъчно е да пожелае нѣщо, за да стане, каквото е пожелалъ. Той казва: Искамъ въ едната дисага да имамъ прѣсна пита, а въ другата — квасенъ хлѣбъ. Отваряте дисагитъ и намирате въ тѣхъ прѣсна пита и квасенъ хлѣбъ. Беденъ човѣкъ ли е той? Простъ човѣкъ си, нѣмашъ голѣми знания, но заповѣдвашъ на деня да бжде свѣтълъ и топълъ — така става; кажешъ на слънцето да изгрѣе и залъзе безъ облакъ — така става; кажешъ да вали днесъ дъждъ, и завалѣва. Ученъ човѣкъ ли си? Имашъ ли знание? — Може ли всѣки да прави това? — Може, отъ васъ зависи. Всѣки може да си каже: Днесъ искамъ слънцето на моя животъ да изгрѣе въ свѣтлина и да залъзе въ свѣтлина. Ако можешъ да заповѣдашъ на себе си, ще заповѣдвашъ и на другитъ. Като ученици, ще работите върху съзнанието си, да се товарите и разтоваряте, когато искате. Така ще смѣняте състоянията си.

Вие изпѣхте пѣсенѣта „Аинѣ-фаси“, безѣ, да разбирате значението на тѣзи думи. Може да изговорите думата „аинѣ“ грубо и нѣжно, високо и тихо. „А-инѣ“ — частицата „инѣ“ означава нѣщо вътрешно, интуиция. „Аинѣ“ означава: Само това е вѣрно, на което си разбралѣ вътрешнитѣ закони. Ако не разбирашѣ тѣзи закони, ти се очудвашѣ. Ако произнасяшѣ правилно думата „аинѣ“, въ джоба си ще намѣришѣ звонкови монети; ако не я произнасяшѣ, както трѣбва, и да имашѣ звонкови пари въ джоба си, непременно ще изчезнатѣ. Когато детето се приближи до ухото на баща си и започне да му нашепва нѣщо, бащата изважда отѣ джоба си една монета и му я дава. После то нашепва нѣщо на другото ухо, и бащата му дава две монети. Ето единѣ малѣкъ магѣ, знае, какѣ да произнася думитѣ. Виждамѣ единѣ господинѣ, добре облѣченѣ, съ бастонѣ въ рѣка, приближава се до банкера, шепне нѣщо, но той казва: Днесѣ съмѣ заетѣ, ела утре. На другия денѣ му отказва. Мнозина отиватѣ при Господа, като този господинѣ, но нищо не получаватѣ. Ще отидешѣ при Господа, както детето отива при баща си, ще Му кажешѣ нѣщо на ухото. Той ще брѣкне въ джоба си и ще ти даде нѣщо. Господѣ познава своитѣ добри и способни деца и щедро ги възнаграждава.

Пазете се отѣ съблазнитѣ на живота. Тѣ сѣ огнѣнѣ, който гори и изгаря. И светията се плаши отѣ този огнѣнѣ. Красивата мома е огнѣ-

нътъ, чрезъ който изпитватъ светията. Тя е неговиятъ професоръ, който ще се върне при Господа и ще Му каже, дали неговиятъ синъ е способенъ и може ли да учи, или не. Съблазнитъ и изкушенията иматъ велико предназначение въ живота. Така е за онзи, който разбира тайнитъ на Битието. Професорътъ казва, че ученикътъ не е отговорилъ на въпроситъ, както трѣбва. Ако днесъ не е отговорилъ, утре ще отговори. Ще дойде день, когато ще знае уроцитъ си.

Ще кажете, че младата и красива мома символизира истината. Ако, наистина, красотата е символъ на истината, защо светията не взе правилно становище къмъ момата? Светията не е младъ, но 80 годишнъ човѣкъ. Защо се изкушава? Има нѣщо тайно въ живота, което трѣбва да се разбере. Това значи, да проникнешъ въ вътрешния смисълъ на нѣщата. Праведенъ и светъ човѣкъ е онзи, който не се изкушава. Никакво богатство не може да го изкуси. Той гледа на всичко, както Богъ гледа. Той никого не сѣди, понеже и Богъ не сѣди. Когато сѣдятъ нѣкого, той го извинява. Когато не сѣдятъ човѣка, той самъ се сѣди — съвѣстътъ го мѣчи. И красивата мома, докато не е срещнала по-красива отъ себе си, мисли, че нѣма подобна на нея. Щомъ види по-красива отъ себе си, започва да се измѣчва. Тя е неразположена вече, защото не ѝ обръщатъ внимание. И светията се смутилъ отъ красивата мома, защото почувствувалъ, че

тя стои по-високо отъ него. Той не може вече да се моли, иска да се освободи отъ нейния образъ. Тя иска да му каже, че докато не стане като дева чистъ и светъ, всѣкога ще се натѣква на смущения и съблазни. Противоречието въ вашия животъ се дължи на факта, че не сте такива, каквито желаете да бъдете. Всѣки моментъ човѣкъ има нѣкакъвъ идеалъ — явенъ или таенъ, който се стреми да постигне.

Стремете се всѣки моментъ да разтоваряте съзнанието си, за да възприемате възвишенитѣ мисли и благороднитѣ чувства, които идатъ отгоре. Не е лошо това, което сега имате, но стремете се къмъ великото въ живота. Въ сравнение съ млѣкопитаещитѣ, вие сте светии, но въ сравнение съ ангелитѣ, вие сте обикновени хора. По отношение на нисшето, вие сте светии; по отношение на висшето, сте обикновени хора. Но това не значи, че трѣбва да се спрете въ развитието си. Оттамъ, дето сте спрѣли, ще продължавате по-нататѣкъ. Казано е въ Писанието: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни.“ Единъ день всички ще бждатъ съвършени. — Кога? — Още днесъ. Хиляда години могат да се събератъ въ единъ день, и единъ день може да се разложи на хиляда години. Ако си уменъ, ще свършишъ работата си въ единъ день; ако си глупавъ, ще я свършишъ за хиляда години. Колкото си по-уменъ, толкова по-бързо ставатъ работитѣ.

Коя е основната мисъл на днешната лекция? — Разтоваряне на съзнанието. Когато младият момък, или младата мома влѣзатъ въ съзнанието ти, ще разберешъ, че Богъ те изпитва, и ще внимавашъ да не изпаднешъ въ изкушение. Светията видѣлъ младата мома, уплашилъ се отъ нея и забравилъ Бога. Щомъ се страхувашъ отъ нѣщо, причината за страха е въ тебе. Обърнете се къмъ Бога, съ съзнанието, че Той е навсѣкжде, всичко вижда, и страхътъ ви ще изчезне. Богъ работи навсѣкжде въ живата природа и отваря пѣтъ на всички живи същества — отъ мравката до великия ученъ и философъ. Срѣщашъ единъ човѣкъ обезсърденъ и разтревоженъ. Влѣзъ въ положението му и вижъ, на какво се дължи неговото безпокойство. Не казвай, че той е такъвъ по природа. Влѣзла е нѣкаква мисълъ въ ума му и го безпокои. Може да се е свързалъ съ скръбта на нѣкой човѣкъ, далечъ или близо до него. Има хора, които отдалечъ предаватъ своето спокойствие и разположение и разтоварятъ човѣшкото съзнание. Има хора, които отдалечъ предаватъ своето безпокойство на хората и товарятъ съзнанието имъ. Бждете бодри и весели, да предавате вашето разположение на другитѣ. Идете на работата си и благодарете на Бога за всичко.

Миналия пѣтъ дадохъ на ученицитѣ отъ специалния класъ едно упражнение да вчесватъ коситѣ си по десетъ пѣти на день, въ продължение на една седмица. На васъ давамъ

следното упражнение: Въ продължение на една седмица да миете очитѣ си съ топла вода по десетъ пѣти на день. Следъ това ще се вчесвате. Онѣзи, които работятъ въ града, нѣма да правятъ упражнението. Значи, въ седемъ дня ще измиете лицето си 70 пѣти.

Т. м.

*

9. Лекция отъ Учителя, държана на
25 ноемврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Непреодолимо желание

Размишление.

Чете се темата: „Предназначението на християнството.“

Тема за следния път: „Защо плачатъ малкитъ деца?“

Казано е въ Писанието: „И голи бѣха и двамата, и Адамъ, и жена му, и не се срамуваха.“ Защо първитъ човѣци сж били голи? Когато Адамъ сгрѣши, Богъ го търсѣше въ рая, докато най-после го намѣри. Адамъ каза: „Чухъ гласа Ти, Господи, но убояхъ се, защото съмъ голъ; и скрихъ се.“ И рече му Богъ: „Кой ти обади, че си голъ? Ялъ ли си отъ дървото, отъ което ти заповѣдахъ да не ядешъ?“ Като ялъ отъ забранения плодъ, очитъ на Адама се отворили, и той видѣлъ, че е голъ. Трѣбва да се знае, действително ли е билъ голъ, или, като сгрѣшилъ, оголѣлъ. — Кога оголява човѣкъ? — Когато грѣши. Голотата има отношение къмъ грѣха, къмъ човѣкъ съ неоформенъ характеръ. Той се представя такъвъ, какъвто не е, поради което лицемѣри. Той мисли за себе си, че е добъръ, щедъръ, че има знания. Човѣкъ се мисли или за добъръ, или за лошъ. Нѣкой казва за себе си,

* Битие, 3 гл.

че е лошъ. Съ това той иска да каже, че не е отъ слабитъ хора.

Казватъ: Да бждемъ добри! Кой човѣкъ е добъръ? Споредъ нѣкои, добъръ човѣкъ е този, който ни дава пари на заемъ, храни ни — дава ни, каквото пожелаемъ. Който не задоволява желанията ни, той е лошъ. Право ли е това заключение? Отчасти, 50% е право. Значи, който прави добро, е добъръ, светъ човѣкъ. Той прави добро, дава пари на заемъ, защото срещу това има подписитъ на двама богаташи. Въ този смисълъ, банкерътъ прави добро на банкеръ, светията — на светия. Добъръ е банкерътъ, но, ако не можешъ да платишъ дълга си, хваща поржчителитъ. Нѣкой банкеръ не ти дава пари на заемъ, подъ предлогъ, че нѣма пари. Той не говори истината. Ще каже, че кредитътъ му е малкъ, че го отстѣпилъ на други — ще се извини по нѣкакъвъ начинъ. Най-после казва: Ще те имамъ предъ видъ. Добре ли постѣпва този банкеръ? Добре постѣпва, защото ти не трѣбва да искашъ пари отъ него. — Той е длъженъ да дава. — Ако е длъженъ, трѣбва да има нѣкакъвъ законъ, който да го задължава. Касиерътъ на нѣкоя банка е длъженъ да изплати известна сума, но ако имашъ чекъ срещу това. Ако касиерътъ не иска да ти даде тази сума, той отговаря предъ закона. Ти не носишъ никакъвъ чекъ, а казвашъ, че си внесълъ пари въ банката. Касиерътъ не върва на думитъ ти, той иска документъ. — Има ли

право да не върва? — При сегашнитѣ условия на живота, той не е длъженъ да върва.

Сега ще направимъ единъ опитъ. Дайте ми четири конеца по единъ метъръ дълги. Като разбъркамъ концитѣ, може ли да кажете, кой конецъ на кого принадлежи? Ще каже нѣкой, че този, или онзи конецъ е неговъ. Твой е конецътъ, ако можешъ да се хванешъ за него. Ако не можешъ да го хванешъ, не е твой. Вие имате цѣли кълба съ конци, но не можете да работите съ тѣхъ и ходите голи. Виждашъ, че нѣкой е добре облѣченъ, а ти ходишъ голъ и се питашъ, защо другитѣ хора сж облѣчени, а ти си голъ. Онзи, който се облича, е превърналъ концитѣ на дреха. Той смѣня дрехитѣ си по три пѣти на день, има съ какво да се облича. А ти нищо не си направилъ и нѣма съ какво да се облѣчешъ.

Сега да излѣзатъ вѣнъ единъ младъ братъ и една млада сестра, да хванатъ по единъ конецъ. Така хванати, концитѣ се кръстосватъ, спорятъ помежду си. Какъ ще решите въпроса: кой отъ двамата прѣвъ ще пусне конецъ? При това, всѣки трѣбва да пази своя конецъ. Като пуснешъ конецъ отъ едната ржка, ще внимавашъ после да хванешъ сжщия край. Да излѣзатъ сега единъ възрастенъ братъ и една възрастна сестра, да хванатъ краищата на останалитѣ два конеца. Сега и четиритѣ конци се кръстосватъ. Първо спорѣха двата конеца. Ако единиятъ отъ тѣхъ отстѣпи, решава ли се въпросътъ? Не се решава. Това е

все едно, момата да люби единъ момъкъ, после още единъ и да мисли, че е разрешила известенъ въпросъ. Нищо не е разрешила. Докато любѣше само единъ момъкъ, тя живѣеше въ частната собственостъ. Като любѣи двама, тя живѣе въ колективната собственостъ. Може ли тази мома да люби четири - петъ мъже? Ако тя може да люби четири - петъ мъже, ще бжде колективна собственостъ, но и съ това спорътъ не се решава. Другояче разгледанъ въпросътъ: ти взимашъ пари отъ единъ банкеръ, но можешъ да вземешъ пари и отъ четирма души. Ако имашъ да давашъ на четирма души, въпросътъ е още по-сложенъ. Отъ единъ банкеръ е трудно да вземешъ пари, но отъ четирма е още по-трудно. А отъ десетъ души е най-трудно. — Кое е най-хубавото? — Отъ никого да не взимашъ пари. — Възможно ли е това? — Възможно. Ще става обмѣна. Днесъ продавашъ стока, получавашъ пари. Изкуство е да живѣешъ безъ задължения.

Да се върнемъ къмъ опита. Четиритъ конца сж объркани. Какъ ще се оправятъ? За всѣки въпросъ има начинъ, по който може да се разреши. Единиятъ начинъ е да отстъпвашъ. Ще пуснешъ единия край на конца, а другия ще държишъ здраво. Нѣма да пуснешъ двата края на конца, защото той представя твоята мисълъ. Ще дадешъ възможностъ на мисълта си свободно да се проявява. За това, ще вземешъ конца и ще си отидешъ съ него. Никой нѣма да остави конца си, не е хубаво

това. Имашъ убеждение за нѣщо, но следъ време казвашъ: Старо е това убеждение! И въ старото убеждение има нѣщо хубаво, не трѣбва изведнѣжъ да се отказвашъ отъ него. Ако имашъ единъ старъ, златенъ пръстенъ, нѣма да го хвърлишъ, но ще го стопишъ, ще му дадешъ, каквато форма искашъ, и върху него ще поставишъ единъ скъпоцененъ камъкъ. Старииятъ пръстенъ не струва ли пари? Зависи отъ метала. Щомъ е златенъ, златото никога не губи цената си.

Както обтѣгате концитѣ и ги впрѣгате на работа, така трѣбва да впрѣгате всѣка своя мисль на работа. Днесъ повечето хора разрешаватъ въпроситѣ си по особенъ начинъ. Всѣки търси пѣкое малко удоволствие въ живота. Всѣки иска да държи двата края на конца. Ако всички държатъ двата края на концитѣ и теглятъ, тѣ ще се скжсатъ. Ще пуснете поне единия край на концитѣ. Конецътъ представя връзката, която държи човѣка за земята. Скжса ли се конецътъ, прекжсва се и животътъ на човѣка. Какво печелятъ двама души, на които животътъ е прекжснатъ? Ще кажете, че има и другъ животъ, ще се преродите. Има ли смисълъ да скжсашъ конца на своя животъ и да чакашъ ново прераждане, само за това, че не си знаелъ, какъ да държишъ конца? Като обтегнешъ конца, пусни единия му край, да не се скжса. Ако постъпишъ така, ти си уменъ човѣкъ. Ти си разрешилъ въпроса правилно. Дали съ ума,

или съ сърдцето си ще разрешишъ въпроса, не е важно; важно е да го разрешишъ правилно. Ако държишъ нѣщо съ дветѣ си ржце, за да не пострадашъ и платишъ съ живота си, ще отпуснешъ едната си ржка. Това значи: или сърдцето ти трѣбва да отстѣпи и даде, или умътъ ти трѣбва да отстѣпи.

Представете си, че всички се стремятъ къмъ единъ центъръ. Обаче, такава е положението, че само единъ може да държи центъра. Въ случая, всѣки държи по единъ край на конеца, азъ държа другия край на всички конци. Азъ съмъ центърътъ и заставамъ останалитѣ да се движатъ около мене по окръжностъ. Тия, които се движатъ по окръжността, не сж свободни, нѣма де да отидатъ. Тѣ сж въ едно поле на дейностъ, отдето не могатъ да излѣзатъ. Отъ мене зависи да бждатъ свободни, или не. Ако не пусна концитѣ, които държа въ ржката си, всички ще бждатъ недоволни, ще кажатъ, че имъ влияя. Съ какво влияя? Какво мога да имъ дамъ по тѣзи конци, или какво мога да взема отъ тѣхъ? Почти нищо. Азъ мога само да си въобразявамъ, че съмъ господарь на положението. Концитѣ могатъ да се скжсатъ, и цѣлата система да изчезне.

Де е приложението на тая система? — Въ човѣшкитѣ мисли и чувства. Значи, тѣ могатъ да се концентриратъ къмъ единъ центъръ. Каквото е отношението между членоветѣ на едно семейство, такава е отношението между

мислитъ и чувствата. Въ това отношение, човѣкъ представя едно общество. Той трѣбва да разреши спорнитъ въпроси между своитъ мисли и чувства. Всѣка мисълъ е едно възвишено сщество, единъ ангелъ, който временно обитава въ човѣка. Въ бждеще тоя ангелъ може да се въплѣти на земята, и ти трѣбва да бждешъ неговъ проводникъ. Той може да се яви като твой синъ, или твоя дъщеря. Ето защо, трѣбва да давате мѣсто само на добритъ и възвишени мисли въ своя умъ. Ако давате мѣсто на лоши мисли и чувства, въ бждеще тѣ могатъ да се въплѣтятъ на земята, като ваши деца. Не е все едно, дали ще имате добъръ синъ и добра дъщеря, или лошъ синъ и лоша дъщеря. Живѣйте добре, мислете и чувствувайте правилно, за да създадете условия за добъръ бждещъ животъ. Бждещето ви зависи отъ вашитъ добри мисли и чувства. Ако още сега не внесете възвишени мисли и чувства въ себе си, какво бждеще ви очаква?

Вие искате нѣкой да ви обича. Каква обичъ може да има между тѣзи конци? Обаче, всѣки конецъ може да оживѣе, да се превърне въ клонъ отъ дървото на живота. Сега всички конци спорятъ, понеже взиматъ участие въ общия животъ на дървото за познаване на доброто и на злото. Какъ ще разрешите въпроситъ по закона на това дърво? Когато между двама души има отношение, единиятъ трѣбва да дава съ ума си, а другиятъ — съ сърдцето си. Ако и двамата даватъ или

съ ума си, или съ сърдцето си, въпроситъ не могат да се разрешатъ.

Имате едно дърво съ корени, клоне и листа. Коренитъ представятъ сърдцето, клонетъ — ума, а листата и цвѣтоветъ — други сили, които работятъ въ общия животъ на сърдцето. Всѣко дърво, което нѣма корени и клоне, не може да сѣществува. Следователно, и човѣкъ не може да успѣва въ морално отношение, докато не разбере връзката между частитъ на цѣлото. И тогава, той ще знае, че не е независима единица и ще отстъпва. Богъ държи единия край на всички конци и казва: Пусни конеца! Чуешъ ли тази заповѣдь, пусни края на конеца. — Ще ми взематъ конеца. — Не се страхувай, никой нѣма да ти вземе конеца. Пусни единия край на конеца! Двама души спорятъ за нѣщо. Какъ ще разрешатъ въпроса? Ако единиятъ иска да държи и двата конеца, той е на кривата страна. Всѣки си взима своя конецъ, и спорътъ се разрешава. Но утре ще дойде ново заплитане. Какъ ще се разреши?

Ще кажете, че спорътъ се разрешава мжно. Споредъ мене, нѣма никаква мжнотия. Нѣма споръ, който не може да се разреши. Какъвъ споръ може да има между бащата и децата? Бащата съмъ азъ, държа центъра, дето сѣ крайщата на всички конци. Положението на децата зависи отъ мене. Правя преводъ: влиянието на онзи, който държи единия край на концитъ, символизира влиянието на

известни психични центрове на разумни същества. Ако тия същества сж възвишени, добре ще бжде за васъ; ако сж нисши, това значи, да попаднете подъ влиянието на дявола. И този въпросъ е разрешимъ, но искамъ да ви покажа, на какво може да се натъкнете. Има въпроси, които първоначално лесно се разрешаватъ, даже и отъ деца, но, колкото повече се навлиза въ системата, толкова и разрешаването на въпроситъ става по-трудно. Има единъ магически начинъ за разрешаване. Въ дадения случай, азъ, който държа единия край на концитъ, също се намирамъ подъ влияние-то на други действащи сили. Не съмъ азъ единственото лице, което разрешава въпроса. За васъ може да съмъ единственото лице. Но, ако мислите, че тази е единствената система и нѣма другъ изходенъ пътъ, вие се заблуждавате.

Да допуснемъ, че азъ съмъ подъ влиянието на други сили. Какво ще стане тогава? Ако тѣ ме заставятъ да си оттегля ржката, да пусна края на концитъ, азъ ще ги послушамъ. При това положение, въпросътъ веднага се разрешава. Всѣки споръ се разрешава чрезъ отстъпване. Двама души спорятъ. Единиятъ трѣбва да отстъпи. Ще пусне края на конеца и ще си вземе конеца за споменъ.

Сегашнитъ хора иматъ смѣтна представа за морала, за отношенията си къмъ Бога. Малкото дете е въ ржцетъ на майка си. Тя го носи, пригрѣща, цѣлува; тя го кже, храни.

Като поизрасне, майката измѣня отношенията си къмъ него: престава да го носи на ръце, да го пригрѣща и цѣлува; не го кѣпе всѣки день, не го кърми. Ако при първото отношение, детето си мислѣло, че майката изявява любовта си къмъ него, какво ще мисли сега? То може да си мисли, че отношенията на майката къмъ него сѣ измѣнени, но това нищо не значи. Детето мисли криво. Има нѣкаква промѣна, но само външна. Израстването на детето, развитието на неговия умъ и сърдце сѣ причина майката да измѣни външно отношенията си къмъ него. Има ли нѣкакво престѣпление въ това, че майката не кѣпе всѣки день детето си и не го носи на ръце? Длъжна ли е да прави това? Тя е длъжна да прави това, докато детето е малко — нан-много до три години. Щомъ влѣзе въ четвъртата година, то трѣбва да стѣпи на краката си. До три години мийката може да кърми детето си, но отъ четвъртата година нататъкъ, то трѣбва вече да дѣвче храната си.

И Богъ, по сѣщия начинъ, е измѣнилъ отношенията си къмъ насъ. Каквито сѣ били нѣкога, днесъ не сѣ такива. Отношенията на сегашнитѣ хора сѣ по-добри, отколкото въ миналото. Като отивашъ на баня, ти търсишъ теллякъ. Нѣма по-лошо отъ това, да очаквашъ на теллякъ да те кѣпе. Това е най-лошото кѣпане. Най-доброто кѣпане е безъ теллякъ. Като се оставишъ на телляка да търка кирѣта отъ тѣлото ти, заедно съ кирѣта той ще отнеме

толкова хубави работи отъ тебе, че съ години не можешъ да възстановишъ предишното си положение. Обикновено богатитѣ хора търсятъ телляци. Нѣкой богатъ отива на баня, вика теллякъ да го кже, но се връща оттамъ така разстроенъ, че съ месеци не може да възстанови първоначалното си състояние. Нѣкои професори, следъ като ги е търкалъ теллякъ, сж изгубвали нѣщо ценно отъ себе си. Следъ всичко това, ще се говори за телляци. Нѣкой казва: Препоръчай ми единъ добъръ теллякъ! — Никакъвъ теллякъ не ти трѣбва. Телляцитѣ сж за хора отъ външния свѣтъ, а не за васъ. Нѣкои сестри още търсятъ теллячки. На напредналитѣ казвамъ: Никакви телляци! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, самъ да изтъркашъ тѣлото си. Ако срещнешъ въ банята единъ светъ човѣкъ, нека той те изтърка; не срещнешъ ли такъвъ човѣкъ, по-добре самъ се изтъркай.

Искамъ да ви наведе на мисълта, да бъдете самостоятелни. Въ известно отношение, ученикътъ трѣбва да бже крайно самостоятеленъ. Влѣзе ли въ банята, да каже: Азъ самъ ще се изтъркамъ. Това е най-хубавото упражнение. Ще кажешъ, че на мѣкои мѣста ржката недостига. Кажи си: Господъ ми е далъ ржката. Нѣма да оставя мѣсто, дето тази рака да не пипне. Бедниятъ се оплаква, че нѣмалъ пари да плати на теллякъ. Още по-добре, самъ ще се изтъркашъ.

Искашъ да разрешишъ единъ въпросъ, да реализирашъ една мисълъ. Какво правишъ?

Търсишъ единъ теллякъ да те разтрие малко. Не търси веднага външна помощъ. Почакай помощта да дойде въ крайния моментъ, когато си приложилъ всички срѣдства. Чакай последния моментъ! Тогава ще дойде единъ човѣкъ отъвнѣ, да ти направи една малка услуга. Ти си донесълъ трески, дърва, приготвилъ си всичко за огънь, но кибритъ нѣмашъ. Ще дойде този човѣкъ, ще драсне клечка бибритъ, и огънътъ ще се запали. Нека той намѣри всичко готово, само да драсне клечицата, да не търси дърва и запалки. И тъй, следъ като си мислилъ дълго време върху известенъ въпросъ, приготвилъ си всичкия материалъ, ще дойде учениятъ да драсне клечицата, и огънътъ да се запали. Това е Божественъ законъ, който гласи: Всѣкога действуй съ най-малкитѣ сили. Последнитѣ сили сж най-малкитѣ, съ които се действува. Казвашъ: Дошълъ съмъ до края на своята беднотия, повече нѣма накжде. — Щомъ си дошълъ до края, ти си на спасителното мѣсто. Действуй вече съ най-малкитѣ сили въ себе си. Тѣ изправятъ всички нѣща. Ако не дойдешъ до крайната сиромашия, да бръкнешъ въ джоба си и да извадишъ последнитѣ трошици, ти не можешъ да оценишъ, какво нѣщо е хлѣбътъ. Това е философията на живота. Ако не можешъ да оценишъ малката трошица, ти не разбирашъ живота. Малката трошица е като житното зърно: расте, увеличава се и дава плодъ. Магътъ, мждецътъ,

които сж завършили развитието си, иматъ тази сила въ себе си. Дай на мага своята торба, съ трошици на дъното, той ще бръкне, ще извади една трошица и ще я превърне на сомунъ.

Сега вие разглеждате въпроситъ механично, искате цѣлия свѣтъ да ви обърне внимание. Въ това желание се крие нѣщо фалшиво. Ако свѣтътъ сега трѣбва да ви обърне внимание, вие сте изгубени. Ако Богъ сега трѣбва да ви обикне, вие сте изгубени. Това е крива философия. Любовъта на Бога е отъ вѣчността. Богъ всѣкога е ималъ, има и ще има едни и сѣщи отношения къмъ насъ. Нищо друго не остава на човѣка, освенъ да съжالياва, че не е обърналъ внимание на тази любовъ по-рано и не я преценилъ. Затова въ него се ражда дълбока, вътрешна скръбъ. Ако човѣкъ мисли, че любовъта на Бога къмъ него трѣбва да се увеличи, или че Богъ не го обича вече, или сега започва да го обича, това се дължи на кривитъ човѣшки идеи. Ако мислишъ, че нѣкои хора те мразятъ — това е крива идея. Мразятъ те, понеже ти мислишъ така. Азъ мога да накарамъ, когото и да е отъ васъ, да мрази, или да обича. Въ единъ часъ само мога да ви накарамъ да обичате и да мразите. Имашъ приятелъ, когото обичашъ, но и той те обича. Ако той забие една игла въ кожата ти, на дълбочина два сантиметра, ти ще изпиташъ желание да му отмъстишъ, да го блъснешъ настрана. Защо да не се

усмихнешъ и да кажешъ: Приятно ми е, забий иглата още по-дълбоко. Колкото повече забива, толкова повече да благодаришъ. Кажешъ ли, че това е безобразие, ти нѣмашъ любовъ. Де остана любовта ти? Каква любовъ е тази, която се явява и изчезва?

Сега всички минаватъ за светии; въ дадения случай сте светии. И азъ ви признавамъ за светии, но не свѣтите всѣкога. Светии сте, които по известни съображения нѣкога не свѣтятъ. Туряте капаци на вашата свѣтлина и се скривате. Срѣщамъ единъ светия, който ми казва: Ако постъпвашъ съ мене така, нѣма вече да дохождамъ въ дома ти. Казвамъ: Ти и сега не си въ дома ми. Първо, азъ нѣмамъ домъ. Азъ съмъ бездомникъ. Ти се заблуждавашъ, че си въ моя домъ. Този домъ е чуждъ. Споренъ е въпросътъ, дали този домъ е мой. Ако искашъ да ми станешъ наследникъ, азъ ти казвамъ истината: Този домъ не е мой. Азъ имамъ да плащамъ наемъ на стопанина.

Любовта опредѣля правилни отношения между сжществата. Въ любовта противоречие не сжествува. Любовта решава въпроситъ разумно. Ако зная, че отношенията, които имате къмъ мене, сж опредѣлени отъ Бога още отъ началото на вѣчността, ще зачитамъ тѣзи отношения. Отъ това зависи моето щастие, моето бъдеще. Това показва любовта ми къмъ Бога. И ако въ даденъ случай вие съзнавате, че

отношенията ми къмъ васъ, сж опредѣлени отъ Бога още отъ вѣчността, вие ще ги зачитате. Отъ това зависи вашето щастие. Туй е неизмѣненъ законъ въ природата. Ако мислите, че друга философия може да обясни тѣзи въпроси, вие се самоизлъгвате. Друга философия не съществува. Ако въ свѣта съществува добро и зло, това става по единствената причина, че две същества, събрани заедно, иматъ два различни възгледа за Бога. Едното същество мисли, че Богъ опредѣля отношенията имъ, а другото отрича това. Когато съзнавамъ, че отношенията ми къмъ тебе сж отъ Бога опредѣлени, и когато ти съзнавашъ, че отношенията ти къмъ мене сж отъ Бога опредѣлени, азъ съмъ радостенъ и веселъ. Следователно, когато азъ и ти съзнаваме, че взаимнитѣ ни отношения сж отъ Бога опредѣлени, ние сме дошли до право разбиране на нѣщата. Всѣки човѣкъ трѣбва да разбере тѣзи връзки, да разбере Божественитѣ отношения. Като срещнете единъ човѣкъ, трѣбва да разберете, дали връзкитѣ ви съ него и отношенията ви къмъ него и къмъ Бога сж отъ вѣчността. Зачитай всичко, което е отъ Бога!

Вървишъ изъ гората и виждашъ, че срещу тебе иде голѣма мечка. Какво трѣбва да правишъ? Ще се обърнешъ назадъ и ще бѣгашъ. Тази мечка е изпратена отъ Бога, да опиташъ смѣлостта си. Ти казвашъ: Господи, готовъ съмъ всичко да направя за тебе. — Ще те опитамъ тогава. Богъ казва на мечката:

Застани на пътя на моето дете, да опита смълостта си. Щомъ я видишъ, бѣгащъ — не постъпвашъ правилно. Ти трѣбва да спрешъ за моментъ и да се запиташъ, отъ Бога ли е изпратена мечката, или не. Ако е отъ Бога изпратена, тя ще се приближи до тебе, ще клекне предъ краката ти и ще започне да ги ближе. Ти ще я погладишъ по гърба, ще благодаришъ, че не ти е направила нѣкакво зло. Следъ това тя ще се скрие въ гората, а ти ще се върнешъ въ дома си, дето ще благодаришъ, че си ималъ една добра среща. Така ще разберешъ, че мечката не е страшна. Ще измѣнишъ мнението си за нея и ще кажешъ: И въ мечката има нѣщо, което се подчинява на Божественото начало. Ако не си опиталъ това, мечката е страшна. Всѣки човѣкъ може да застане на пътя на своя ближень като мечка. Всѣки може да застане и на своя пъть като мечка. Можешъ да бждешъ мечка за другитѣ, можешъ да бждешъ мечка и за себе си и да кажешъ: Голѣмо страшилище съмъ. Ужасявамъ се отъ себе си.

Помни: така, както мислишъ, чувствувашъ и постъпвашъ, това сж отношения, създадени отъ началото на вѣчността. Всѣки моментъ вие сте въ периодъ на опознаване, но отношенията помежду ви сж отъ далечното начало на Битието. Приемете ли тази философия въ себе си, всички спорни въпроси се разрешаватъ изведнѣжъ, както при опита съ концитѣ.

Ще пуснешъ края на края, и спорътъ ще се разреши.

Тази сутринъ закъснѣхъ десетъ минути, понеже искахъ да зная, на кого концитъ сж объркани; искахъ да го убедя да пусне единия край на края. Въ този споръ бѣха замѣсени четири души. Десетъ минути употребихъ да ги убеждавамъ, да пуснатъ края на края, но не успѣхъ — спорътъ остана неразрешенъ. Сега и на васъ казвамъ: Пуснете единия край на края. Казвате: Лесно се говори, но да си на нашето мѣсто, и ти не би могълъ да пуснешъ края. Законътъ е единъ и сжщъ, както за мъдреца, така и за глупеца. Само че мъдрецътъ изпълнява закона въ свършенство, а глупецътъ даже не го изпълнява. Любовта се изявява въ постоянното изпълняване на Божията воля. Щомъ изпълняваме Божията воля, отношенията ни къмъ Бога, ближния и себе си сж правилни. Мнозина търсятъ лекъ, охотенъ животъ, безъ мъчности и страдания. Който търси такъвъ животъ, има нужда отъ теллякъ. Който е готовъ на тежъкъ животъ, съ трудъ и страдания, той казва: И безъ теллякъ мога. Никакви телляци не ви трѣбватъ!

Когато се яви нѣкакъвъ споръ между васъ, вземете конци и направете упражнението. Ще употребите 10—15 минути за упражнението, но ще видите, коя сестра и кой братъ трѣбва да отстъпятъ. Като разрешите спора, ще се хванете за ржка. Казвате: Остарѣхме.

Значи, докато бѣхте млади, имавте кредитъ; като остарѣхте, съжалявате за младостта си. При старостта има по-голъма опасностъ. Ако не спазвате законитѣ на старостта, ще се натъкнете на опасности; ако ги спазвате, ще се подмладите. Това значи, да имате правилни отношения къмъ Бога. Лесно можешъ да се подмладишъ, но ако не допуснешъ никаква отрицателна мисль въ ума си. Когато младата мома хване ржката на момъка, той не пита, защо постъпва така — приятно му е; ако го хване грозна мома, веднага ще се замисли, да не му устройва нѣкакъвъ капанъ. Дали ще ви хване грозна, или красива мома, важно е да не се яви въ васъ нѣкаква отрицателна мисль, или отрицателно желание. Нѣма нищо лошо въ хващането за ржка. Ако на скжперника хванете ржката, и той стане щедъръ, хващането на ржката е на мѣсто; ако жестокиятъ смекчи сърдцето си, хващането на ржката е на мѣсто. Вие ставате проводникъ на Божия Духъ, Който работи въ свѣта. Вие можете да бждете проводникъ на Духа не само чрезъ ржцетѣ, но и чрезъ вашитѣ мисли, чувства и постъпки.

Азъ не искамъ да се откажете отъ това, което имате, но да прибавите къмъ него нѣщо, да приложите новия методъ на работа. Всѣки день трѣбва да се придобива по нѣщо ново; всѣки день да се притуря по нѣщо къмъ новия методъ. Въ това се заключава развитието. Намирате се въ трудно положение. Какъ

ще разрешите въпроса? Ако знаете, какъ да постъпите, какъ да приемете известни мисли и ако разбирате известни закони, ще разрешите правилно въпроса.

Дойде нѣкой при мене за съветъ. Казвамъ му: Твоята работа ще се нареди. Азъ зная, какъ ще се нареди. Дойде другъ при мене, казвамъ му: Твоята работа нѣма да се нареди — така е писано. Ако въ дадения моментъ, когато се намирашъ въ трудно положение, можешъ да извикашъ отнѣкъде една Божествена мисль, твоитѣ работи ще се наредятъ. Свѣтътъ е пълненъ съ Божествени мисли. Две сестри спорятъ. И дветѣ сж бедни. Двама бедни не могатъ да жиятъ на едно мѣсто. Ако и дветѣ сж богати, пакъ сжщото положение. Двама богати не могатъ да живятъ на едно мѣсто. Ще турите богатия на мѣстото на бедния, и въпросътъ ще се разреши. Ако заради любовта не можешъ да отстъпишъ на една сестра, или на единъ братъ, ти нѣмашъ любовъ. Казвашъ: Не мога да обичамъ тази сестра. — Че ти никога не си я обичалъ. Ако я обичашъ, значи, Богъ те е посетилъ. Защото обичта е отъ Бога. Ако не я обичашъ, значи, Богъ не те е посетилъ. Той те изпитва. Богъ ти казва: Ако можешъ сега да станешъ проводникъ на моята любовъ, добре ще бжде и за тебе. Азъ трѣбва да я обичамъ чрезъ тебе. Отговаряшъ: Нѣмамъ време. Мога да направя това съ нѣкоя друга сестра, но не съ тази. Тогава ти давашъ на Бога опжтване, какво да

прави. Ти трѣбва да кажешъ: Да бжде волята ти, Господи! И тя е душа, излѣзла отъ Бога. Ако ти станешъ проводникъ, ще видишъ тази душа.

Една сестра ми разправяше единъ свой сънь: Въ София става тревога, търсятъ нѣкого — търсятъ единъ човѣкъ, облѣченъ въ бѣли дрехи. Въ съня си тя вижда, че въ човѣка съ бѣлитѣ дрехи имало другъ човѣкъ, като пихтия. Гърмятъ срещу този човѣкъ. Онзи, който билъ като пихтия, се отдѣля и остава само човѣка съ бѣлитѣ дрехи. Нѣкой пжтъ и вие сте облѣчени въ бѣли дрехи, но онзи, който прилича на пихтия, е вътре въ васъ. Когато се освободите отъ него, ще се подобри състоянието ви — ще ви олекне. Въ човѣка проникватъ нисши астрални сжщества и го обсебватъ. Вие трѣбва да се освободите отъ стария човѣкъ, който, като пихтия, ви е обсебилъ. За да придобиете Божията любовъ, всички трѣбва да сте готови за велики жертви. Въ себе си човѣкъ трѣбва да каже: За Господа всичко ще направя. И при най-голъмитѣ неспгоди, които сжществуватъ, разрешението е въ жертвата. Ще дойдатъ изпитания. Вие всички сте на добъръ пжтъ, но Учителътъ ще ви даде една мжчна задача. Вие трѣбва да я разрешите. Господъ всѣкога се радва, когато правилно разрешавате задачитѣ. Ако не ги разрешите сега, ще ги решите, като дойдете втори пжтъ на земята.

Сега вие сте светии, но отъ кои светии? Вие свѣтите много хубаво за себе си. Нито единъ отъ васъ не оставя свѣщъта си да свѣти на другитѣ. Като влѣзатъ въ дома ви, всичко свѣти, всичко е чисто, но вѣнъ не е така. Хубаво е това, не е лошо. Но въ известни часове на деня вие трѣбва да излизате съ своята свѣщъ навънъ — това е вашата мисия. Не мислете само за себе си. Нѣма по-лошо нѣщо отъ това, човѣкъ да мисли, отъ сутринъ до вечеръ, само за себе си. Най-хубавото на свѣта е, отъ сутринъ до вечеръ да мислишъ за Бога, да мислишъ за всичко, което Той е създалъ, и въ което ти участвуашъ. Като мислишъ за този, или за онзи, като мислишъ за хората, ти мислишъ и за себе си. И като мислишъ за Бога, ти пакъ мислишъ за себе си; като мислишъ само за себе си, ти самъ си навличашъ нещастия.

Главната мисълъ, която трѣбва да остане въ умоветѣ ви, е мисълъта за вѣчното развитие. За първо отдѣление всички имате свидетелство, минавате съ отличие, но това не показва, че сте свършили второ отдѣление. Нѣкои отъ васъ може да имате свидетелство за второ отдѣление, но трето отдѣление още не сте свършили. Миналото е минало. Използвайте настоящето. Вие сте извървѣли миналото. Настоящото трѣбва да минете. Това е най-важното засега. То е важната задача. Вие ще срещнете мечката въ гората. Ако разберете, че тя е пратена отъ Бога, ще познаете, какво нѣщо

е мечката. Изучавайте страданията отъ Божествено гледище. Знанието, което имате, трѣбва да служи за основа на онова, което има да вършите. Ако нѣмате знание, нѣма защо да ви говоря. Азъ ви говоря за онова знание, което трѣбва да добиете следния моментъ. Самъ никой не може да намѣри своя пътъ. Нѣкой казва: Азъ мога всичко да разреша. Не си правъ. Другъ казва: Нека хората да разрешаватъ задачите вмѣсто мене. И ти не си правъ. Само въ труденъ моментъ ще дойде нѣкой отвѣнъ, да ти покаже, какъ да решишъ своята задача. Като влѣзешъ въ непознатъ градъ, все ще се намѣри нѣкой да те опжти. Все ще имате единъ адресъ, да спрете нѣкъде. Въ всѣка мжнотия, все ще се домогнете до една мисль, която ще ви даде разрешение. Тази мисль е отъ Бога.

И тъй, на какъвто споръ и да се натъкнете, приложете закона, който ви дадохъ съ концитѣ. Всѣки трѣбва да отпусне единия край на конца и да си занесе конца вкжци. Той е мѣрка, съ която може да се работи.

Турете любовта като действаща сила въ васъ. Вложете въ сърдцето си непреодолимото желание да слугувате на Бога и си кажете: За Бога, за Когото азъ живѣя, всичко мога да направя. Постоянно събуждайте въ себе си този стимулъ. Всѣки день казвайте: За Бога всичко мога да направя! Дръжте тази мисль постоянно въ ума си. Само така ще

видите Божието лице. Тогава ще кажете като слѣпия: „Слѣпъ бѣхъ едно време, но сега виждамъ.“

Т. м.

*

10. Лекция отъ Учителя, държана на
9 декемврий, 1931 г. София.—Изгрѣвъ.

Правиленъ животъ

Размишление.

Тема за следния път: „Защо въздишатъ хората“.

Вие плачете, но защо плачете, не знаете. Коя е първата причина, която заставила човѣка да плаче? Който си отговори на въпроса, защо плаче, той е разрешилъ една велика задача. Човѣкъ диша и въздиша. Когато въздиша нормално, това наричаме дишане.

Знанието, което досега сте имали, е било полезно за васъ, много работа е свършило. Но въ дадения моментъ то не може да ви ползува. Напримѣръ, на бойното поле сабята е вършила и върши работа, но какво значение има тя между мирнитѣ хора? Ако влѣзешъ съ сабя въ едно мирно общество, какво ще правишъ? Ще разправяшъ за своето минало, но ще станешъ смѣшенъ. И вие, съ досегашното си знание, приличате на военния, който влиза между мирнитѣ хора съ сабя. Ако влѣзешъ между прости хора и започнешъ да изговаряшъ думитѣ „обичъ, любовъ, знание, мъдрость, възвишенъ животъ, небе, ангелъ, честность, справедливостъ“, тѣ ще слушатъ, но ще бждешъ смѣшенъ за тѣхъ. Това сж отвлѣчени думи, безъ никаква връзка.

Нека съберемъ нѣколко числа, да видимъ, какъвъ резултатъ ще имаме.

$1 + 1 + 1 + 1 = 4$. При събиране на тѣ-

$2 + 2 = 4$. зи числа, получаваме

$1 + 3 = 4$. единъ и сжщъ резул-

татъ — четворка, но условията, при които става събирането, не сж едни и сжщи. Напримѣръ, имашъ нужда отъ четири лева. Седишъ на пжтя и чакашъ да мине нѣкой, да ти даде тази сума. Минава единъ човѣкъ, подхвърля ти единъ левъ; следъ половинъ часъ минава втори, подхвърля единъ левъ. Най-после, следъ два часа събирашъ четири лева. Ако мине нѣкой благороденъ човѣкъ, може изведнѣжъ да ти даде четири лева. При възприемане на една мисль, или на едно чувство играятъ роля времето и условията. Ако не е спазено времето, резултатътъ не е добѣръ. Тази е причината, дето важни мисли и чувства оставатъ неразвити. Пжпката трѣбва да цѣвне, цвѣтътъ трѣбва да се превърне на плодъ, плодътъ трѣбва да узрѣе. И най-после, трѣбва да се намѣри човѣкъ, който да употреби този плодъ. Това сж отношения.

Преведете думитѣ „пжпка и цвѣтъ“. Въ пжпката се криятъ сили, които образуватъ цвѣта. Въ цвѣта се криятъ сили, които образуватъ плода. И въ плода се криятъ сили, необходими за неговото узрѣване. Плодътъ носи условия, животъ за създаване на сѣмката. Ако една мисль и едно чувство не служатъ за обновяване първо на вашия организъмъ,

а после и на вашитѣ мисли и чувства, тѣ нѣматѣ никакво отношение къмъ васъ. Но и това не е достатъчно. Всѣка ваша мисълъ и всѣко ваше чувство трѣбва да иматѣ отношение къмъ Бога, къмъ ангелитѣ, къмъ чиститѣ и възвишени сжщества, къмъ всички окржаващи. Ако мисълта и чувството ви нѣматѣ никакво отношение къмъ Бога и възвишения свѣтъ, вие не може да оперирате съ тѣхъ.

Казвате, че искате да имате любовъ къмъ Бога. Какво разбирате подъ „любовъ“? Казано е въ Писанието, че Бога никой никога не е видѣлъ“. Въпрѣки това, ние искаме да обичаме Онзи, Когото не сме видѣли. За нѣкои това е противоречие — да обичаме Онзи, Когото не сме видѣли. Този стихъ се отнася до слѣпитѣ, които никога не сж видѣли Бога. Онѣзи, които иматѣ очи, много пжти сж видѣли Бога. Както слънцето е видимо за очитѣ само при известни условия, така и Богъ става видимъ при известни условия. Бога всѣкога не можешъ да видишъ — крие се понѣкога. Казано е за Бога: „Скрилъ се.“ Това е човѣшко разбиране. Слънцето изгрѣва и залѣзва, понеже земята се върти около себе си. Въ сжщностъ, слънцето нито изгрѣва, нито залѣзва.

Често се натъквате на вътрешни противоречия, които не можете да разрешите. Напримѣръ, вѣрвашъ въ нѣщо, мислишъ, че си разрешилъ известенъ въпросъ и се зарадвашъ. Не се минава много време, вѣрата ти

отслабва, започвашъ да се колебаешъ и съмнявашъ въ това, въ което си вѣрвалъ. Имашъ приятелъ, въ когото вѣрвашъ. Обръщашъ се къмъ него за една услуга. Той обещава да ти послужи и опредѣля день и часъ, когато ще те посети и ще ти послужи. Случва се нѣщо, и той не идва на уречения часъ. Вѣрата ти въ него се разколебава. Че не е дошълъ на време да ти послужи, това не е толкова страшно. Представи си, че докато го чакашъ, ти отидешъ на близката рѣка да се къпешъ. По невнимание се подхлъзнешъ и започнешъ да се давишъ. Около тебе нѣма нито единъ човѣкъ. Сега вече разчиташъ само на приятеля си, който е обещалъ да дойде въ този часъ. Само той може да те спаси, но ето че закъснѣлъ. Въ момента, когато започвашъ да губишъ съзнание, приятелътъ ти пристига. Хваща те за ржката, изважда те отъ водата и те обръща съ главата надолу, да изтече водата, която си погълналъ. Ти благодаришъ на приятеля си, но все пакъ остава въ тебе мисълта, защо не дойде по-рано, преди да изгубишъ съзнание. Не се сърди на приятеля си. Знай, че всѣко влизане и излизане отъ водата е придружено съ известно страдание.

Числата 1, 2, 3, 4 сж количествени, тѣ иматъ отношение къмъ физическия свѣтъ, но могатъ да се прехвърлятъ и въ другитѣ свѣтове. Напримѣръ, имате два тона вжглища. Тукъ числото две е материално, има отношение къмъ физическия свѣтъ. Ако знаете законитѣ

на духовния свѣтъ, двата тона вжглища могат да се превърнатъ на известно количество топлина. Даватъ ви жито, на което трѣбва да използвате динамичната сила. Ще го дѣвчете, но жби нѣмате. Ще го счукате и така ще го ядете. Не е все едно, дали ще ядете чукано жито или ще го дѣвчете. Въ дѣвченето е силата. Това е вътрешно упражнение. Между дѣвченето, мисленето и чувствуването има известна връзка. Както дѣвчешъ, така ще мислишъ; както мислишъ, така ще чувствувашъ; както чувствувашъ, така ще постъпвашъ. Тѣзи процеси сж тѣсно свързани помежду си. Ще кажете, че знаете тѣзи нѣща. Има положения, при които вашето знание е полезно; има положения, при които знанието ви е безпредметно. Листата могат да ползуватъ само гжсеницата. Щомъ се превърне на пеперуда, листата сж безпредметни за нея. Като пеперуда, тя не може вече да си изкарва храна отъ листата. Ново знание е нужно сега!

Вие влизатѣ въ нова фаза и трѣбва да разбирате Божията любовъ не като гжсеници, но като пеперуди; не като пжпки, но като цвѣтове; не като цвѣтове, но като плодове; не като плодове, но като сѣмена. Трѣбва да имате вътрешно разбиране за любовта. Сега имате механично разбиране за Бога и казвате: Богъ не мисли за мене. — Само за тебе ли ще мисли? Той мисли за всички сжщества, за всички вселени. Добро е желането ви Богъ да мисли само за васъ, но възможно ли е, отъ

сутринь до вечерь, да мисли само за васъ? Като не разбирате Бога, щомъ желанията ви не се изпълнятъ, вие се измъчвате. Кажете: Иванъ, Стоянъ по-добри, по-умни ли сж отъ мене? Азъ се моля по три пжти на день, а работитъ ми не се нареждатъ. Тъ не се молятъ, а тѣхнитъ работи вървятъ добре. Азъ уча, чета, мисля и нищо не постигамъ. Тъ не правятъ нищо, и въ всичко успѣватъ. Такива мисли минаватъ презъ главитъ на всички ви, де повече, де по-малко. Важно е, защо мислите така. Когато искашъ Богъ да мисли само за тебе, това е една велика идея, която включва цѣлото Битие. Тя се отнася само до Бога. За Бога само могатъ да мислятъ всички същества отъ сутринь до вечерь. — Защо? — Защото, като мислятъ за Него, тѣ живѣятъ. Течащата вода трѣбва да мисли само за извора. Не мисли ли за него, тя ще престане да тече.

Какво се разбира подъ „мисль“? — Връзка, отношение. Напримѣръ, ржката има връзка съ цѣлия организъмъ, но тази връзка трѣбва да бжде нормална, да не страда нито ржката, нито организъмътъ. Накждето и да движишъ ржката си, да ти е приятно. Ако изпитвашъ иѣкаква неприятность, отношенията не сж правилни. При такива отношения ржката не може да изпълнява службата си. Само при правилни отношения тя може да върши всичко, каквото ѝ заповѣдватъ.

Вие искате Богъ да мисли за васъ. И Богъ иска вие да мислите за Него. По чо-

вѣшки говоря: Богъ мисли за васъ толкова, колкото и вие мислите за Него. Той има къмъ васъ точно такова отношение, каквото вие имате къмъ Него. Каквото е отношението на децата къмъ бащата въ семейството, такова е отношението и на бащата къмъ децата. Като знаете това, не се чудете, защо бащата обича нѣкое отъ децата си повече. Бащата обича всичкитѣ си деца, но доброто дете отваря сърдцето на бащата и получава повече. Нѣщата въ живота сж въ известна зависимостъ. Не можешъ да мразишъ онзи, който те обича. Любовта любовъ ражда.

Следователно, не можешъ да имашъ добри чувства и мисли, ако не дѣвчешъ храната си добре. Дѣвченето опредѣля чувствата и мислитѣ на човѣка. Казватъ за нѣкого, че е религиозенъ човѣкъ; за другъ, че е ученъ. Религията има отношение къмъ сърдцето, т. е. къмъ човѣшкитѣ чувства; науката има отношение къмъ ума, т. е. къмъ човѣшкитѣ мисли; обществениятъ животъ има отношение къмъ човѣшкитѣ постѣпки. Религия безъ чувство не е религия. Наука безъ мисълъ не е наука. Общественъ животъ безъ постѣпки не е общественъ животъ.

Често се говори за примиряване на науката съ религията. Това не става изкуствено, по външенъ начинъ. Ако дѣвчешъ храната добре, ще мислишъ добре. Щомъ дѣвчешъ храната си, както трѣбва, ще изпитвашъ приятно разположение, което ще ти даде импулсъ за

работа и за учене. При добро разположение, човѣкъ всѣкога мисли добре. Ако не дѣвчешъ добре, не можешъ да мислишъ добре. Тогава ще страдашъ отъ разстройство на стомаха и на корема; това ще те застави насила да мислишъ добре. Не е все едно, да мислишъ при добро разположение на духа и при разстройство на стомаха. Ще кажешъ, че за да станешъ човѣкъ, трѣбва да страдашъ.

Страданието облагородява човѣка, но то не може да изработи отъ него истински човѣкъ. За да растешъ и да се развивашъ правилно, нужно е знание и любовъ. Растенето има отношение къмъ знанието, къмъ любовта и къмъ добритѣ постѣпки. Ако мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ ви сѣ механични, вие се отклонявате отъ правия пътъ. Можешъ да обичашъ отъ страхъ, можешъ и да учишъ отъ страхъ, но страхътъ нищо не допринася. Да обичашъ отъ страхъ е едно нѣщо; да обичашъ съзнателно е друго нѣщо. И съ заповѣдь нищо не се постига. Какъ ще накарашъ човѣка насила да свири и да учи? Лѣкарьтъ казва на болния: Ти трѣбва да бждешъ здравъ! Болниятъ отговаря: Дай ми вѣра. Лѣкарьтъ не трѣбва да заповѣдва, но да даде на болния правиленъ методъ за лѣкуване. Изведнѣжъ не можешъ да станешъ здравъ, но постепенно. Какъ ще направишъ едно дебело, здраво вжже? Ще вземешъ хиляди нишки и една по една ще ги съединявашъ.

Сжиятъ законъ се отнася и до усиляване на мисълта. Къмъ една мисълъ ще прибавяшъ постепенно още много мисли, докато усилишъ и закрепишъ мисълта си. Не по стъпвашъ ли така, мисълта не може да расте. Какъвъ ученъ ще бъдете, ако свършите университетъ за една година и получите дипломъ за завършено образование? Какъвъ инженеръ ще излъзе отъ васъ, ако учите само една година? И да получите дипломъ, знание нѣмате. Какъвъ музикантъ е този, който изучавалъ музика само една година? Какъвъ концертъ може да даде този музикантъ? Дипломъ, полученъ по бързъ начинъ, не е истински, не отговаря на вътрешното съдържание на човѣка. Много такива дипломи има въ свѣта — лъжливи дипломи. Въ Америка опредѣлятъ единъ день презъ годината, когато хората се забавляватъ, като допускатъ най-невѣроятни нѣща. Напримѣръ, нѣкой си напише чекъ отъ 25 — 50 хиляди долари и го дава на свой познатъ, да изтегли означената сума отъ нѣкоя банка. Който не знае тази шега, отива въ банката, но се връща празенъ — банката не изплаща такъвъ чекъ. Гледашъ отънѣ, чекъ, пари сж това, но се връщашъ празенъ. Забава е това. Много отъ вашитѣ мисли и чувства представятъ такива забави — съдържание нѣма въ тѣхъ. Истински чекъ е този, срещу който можешъ да получишъ означената сума.

Законъ е: Всѣка мисълъ, въ която се влага абсолютна вѣра, може да се реализира. Вѣрата е опорна точка въ живота. Безъ вѣра нищо не се постига. — Какво да правимъ, ако нѣмаме вѣра? — Животътъ ще ви застави да придобиете вѣра, т. е. да проявите своята вѣра. Какво правите, когато се качвате на параходъ? Нагаждате се споредъ условията на парахода. Тамъ се проявявате и живѣете по единъ начинъ; на сушата, въ вашитѣ кжщи, живѣете по другъ начинъ. Ако не се нагодите на условията въ парахода, ще се намѣрите въ трудно положение. Богъ, на Когото служите, нѣма да ви остави въ едно и сѣщо положение. Той желае вашето щастие, вашето добро, помага въ развитието ви, но не така, както вие разбирате. Божиитѣ мисли се коренно различаватъ отъ вашитѣ. Вие търсите щастieto си тамъ, дето го нѣма.

Представете си, че туряте едно малко, петгодишно дете на голѣмъ, силенъ конь. Давате гема въ ржката му и го оставяте самъ да ездѣ коня. Какво ще стане? Коньтъ ще започне да скача, да рита, и детето ще падне на земята. Какво е придобило детето отъ тази разходка? И вие, понѣкога, имате желание да се качите на голѣмъ, здравъ конь, но затова сж нуждни съответни мисли и чувства. Нѣкой казва: Като чопля, все ще изчопля нѣщо. — Зависи, кжде чоплишъ и съ какво чоплишъ. Ако чоплишъ Свещената книга, какво ще извадишъ отъ нея? Ако чоплишъ себе си, какво

ще извадишъ? Седишъ, чоплишъ живота си отъ младини, отъ детската си възраст и казвашъ: Не зная, кога ще стана човѣкъ. Като дете, обичахъ да прескачамъ плета на чуждитѣ градини, да чупя стомни, да се бия съ децата. Всички ме считаха палаво, немирно дете. Ето, сега съмъ на 45 години, пакъ върша сжщитѣ работи. И доднесъ още прескачамъ чуждитѣ градини. Де е погрѣшката? Лошо е, когато ученикътъ напусне училището и влиза въ чуждитѣ градини. Другъ е въпросътъ, ако учи и следъ това влѣзе въ нѣкоя градина да си откъсне една ябълка. Ще каже градинарътъ, че ябълкитѣ сж негови. Когато човѣкъ свърши една полезна работа, има право да си откъсне една ябълка. Когато ученикътъ свърши училището и получи дипломъ, той е свободенъ, има право да влѣзе въ нѣкоя градина, да си откъсне единъ плодъ. Той ще намѣри градинаря и ще иска позволение отъ него. Ако не учи и не работи, нѣма право да влиза въ чуждитѣ градини. Той не е свободенъ. Казвамъ: Ако си училъ и работилъ добре, имашъ право да чоплишъ — все ще изкарашъ нѣщо. Ученикътъ, като свърши училището съ успѣхъ, получава дипломъ и право да се разхожда, дето иска. Той е свободенъ човѣкъ. Ако не е свършилъ училището, той е ограниченъ, нѣма право на свободна карта.

И тъй, каже ли нѣкой, че е нещастенъ, това значи, че не е свършилъ съ успѣхъ училището, пропадналъ е на единъ - два предмета.

Ако си слуга при единъ търговецъ и, вмѣсто печалба му докарвашъ загуби, мислишъ ли, че той ще ти даде карта, да се разхождашъ свободно, дето пожелаешъ? Другъ е въпросътъ, ако му докарашъ печалба отъ 500—600 хиляди лева. Той ще се усмихне, ще подпише единъ чекъ и ще ти даде единъ месецъ почивка. Значи, отъ работата, която сте свършили, зависи вашата свобода, или ограничение. Това е природенъ законъ, въ който нѣма изключение. Щастието върви следъ прилежитѣ, следъ онѣзи, които мислятъ, чувствуватъ и постѣпватъ добре. Онѣзи хора, които не мислятъ, не чувствуватъ и не постѣпватъ добре, тѣ гонятъ щастието и не го достигатъ. За добритѣ ученици щастието върви следъ тѣхъ, то ги гони; за слабитѣ ученици щастието върви предъ тѣхъ, тѣ го гонятъ. Нѣкой младъ студентъ не свършва университетъ, понеже гони щастието. Като срещне млада, красива мома, той мисли, че тя е неговото щастие, върви подиръ нея, но уроцитѣ оставатъ назадъ. Другъ младъ студентъ не търси щастието предъ себе си, но учи, не поглежда момитѣ и свършва университета съ успѣхъ — щастието го гони. Когато мжжътъ работи, жената трѣбва да е следъ него; и когато жената работи, мжжътъ трѣбва да е следъ нея. Когато бащата и майката работятъ заедно, синътъ и дѣщерята трѣбва да сж задъ тѣхъ, да ги следватъ. Псалмопѣвецътъ казва: „Господи, бжди ми задна стража!“

Тръбва да работимъ! Ти можешъ въ единъ день да станешъ щастливъ и въ единъ день да изгубишъ щастieto си. Една твоя по-стѣпка може да те направи щастливъ, но може да те направи и нещастенъ — зависи отъ постѣпката. Вие се нуждате отъ здрава, положителна мисль. Всички второстепенни, странични работи турете задъ гърба си. Апостолъ Павелъ казва: „Вънъ отъ любовта Христова всичко считамъ за изметъ.“ Не дръжте своя миналъ животъ предъ лицето си. Не дръжте скжпоценнитъ камъни предъ очитъ си. Ако имате два скжпоценни камъка, турете ги на гърдитъ си, или на пръститъ си — тѣ да ви бждатъ слуги, а вие — тѣхни господари. Ако ги поставите предъ очитъ си, мисльта ви ще се изопачи, и страданието ще ви следва.

Мнозина казватъ, че живѣятъ добре. — Щастливи ли сте? — Не сме щастливи. — Щомъ не сте щастливи, не живѣете добре. Щастливиятъ върви напредъ, вгльбенъ въ мисльта си и отъ нищо не се съблазнява. Ако види богата, голѣма кжща, оставя я назадъ; ако види красива мома, оставя я назадъ; ако срещне ученъ, или знаменитъ музикантъ, и него туря задъ гърба си. Всичко чуждо той туря задъ гърба си, не товари своята мисль съ чуждъ капиталъ. Една философия има той и нея следва. Пѣкой се оплаква, че го тур ли на бойната линия. Много естествено, той е страхливъ и, за да се кали, да стане смѣлъ, Провидението го поставило на първа бойна

линия. Той се намира между две злини — страхъ отпредъ и страхъ отзадъ — и отъ дветъ ще избере по-малката злина. Така ще придобие смѣлостъ и решителность. Не се плашете отъ живота. Нужно ви е истинско, положително знание. Имате ли това знание, и на бойното поле да попаднете, ще станете невидимъ. — Какъ се постига това? — Ще се намалишъ до молекула — никой нѣма да те види. Или, ще се превърнешъ на вода. Тогава, колкото и да те стрелятъ, никой не може да те убие.

Помнете: Причината за много отъ вашитѣ нещастия е вѣнъ отъ васъ. Напримѣръ, докато не се хване на вждица, рибата е щастлива. Тя плува, свободно си живѣе въ водата. Въ момента, въ който пожелае да изследва вждицата, тя се натъква на нещастие. Вждицата се забива въ устата ѝ, и тя се чуди, отде дойде това нещастие. Тегли се напредъ-назадъ и си казва: Какъ стана тази работа? Това нещастие иде отъ вждицата. Казвамъ: Съблазнитѣ въ живота, сж вждици, които причиняватъ нещастия. Ти се интересуващъ отъ вждицата, искашъ да я изследвашъ. Ти искашъ да изследвашъ една каса, да видишъ, какво има въ нея. Касата е вждица. Не ти трѣбватъ чуждитѣ пари. Ако искашъ да знаешъ, де е твоята каса, отъ която можешъ да вадисъ пари, ще те заведе при нея. Бъркашъ ли въ чужда каса, ще се закачишъ на вждица. Единъ день, на едно отъ Рилскитѣ езера, хванаха две пастърви. Купихме ги и ги

пуснахме отново въ водата. Тѣ разказаха на останалитѣ риби да не хващатъ вждицитѣ, защото смъртъ ги очаква. Отъ този день рибаритѣ не хванаха нито една риба.

Освобождавайте се отъ непотрѣбни мисли, които спъватъ развитието ви. Напримѣръ, искашъ да знаешъ, какво мисли нѣкой за тебе. Или добро мисли, или лошо. Ако започне да те хвали, да казва, че си благороденъ, добъръ човѣкъ, той иска да те подкупи. Не се минава много време, той иде при тебе да иска пари. Трѣбва да платишъ за похвалата. Ако не му послужишъ, веднага ще измѣни мнението си за тебе. За да докажешъ, че си благороденъ, ти трѣбва да предвиждашъ нуждитѣ му и, безъ да ти иска пари, да му се притечешъ на помощъ. Виждашъ, че този човѣкъ не е ялъ три деня; ще му приготишъ единъ хубавъ обѣдъ и ще го удовлетворишъ. Помагай на човѣка, безъ да очаквашъ нѣщо отъ него. Като помагашъ на другитѣ, помагашъ на себе си.

Какво правятъ ученицитѣ въ училището? Способнигѣ ученици помагатъ на слабитѣ. Тѣ имъ разказватъ урока, обясняватъ имъ, каквото не разбиратъ и, въ края на краищата, слабиятъ ученикъ получава по-добра бележка отъ силния. Това е истинска помощъ. Способниятъ ученикъ, и да получи по-долна бележка отъ слабия, не се смущава. Той всѣкога може да се прояви, защото носи знанието въ себе си. Дипломътъ е външна страна на знанието. Казватъ за нѣкого, че е ученъ човѣкъ, звездитѣ

сваля отъ небето. Въ сжщностъ, той не е ученъ. Истински ученъ е онзи, който държи звездитѣ на мѣстото имъ, не ги снema отъ небето. Какво ще стане съ небето, ако звездитѣ паднатъ на земята? Звездитѣ сж нуждни като свѣтила, като мѣрка за опредѣляне на времето и годинитѣ. Като знаете това, не се мжчете да сваляте слнцето, месечината и звездитѣ. Наблюдавайте ги и се ползвайте отъ тѣхнитѣ енергии. Дръжте въ ума си мисълта: Всички хора иматъ заложби и възможности въ себе си, но не сж работили еднакво, и донесъ още не работятъ еднакво. Разликата между хората се заключава въ работата, която сж вършили въ миналото, която вършатъ днесъ и която ще вършатъ въ бждеще.

Кой човѣкъ е добъръ? — Добъръ човѣкъ е онзи, който мисли, чувствува и постжпва добре. Що е добро? — Непреривенъ процесъ на права мисль, право чувствуване и прави постжпки. Щомъ този процесъ се прекжсне, злото се вмтъква въ доброто като клинъ. Като съзнателенъ човѣкъ, азъ се стремя всѣкога да постжпвамъ добре. Какъ постжпватъ хората съ мене, това не е важно; азъ трѣбва да постжпвамъ добре. Неправилната постжпка е неправилно взетъ тонъ. Какво трѣбва да правишъ, ако вземешъ тона неправилно? Ще го изпѣешъ нѣколко пжти, докато го вземешъ правилно. Вземи тона единъ пжтъ, спри малко; вземи го втори пжтъ, пакъ спри. Когато тонътъ прозвучи чисто, правилно, ще спрешъ и ще

чакашъ одобрението на учителя. Така ще постъпвате и съ Бога. Той иска отъ всички да мислимъ добре — първото изкуство въ живота; да чувствуваме добре — второто изкуство и да постъпваме добре — третото изкуство. Като придобиемъ и тритъ изкуства, ще разберемъ стиха: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни.“

Кой човѣкъ е съвършенъ? — Който мисли, чувствува и постъпва правилно. — Това е непостижимо. — Постигането на съвършенството е непреривенъ процесъ. — Какъ се изявява съвършениятъ човѣкъ? Той се справя и съ най-голъмитъ мъчнотии. За него нѣма нѣщо невъзможно. Той има съдействието на Бога, на природата, на ангелитъ — на всички добри и разумни същества. Христосъ казва: „Отецъ ми е въ мене, и Азъ съмъ въ Него.“ Следователно, ако Богъ е въ тебе, Той е твоето спасение. Ако Богъ не е въ тебе, кой ще те спаси? Ти живѣешъ въ Бога, но не Го разбирашъ. Защо не Го разбирашъ? — Затворилъ си сърдцето си за Него. Отвори сърдцето си за Бога, да работи Той за тебе и да Го разберешъ. Тогава и ти ще работишъ за Него. — Не работя ли за Бога? — Работишъ, но така, че Той трѣбва да поправи това, което си изработилъ. Когато разбирашъ Бога, ти ставашъ гениаленъ и казвашъ: Отъ известно време мислитъ ми текатъ леко, перото ми пише добре. Това показва, че Богъ работи въ тебе, но те оставя да се радвашъ и да ми-

слишъ, че ти работишъ. Богъ не прилича на насъ. Той се радва на всичко, което сме изработили чрезъ Него. Така Той ни учи на безкористие и пълна готовностъ за работа. Понѣкога Богъ не влиза самъ въ насъ, но праща нѣкой свой слуга да работи вмѣсто Него. Тогава Той се радва и на насъ, и на своя слуга, че сме работили заедно, въ Негово име.

Три важни нѣща трѣбва да останатъ въ ума ви: да мислите добре, да чувствувате добре и да постъпвате добре. Минава презъ ума ви мисълта, че сте нещастни — турете тази мисълъ задъ гърба си и вървете напредъ. Нѣкога мислите, че сте щастливи, че сте постигнали съвършенство. Докато сте на земята, щастието и съвършенството сж моментни прояви. Когато изпълнявате Божията воля, съвършени сте; щомъ престанете да я изпълнявате, губите съвършенството си. На земята нѣма съвършени хора. Въ това всѣки самъ ще се убеди. Минавашъ за съвършенъ. Даватъ ти една работа да я свършишъ идеално. Една погрѣшка само да направишъ, ти не си съвършенъ.

Много знания имате отъ миналото, но всичко не ви ползува. Днесъ минавате за християни, но и вашето християнство не ви ползува. Новата свѣтлина на изгрѣващото слънце ви ползува. Да се спирате върху миналото, какви сж били баща ви и майка ви, това е изгубено време. Каквито и да сж били тѣ, до

бри или лоши, това си е за тях, то е минало време. Единственото важно нѣщо е да знаете, че въ васъ се крие мощна сила, чрезъ която можете да изправите малкитѣ погрѣшки на своето минало. Малкитѣ погрѣшки, ако не се изправятъ, ставатъ голѣми; и голѣмитѣ погрѣшки, ако се изправятъ, ставатъ малки. Всѣки човѣкъ е въ състояние да изправи малкитѣ си погрѣшки. Опитвали ли сте да рисувате носа си? Наблюдавали ли сте очитѣ си при добро разположение на духа? Вие мислите, че имате знания, а не познавате себе си. Можете ли да познаете състоянието на човѣка по промѣнитѣ на неговото лице, по цвѣта на лицето му? Който чете по лицето за състоянията на човѣка, той знае причинитѣ, които предизвикватъ тия промѣни, и може да ги избѣгне.

Нѣкой седи, движи краката си, криви устнитѣ си, чопли носа си. Външно изглежда съсърѣдоточенъ, а въ сжщностъ той предизвиква близкигѣ си. Да се съсърѣдоточишъ къмъ нѣщо, това значи, да контролирашъ своитѣ действия. И при това положение можешъ да се мръднешъ, но чувствувашъ контрола, който си налагашъ. Не е лесно да се съсърѣдоточишъ. Това значи, да изпиташъ слаби бодвания, като че съ игла те бодятъ. Това показва, че си попадналъ въ областъ на електрични енергии, които ти въздействуватъ. Тури тѣзи бодвания на работа въ нервната система, и тѣ скоро ще изчезнатъ. Ако ги оставишъ въ областта

на чувствата, тѣ ще се превърнатъ на лоши мисли. Впрегни лошитѣ мисли на работа, и тѣ ще се превърнатъ на добри. Кажете ли нѣкой, че не е разположенъ, знай, че лоши мисли го безпокоятъ. Азъ виждамъ, отъ лѣвата страна дошли баба му и прабаба му, отъ дѣсната — дѣдо му, прадѣдо му, чичовци — всички искатъ нѣщо отъ него. Едни го теглятъ на една страна, искатъ помощъ отъ него; други го теглятъ на друга страна, и тѣ искатъ помощъ — никой не влиза въ положението му. Той пѣшка, мѣчи се, не може да си помогне. Питамъ: Какво ти е? — Не зная, какво ми е, но като че цѣлиятъ адъ е върху мене. Азъ се обръщамъ къмъ бабитѣ и дѣдовцитѣ му и казвамъ: Оставете човѣка свободенъ. Той е беденъ, нѣма какво да ви даде. Въ половинъ часъ да го освободите, никой да не остане тукъ! Азъ ще ви помогна вмѣсто него. Следъ това той казва: Слава Богу, олекна ми!

Като ви казвамъ това, вие не трѣбва да се плашите. Всички имате тази опитностъ, но не можете да си помогнете. Азъ ги виждамъ, разговарямъ се съ тѣхъ, държа имъ лекции, а тѣ си разказватъ цѣлата история. Като имъ предамъ лекцията, тѣ се успокояватъ и се разотиватъ. Поканвамъ ги и другъ пѣтъ да ме посетятъ. Постѣпвайте и вие така съ вашитѣ баби и дѣдовци. Богъ изисква това, и вие трѣбва да изпълните Неговата воля. Отъ васъ зависи да бъдете щастливи, или нещастни.

Задача. За една седмица ще направите опитъ да мислите право, да чувствувате право и да постъпвате право. Всѣки да си каже: Заради Бога ще мисля право; заради Бога ще чувствувамъ право и заради Бога ще постъпвамъ право. Като обичашъ нѣкого, ти трѣбва да се жертвувашъ за него. Искашъ да те обичатъ — това е една страна на въпроса; искашъ да обичашъ — това е друга страна на въпроса. Да те обичатъ хората, това значи, да бждешъ нещастенъ; да обичашъ хората, това значи, да бждешъ щастливъ. Ако си нещастенъ, причината за това се крие въ желанието ти да те обичатъ; ако си щастливъ, причината за това се крие въ желанието ти да обичашъ. Когато обичамъ нѣкого, азъ се радвамъ и на малкитѣ му придобивки.

Да обичашъ, това е велико изкуство. То е все едно, да знаешъ, кога и какъ да гълташъ храната си.

Храна, която не си сдѣвкалъ добре, не гълтай.

Мисълъ, която не си разбралъ добре, не възприемай.

Чувство, което не си разбралъ добре, не възприемай.

Велика наука е да знаешъ, кои нѣща сж за тебе и какъ да ги приемашъ. Успѣхътъ ти за хиляди години зависи отъ твоитѣ прави мисли, чувства и постъпки. — Кой може да ни научи, кои нѣща сж за насъ и какъ да ги приемемъ? — Само Богъ. Когато влѣзе въ

насъ, Той ще ни научи на всичко. Той ще ни научи да мислимъ, да чувствуваме и да постъпваме право. Нѣкои отъ васъ сж започнали да мислятъ право, други сж започнали да чувствуватъ право, а трети сж започнали да постъпватъ право.

Помни: Снѣгътъ е бѣлъ, но студенъ. Огънятъ е топѣлъ, но не е твърдъ.

Любовъ, която не произвежда топлина, не е любовъ.

Мъдростъ, която не произвежда свѣтлина, не е мъдростъ.

Истина, която не носи свобода, просторъ и разширяване, не е свобода.

*

11. Лекция отъ Учителя, държана на
16 декемврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Сила, животът и здраве

Размишление

Тема за следния път: „Отличителните качества на свѣтлината и на тъмнината.“

Въ какво се заключава силата на човѣка? Кога губи човѣкъ силата си? Ще кажете, че човѣкъ губи силата си, когато боледува. Защо болниятъ губи силата си? Ако човѣкъ губи мисълта си, защо я губи? — Защото изгубилъ чувството си. — Защо губи чувството си? — Защото изгубилъ постѣпките си, не знае, какъ да постѣпва. Казва се, че човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Това е твърдение. Човѣкъ трѣбва да има знание. И това е твърдение. Истинско знание е онова, съ което човѣкъ може да си послужи, когато пострѣбва. Представете си, че нѣкой се задушавя, не може да диша. Ако има знание, той самъ трѣбва да си помогне, да възстанови дишането си. Ако самъ не може да си помогне, да потърси човѣкъ, който носи истинското знание въ себе си. Знаещиятъ е силенъ човѣкъ. Ще кажете, че силата на човѣка е въ неговата вѣра. Казваме „вѣра и вѣрване.“ Това сж две различни нѣща.

Ако между васъ има ясновидци, може ли да предскажете, какво ще свира? Сега ще изсви-

ря думитъ; „Сила, животъ и здраве.“ Вие нѣмате представа, какъ се свири думата „сила.“ Мнозина могатъ да изпѣятъ, или да изсвирятъ тази дума, но въ сжщностъ, какъ трѣбва да се изпѣе или изсвири? Когато работитъ ви се объркатъ, пѣйте думитъ: „Сила, животъ и здраве; тѣ сж едно, тѣ сж служители на Духа.“ Когато сте обезсърдени, изпѣйте тѣзи думи, да видите, какво влияние ще окажатъ върху вашето състояние. За да се промѣни състоянието ви, трѣбва да приложите нѣкакъвъ специфиченъ методъ. Напримѣръ, нѣкой се простуди. Явява се хрема, кашлица, дишането се затруднява. Причината за това се крие въ свиване на капилярнитъ сждове. За да се възстанови кръвообръщението, болниятъ трѣбва да се разтрие съ дървено масло, или съ камфоровъ спиртъ. Има мисли, които действуватъ като студа, свиватъ капилярнитъ сждове. И въ този случай, човѣкъ трѣбва да има начини, чрезъ които да се лѣкува. Има мисли, които действуватъ като топлината — разширяватъ капилярнитъ сждове. За да се лѣкува човѣкъ физически и психически, трѣбва да има знание. Физическиятъ животъ се управлява отъ физически закони, а психическиятъ — отъ психически закони. Нищо не става произволно. Който не познава законитъ на живота, мисли, че нѣкои нѣща ставатъ произволно, или по волята на дявола.

Какво въ сжщностъ е дяволътъ? Той е колективно сжщество. Милиарди сжщества обра-

зуватъ едно търговско сдружение, съ единствената целъ да задигатъ всичко, което харесатъ, и да го продаватъ. Дяволътъ срещне единъ човѣкъ, хареса го, задигне го и го продаде. Нѣкои рисуватъ дявола като човѣкъ съ волски рога. Кой не си е служилъ съ рогата на вола? Тѣ представятъ чаша, съ която може да се пие вода, вино. Който пие вино, не употребява ли рогата на дявола? Когато си неразположенъ, не си ли свързанъ съ рогата на дявола? Нищо лошо нѣма въ дяволскитѣ рога, но важно е, какъ ги употребявате. Възмущавате се отъ дяволскитѣ рога, но безъ тѣхъ не можете да ушиете никаква дреха. Всѣка игла е дяволски рогъ. Случи ли се нѣщо лошо въ живота, всички казватъ, че дяволътъ е причина за това. Не е така. Всѣки самъ е виновенъ за лошото, което му се случва.

Има нѣщо лошо въ давола, а именно, той може да спъне развитието на човѣка — да подобри своето положение, а да влоши неговото. Докато не се спъне отъ дявола, човѣкъ не се интересува отъ него. Той гледа на дявола като на човѣкъ. Щомъ го спъне, тогава го нарича дяволъ, демонъ. Подъ „дяволъ“ разбиратъ клеветникъ, шепотникъ — това е неговата специалностъ. Той нашепва на човѣка различни нѣща, докато го накара да направи нѣкаква погрѣшка и после отива при Господа да го клевети; ще представи погрѣшката му по-голямъ, отколкото е въ действителностъ. Богъ вижда, какво прави дяволътъ, разбира намѣрения-

та му, но нищо не казва — само се усмихва. Въ всѣки човѣкъ може да се яви желание като въ дявола, да наклевети своя ближень. Това се дължи на слизането на духа въ гжстата материя. Защо е така, не е важно. Това е една отровна областъ, въ която не трѣбва да влизате. Занимавате ли се съ дявола, има възможность да се отровите. Не трѣбва да се говори много за дявола. Говоришъ ли за него, и въ тебе може да се яви желание да намѣришъ нѣкаква погрѣшка въ ближния си и да го наклеветишъ.

Какво изисква новата философия отъ човѣка? — Да служи на Бога. Новата философия е Божествената. Тя подразбира служене на Бога съ любовъ. Страшно е да служишъ безъ любовъ. Помнете: Никога не ограничавайте силитъ на любовта и силитъ на доброто въ себе си. Ограничите ли ги, ще се натъкнете на злото въ себе си. Влѣзе ли любовта да действа въ тебе, остави я свободна, да се прояви, както тя знае. Не давай опжтвания на любовта, какъ да действа, ако искашъ да бждешъ далечъ отъ злото. Който дава опжтвания на любовта, той се поставя по-горе отъ Първата Причина на нѣщата. Не спѣвай любовта, въ каквато форма и да се проявява. Ти мислишъ, че любовта прави зло, затова искашъ да я спънешъ. Помни: Единственото нѣщо, което никога не прави зло, е любовта. Тя гледа къмъ всичк сжщества еднакво. Дайте пълна свобода и

любовта въ себе си, да се прояви, както тя желае.

Този законъ е вѣренъ и по отношение на доброто. Туришъ ли на силитъ на доброто въ себе си преграда, ти самъ се спъвашъ. Има нѣщо въ човѣка, което е по-високо и отъ неговата мисль. То е свѣтлината на Духа. Стане ли въпросъ за доброто, не се спирай, не мисли, да го направишъ, или не. Каже ли господарьтъ ти да дадешъ нѣщо на нѣкого, веднага изпълни желанието му. И скъпоцененъ камъкъ да е, веднага го занеси, дето трѣбва. Не се отказвай отъ доброто. Каквото и да е времето, изпълни го. Че времето е лошо, бурно, това да не те спъва. Лошото време е за страхливия. Любещиятъ не се спира предъ нищо. Ако разбирашъ закона на любовта, вѣтърътъ ще дойде задъ гърба ти, ще те подтикне вмѣсто да те спъне. Ако туришъ препятствие на любовта, вѣтърътъ ще застане на пътя ти, предъ тебе, и ще те спъне. Обаче, ако разбирашъ любовта, тя ще те вдигне на ржце. Всѣки е изпиталъ и едното, и другото положение. Понѣкога, съ своята философска мисль, вие разваляте най-хубавитъ си състояния. Ако тази мисль е вѣнъ отъ насъ, ние ѝ благодаримъ. Влѣзе ли въ дома ни, вжтре въ насъ, тя разваля всичко. Когато бащата влѣзе вжщи, децата трѣбва да знаятъ, какви отношения да иматъ къмъ него. Въ дома се прилага философията на бащата, а не на децата. — Знаятъ ли децата, какви отношения

трѣбва да иматъ къмъ бащата? — Знаятъ, разбира се. Както човѣкъ знае да яде, така и децата знаятъ, какви отношения трѣбва да иматъ къмъ баща си. Остави детето да се храни самò, както знае. Нѣкои майки заематъ положението на професори, постоянно учатъ децата си, какъ да ядатъ, да спятъ, поради което ги осакатяватъ. Това се отнася и до възрастнитѣ хора, когато се натъкватъ до религиозния, т. е. до своя вътрешенъ животъ. Влѣзешъ ли въ дома на Духа, тамъ всѣкаква философия остава вѣнъ. Ще я съблѣчешъ, ще окачишъ дрехата ѝ вѣнъ и ще кажешъ: Ще ме почакашъ тукъ, докато видя близкитѣ си. Щомъ излѣзешъ вѣнъ, ще вземешъ съ себе си и философията.

Разбиране е нужно на човѣка. Ако има правилно разбиране, той знае, кога и какъ да говори. Не му пречатъ да се прояви. Ще му кажешъ, какъ трѣбва да говори. Ако говори високо, тихо трѣбвало да говори; ако говори пламееино, трѣбвало да се въздържа. Оставете човѣка да си говори, както знае, а не както вие разбирате. Нѣкой, младъ или старъ, иска да се прояви. Оставете го свободенъ, да се прояви, както желае. Хората ще кажатъ пѣщо лошо за него. — Тѣзи хора мъдреци ли сж? Ангели ли сж? Ако свѣтътъ трѣбваше да бжде идеаленъ, какво търсите вие срѣдъ него, да губите времето си? Въ свѣта има добри хора и добри работи, но има и лоши работи. Въ свѣта сжществуватъ огра-

ничения. Дрехата е ограничение, връзката е ограничение, обувките сж също ограничение. Както и да бждеш облѣченъ, това е временно, външно положение. Какъвъ смисълъ има, хлѣбарьтъ да е облѣченъ съ бѣли дрехи, а хлѣбътъ да не е добъръ? За предпочитане е хлѣбарьтъ да бжде облѣченъ съ стари, скжсани дрехи, но хлѣбътъ да е хубавъ, отколкото да е облѣченъ съ бѣли дрехи, а да вади лошъ хлѣбъ. Идеално положение е, дрехитѣ на хлѣбаря да бждатъ чисти, и хлѣбътъ да е хубавъ. Въ Америка хлѣбаритѣ носятъ бѣли дрехи, бѣли ржкавици и така разнасятъ хлѣба. Ако единъ американецъ види нашъ фурнаджия, ще се откаже отъ неговия хлѣбъ.

Трѣбва да живѣемъ за Бога! Това е истинското положение въ нашия животъ. Богъ е най-разумното, най-доброто сжщество въ свѣта. Казано е: „Богъ е Любовь.“ Затова не трѣбва да се съмняваме въ Него, не трѣбва и да реагираме срещу Него. Обаче, Той ни е далъ свобода въ всичко, можемъ да се съмняваме въ Него, можемъ да се проявяваме и въ доброто, и въ злото. Всичко можемъ да правимъ, но всѣко нѣщо, което правимъ, носи своитѣ последствия. Ти правишъ добро, но не държишъ Бога отговоренъ; правишъ зло, държишъ Го отговоренъ. Казвашъ: Защо Богъ допусна злото? Ако Той те ограничи, казвашъ: Защо ме ограничава? Нали съмъ свободенъ? Богъ не ограничава човѣка, законътъ го ограничава. Той не позволява на

човѣка да направи нѣщо, добро или зло, преди да го е опиталъ самъ. Българската пословица казва: „Каквато попара направишъ, такава ще сърбашъ.“ Пръвъ ти ще опитащъ попарата, която си направилъ и, ако я харесашъ, ще дадешъ на другитъ.

Всички хора говорятъ за любовта, търсятъ я и мислятъ, че я разбиратъ. Но видятъ ли, че нѣкой прояви любовта си, веднага го критикуватъ. Не критикувай никого, но запитай се, дали тази любовъ е въ състояние да чисти калта. Цѣлуналъ те нѣкой. Запитай се, дали тази цѣлувка очиства твоята калъ. Ако любовта ти не може да очисти моята калъ, не е истинска любовъ. И ако моята любовъ не може да изчисти калта на брата ми, не е истинска. Това правило се отнася до любовта на всички хора. Не мислете, че пригръдката на нѣкого може да ограничи човѣка или да го изкаля. Никой не е въ състояние да окаля или да ограничи извора. Всѣки човѣкъ е изворъ.

Следователно, докато Богъ живѣе въ човѣка, никой не е въ състояние да го окаля. Цѣлуналъ те нѣкой — цѣлуналъ е кжщата ти, твоятъ автомобилъ. Тѣлото на човѣка е неговиятъ автомобилъ. Като напуснешъ земята, ще оставишъ този автомобилъ и, като дойдешъ втори пжтъ на земята, ще имашъ новъ автомобилъ. Какво преетяпление има въ цѣлувката?

Страшни сж вътрешнитѣ цѣлувки, вътрешнитѣ грѣхове и престѣпления на човѣка. Чистота е нужна въ свѣта: чистота въ мисли, въ чувства и въ постѣпки. Никой не може да опетни чистия човѣкъ. Който има желание да използва другитѣ, той себе си петни. Когато синътъ и дъщерята цѣлуватъ родителитѣ си, тѣ се радватъ, приятно имъ е. Когато чужди деца ги цѣлуватъ, не имъ е приятно. — Защо? — Трептенията на тѣхната любовъ не сж еднакви — въ любовта имъ има нѣщо нехармонично. Бащата чувствува трептенията на чуждото дете като нехармонични съ неговитѣ. Обаче, случва се, че нѣкое чуждо дете има по-голямъ хармония съ този баща, отколкото неговото дете. Тогава бащата е доволенъ отъ тази цѣлувка. Не само бащата е доволенъ, или недоволенъ отъ цѣлувката на децата, но и децата не обичатъ всѣкога да ги цѣлуватъ. Като цѣлувате нѣкое малко дете, то се сърди, недоволено е. Много естествено, цѣлувката на хората не е всѣкога чиста. Детето плаче, сърди се, намира, че сте го опетнили. Нѣкои деца се усмихватъ като ги цѣлуватъ. Тѣ чувствуватъ хубавото, което се влива чрезъ цѣлувката. Тѣ се изтриватъ следъ цѣлувката, но не плачатъ. Всѣко действие трѣбва да се основава на чистота и светостъ. Само така хората могатъ да се разбиратъ и да си помагатъ.

Свобода е нужна на хората. Чистъ трѣбва да бѣде човѣкъ! Понѣкога хората се огра-

ничаватъ едни - други, поставятъ си условности, които ги спъватъ. Ще знаешъ : Ти живѣешъ за Бога, а не за хората. Ако си чистъ и живѣешъ за Бога, не се страхувай отъ нищо. Каквото и да правишъ, не можешъ да избѣгнешъ цѣлувкитѣ : свѣтлината те цѣлува, водата те цѣлува, хлѣбътъ те цѣлува. Благодари на Бога за всичко. Не препятствувай на Духа въ Неговитѣ прояви. Моли се на Бога, да превърне всичко на добро. Кого не цѣлуватъ днесъ ? Цвѣтето всички го цѣлуватъ, навеждатъ се да го миришатъ. Това е цѣлувка. Докато е пжпка още, никой не го цѣлува, никой не се интересува отъ него. Като цѣвне пжпката, всички я цѣлуватъ, всички ѝ се радватъ. Колко пеперуди, насѣкоми, брѣмбѣрчета цѣлуватъ цвѣтята ! Ако тѣ гледаха на този въпросъ по човѣшки, цѣла история щѣше да се повдигне. Цвѣтята благодарятъ за всичко, защото цѣлувката и любовта на насѣкомитѣ съдействува за тѣхното оплождане. Тѣ сж изпълнили Божията воля.

Мнозина говорятъ за спасението, но мислятъ, че сами ще се спасятъ. Това е неразбиране на основния законъ. Самъ човѣкъ не може да се спаси. Богъ е създалъ човѣка, както и всички живи сжщества. Следователно, нищо лошо нѣма въ проявитѣ на живота. Който съзнава, че е създаденъ отъ Боге, той прилага любовта и живѣе споредъ нейния законъ. Страшно е, ако цѣлувката ти отнима чистото, красивото, ценното въ тебе. Лошо

екогато твоите прояви отнематъ, задигатъ ценностите. Внасятъ ли нѣщо хубаво, тѣ сж на мѣсто. Ако си прокаженъ, пази себе си, пази и другите. Не е позволено на прокажения да цѣлува. И на светията не е позволено да цѣлува. На светията даватъ задача да цѣлуне единъ прокаженъ и, ако не го цѣлуне, носи отговорност. Цѣлувката на светията е лѣкъ за прокажения. Тя носи благословение за него. Задачата на светията е да лѣкува болни, да повдига паднали, да възкресява мъртви. Може ли следъ това болниятъ, който е оздравѣлъ, мъртвиятъ, който е възкрѣсналъ, да не благодарятъ? Прокажениятъ, който е излѣкуванъ, ще благодари, ще цѣлуне светията, но неговата цѣлувка е чиста, пропита съ благодарностъ и любовъ. Въ другъ животъ прокажениятъ може да бжде млада, красива мома, и, дето срещне светията, тя ще го цѣлуне и пригърне. Трѣбва ли да гледате на тази цѣлувка като на престѣпление? Тя ще сгрѣши, ако не го цѣлуне. Какъ гледатъ обикновените хора на цѣлувката, това е другъ въпросъ. Важно е да цѣлувашъ съ благодарностъ, че нѣкой ти е помогналъ, да се излѣкувашъ. Духътъ на човѣка трѣбва да бжде свободенъ, да се прояви навреме.

Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ свободата на духа. Това значи: да дадемъ свобода на Бога въ себе си, да не Го ограничаваме, да не Го морализираме, да не Му даваме съвети, какъ да действува. Когато Богъ дойде

между хората, нѣма да се спира върху тѣхнитѣ мисли, но направо ще чисти: непотрѣбното ще тури настрана, а нечистото ще прекара презъ огънь. Види ли, че момата се страхува отъ момъка, Той вади заключение за тѣхната чистота. Момата трѣбва свободно да пристъпи къмъ момъка, и момъкътъ — къмъ момата, да предизвикатъ доброто въ себе си. Цѣлувката е символъ на нѣщо. Въ нея трѣбва да взиматъ участие умътъ и сърдцето. Въ горната устна действува човѣшкиятъ умъ, а въ долната — човѣшкото сърдце. Когато устнитѣ се опънатъ въ права линия, тогава се проявява волята.

Цѣлувката е вътрешна, духовна връзка между душитѣ. Като отвори устата си, човѣкъ възприема нѣщо. Така и чрезъ цѣлувката се възприема и предава нѣщо. Майката цѣлува детето си. Тя взима нѣщо отъ него и му предава нѣщо. По този начинъ, майката и детето се обмѣнятъ — контактътъ има между тѣхъ. Отъ горната устна любовта слиза въ долната, а отъ долната — въ сърдцето. Така, именно, любовта се изявява навънъ. Горната устна опредѣля нѣщата, тя е началото. Ако чрезъ нея се предаде едно неестествено желание и влѣзе въ сърдцето, човѣкъ или ще пометне това желание, или ще го реализира.

Сега ще разгледамъ ржкуването и цѣлувката, като прояви още отъ далечното минало. Ржкуването представя волевъ, разуменъ актъ. То е съществувало отъ хиляди го-

дини, после се е измѣнило въ другъ процесъ, и отново се явило. При ржкуването прѣститѣ се допиратъ; така се предаватъ енергии отъ едно лице на друго. И цѣлувката има далеченъ произходъ. Тя е била известна още преди сжществуването на човѣка. И животнитѣ, и растенията се цѣлватъ. Трѣбва да гледате на цѣлувката съ всичката чистота и светостъ. Тя е контактъ, чрезъ който действува Божествениятъ свѣтъ. Разумниятъ свѣтъ работи върху разбирането на човѣка, да превърне всичко на добро. Хората страдатъ не отъ много цѣлувки, но отъ недостатъчно цѣлувки. Христосъ казва: „Цѣлунете се съ свето цѣлование.“ На друго мѣсто въ Писанието е казано: „Дойдохъ въ дома ти и не ми даде никаква цѣлувка.“ Цѣлувката не е външенъ процесъ. Ако влѣза въ дома ти и мога да смѣня скръбта ти въ радостъ, недоволството ти въ доволство, азъ съмъ те цѣлуналъ. Между мене и домакина е станала правилна обмѣна. Две мисли, две чувства сж хармонични, когато между тѣхъ има допирни точки. Между единъ свѣтлиненъ лжчъ и другъ свѣтлиненъ лжчъ сжщо има допирни точки.

Като говоря за цѣлувката, азъ нѣмамъ предъ видъ човѣшката, т. е. земната цѣлувка. Цѣлувката има вътрешна, духовна страна, за която не трѣбва да се говори. Какво ще кажете за цѣлувката на онзи, който спасява давящия, обезсърдения, болния, падналия човѣкъ? Дави се нѣкой. Младъ момѣкъ стои на брѣга,

хвърля се въ водата и спасява давящия. После го цълува, помага му да си отиде въ дома си. Нечиста цълувка ли е тази? Млада мома седи скръбна, обезсърдила се нѣщо. Единъ момъкъ се приближава при нея, цълува я. Веднага обезсърдението ѝ изчезва. Следъ това момата се оплаква, че момъкътъ си позволилъ да я цълуне. Нечиста цълувка ли е тази? Момъкътъ понесе грѣховетъ на момата, спаси я отъ отчаяние, но, като не разбира вътрешния смисълъ на цълувката, момата го осжда. Младиятъ е недоволенъ, че го цълуватъ; стариятъ е недоволенъ, че не го цълуватъ. Ако живѣешъ по Божественъ начинъ, ще те цълуватъ и като младъ, и като старъ. Който прилага Божественитѣ закони, никога не остарява.

Азъ говоря за вътрешния, за чистия, за Божествения животъ въ човѣка. Казвамъ: Да не ограничаваме силитѣ на Божествената любовъ, която се проявява чрезъ насъ. Да не ограничаваме силитѣ на доброто, което се проявява чрезъ насъ. Какво трѣбва да ограничаваме? Да ограничаваме нашитѣ мисли, чувства и постѣпки. Да ограничаваме човѣшкото, да отваряме пѣтъ на Божественото, въ каквата и да е форма. Ако искате да придобиете Божието благословение, не се противете на Божественото Начало. Така ще разграничите Божественото отъ човѣшкото.

Сществуваатъ три течения въ живота: течение на мисли и чувства, които излизатъ отъ индивида; течение на мисли и чув-

ства, които идатъ отъ окръжаващитѣ — отъ вашитѣ майка, баща, братя и сестри; течения на мисли и чувства, които идатъ отъ възвишения свѣтъ, отъ Бога. Азъ говоря за Божията любовъ като за течение, което минава презъ човѣка. Човѣкъ не се развива правилно, ако презъ него не минаватъ тѣзи течения. Бъдете будни, да различавате теченията. Човѣшкитѣ можете да ограничавате, а на Божественитѣ ще давате пътъ, да се проявятъ. Нѣма случай въ живота, когато човѣкъ е цѣлуналъ нѣкого по човѣшки и да го е повдигналъ. И обратно — нѣма случай въ живота, когато човѣкъ е цѣлуналъ нѣкого съ света цѣлувка, и да не го е повдигналъ. Божественото възкресява, човѣшкото умъртвява.

Да бъдемъ носители на Божията любовъ! Да бъдемъ цвѣтя, които растатъ подъ лжчитѣ на Божественото слънце. Да бъдемъ извори, въ които да се влива Божествената любовъ. Само така човѣкъ ще придобие сила, животъ, здраве. Само така той ще се подмлади, ще придобие безсмъртието.

Помнете: Когато се говори за Божественитѣ енергии, човѣкъ може свободно да се проявява. Дойдете ли до човѣшкото, тамъ енергиитѣ трѣбва да се пестятъ. Човѣшкитѣ отношения сж подобни на търговскитѣ: повече давашъ, по-малко получаващъ. Човѣкъ е недоволенъ, когато почувствува, че е далъ повече, а е взелъ по-малко. Стане ли обратното, да получишъ повече, а да дадешъ по-малко,

ти си всѣкога доволенъ. Божествениятъ законъ произвежда радостъ и даволство.

Да съберемъ следнитѣ числа: $1+2=3$; $4+5=9$; $8+7=15$. Получаваме резултатитѣ три, деветъ и петнадесетъ, или три, три по три и три по петъ. Въ последния случай, тройката се взема петъ пжти. Това показва, че човѣшката мисль се реализира, когато мине презъ три свѣта. Първиятъ свѣтъ е физическиятъ, вториятъ — духовниятъ, т. е. свѣтътъ на чувствата, а третиятъ е умствениятъ, т. е. Божествениятъ. Ако нѣщата не се наредятъ въ Божествения свѣтъ, ще се наредятъ въ духовния; ако не се наредятъ въ духовния, ще се наредятъ на физическия. Човѣкъ живѣе едновременно въ тритѣ свѣта, затова прави погрѣшки и въ тритѣ свѣта: или въ ума, или въ сърдцето, или по отношение на волята. Подъ „воля“ разбирамъ душата като Божествено съкровище, т. е. храма на човѣка. Да влѣзешъ въ храма, това значи, да влѣзешъ въ душата си, дето се извършватъ свещени процеси. Затова е казано, че душата е мѣсто на свещенодействие. За да влѣзешъ въ този храмъ, едно се иска отъ тебе — да имашъ любовъ. Каквито усилия и да правишъ, ако нѣмашъ любовъ, не можешъ да влѣзешъ въ този храмъ. Прекжсне ли се течението на любовта, ти излизашъ отъ храма. Безъ любовъ ти не можешъ да възлѣзешъ къмъ храма, т. е. къмъ планината на твоята душа. — Не може ли само съ молитва да се влѣзе въ хра-

ма на душата? — И съ молитва може, защото молитвата е разговоръ на душата съ любовта. Постоянно трѣбва да се молимъ! Молитвата е нужна за насъ, а не за Бога, за да раздаваме отъ благата, които носимъ. Ще се молишъ и ще раздавашъ отъ своето благо. Ще се молишъ, ще търсишъ Господа въ душата си и ще се разговаряшъ съ Него. Ако мислишъ, че Богъ е вънъ отъ тебе, ти си на кривъ пѣтъ. Докато си свързанъ съ Бога, всичко можешъ да направишъ. Ако си боленъ, веднага ще оздравѣешъ; ако си обезсърденъ, ще се насърдишъ. Иначе, колкото и да се молишъ, ще приличашъ на Вааловитѣ пророци, които се молѣха цѣлъ день на своя богъ, но не получиха никакъвъ отговоръ на молитвата си. Илия се помоли на Господа, и молитвата му се прие: отъ небето слѣзе огънь и запали дървата на жертвеника.

Какво нѣщо е небето? — Външниятъ свѣтъ. — Тамъ ли живѣе Богъ? — Навсѣкжде живѣе Богъ. Той е абсолютна разумность, неограничено Начало. Значи, дето е разумността, тамъ е Богъ. Да мислишъ, че Богъ е вънъ отъ тебе и подобенъ на тебе, това е твой нѣкакъвъ Богъ. Ако искашъ да познаешъ Бога, остави Го свободно да се прояви въ тебе, безъ какво ограничение. Боленъ си — обърни се къмъ Господа, веднага ще усѣтишъ малка топлина въ сърдцето си, свѣтлина въ ума си, и болката ти ще изчезне. Ако си беденъ, гладенъ, пакъ се обърни къмъ Бога. Ще дойде

нѣкаква помощъ отвѣнѣ. Испитанието на Иова ни показва, какъ можемъ да намѣримъ Господа. Преди голѣмитѣ си страдания, Иовъ жертвуваше воловетѣ си, овцетѣ си и благодарѣше на Господа. Но следъ като изгуби всичко, нѣмаше вече какво да жертвува. И тѣлото му се покри съ струпеи. Той викаше къмъ Бога, молѣше се, но отникжде не получи отговоръ. Той се разкая, съзна всичкитѣ си заблуждения, вглѣби се въ себе си и тамъ намѣри Господа. Тогавъ струпеитѣ изчезнаха отъ тѣлото му и, каквото бѣше изгубилъ — синове, дѣщери, волове, овце, имотъ — всичко му се върна двойно.

Казвамъ: Всички ще минете презъ страданията на Иова. Ще минете презъ изпитъ, за да се освободите отъ заблужденията си. Всичко ще изгубите, но като намѣрите Господа, загубеното ще се върне двойно. Неизбѣжни сж изпитанията. Ще стане голѣма промѣна въ васъ и, като се обърнете къмъ Господа, ще Го намѣрите вътре въ себе си. Това е най-хубавото състояние, презъ което човѣкъ минава. Не се обесърдчавайте! Не се страхувайте отъ нищо. Трѣбва да минете презъ изпитанията, за да станете смѣли. Не е въпросъ да страдашъ за човѣшкото. Страдай за Божественото. Когато чуешъ гласа на Бога, трѣгни следъ Него и не мисли. Когато чуешъ гласа на човѣшкото, не се отклонявай, следвай своя пѣтъ. Когато следвашъ Божественото, не давай ухото на човѣшкитѣ думи. Каквото и да ти говорятъ хората, смѣло върви напредъ. Това е

благо и за тебе, и за тѣхъ. Да изпълнявашъ Божията воля, това е благо за всички хора въ свѣта. Въ Божествения пѣтъ нѣма никакви ограничения. Не ритай срещу Божественото. Каквото Богъ ти казва, приеми го. То носи новото въ свѣта. Предъ Божественото отстъпва всѣкаква философия, всѣкакво знание. Ако часовникътъ ти е здравъ, точенъ, ще му вървашъ. Защо ще го отваряшъ да гледашъ, какъ върви? Точенъ е, добре върви, не го разваляй. Докато живѣешъ въ Божественото, вървай му напълно. То носи сила, животъ и здраве; миръ и благоденствие; търпение и милосърдие; кротость и въздържание.

Като ученици, вие трѣбва да бъдете сниходителни едни къмъ други. Нѣкой братъ иска да се изкаже — изслушай го. Бждете внимателни къмъ него. Ако спрешъ предъ единъ водопадъ, какво ще правишъ? Ще го слушашъ. Колкото и да е буренъ, ще го слушашъ. Водопадътъ не може да бжде тихъ, спокоенъ. Ще бучи, колкото трѣбва. — Дотегна ми да го слушамъ. — Щомъ минавашъ край него, ще го слушашъ. Изслушвайте съ внимание всѣки човѣкъ. — Дотегна ни да го слушаме. — И вие дотѣгате понѣкога, но ви слушатъ хората. Нѣкога и азъ говоря повече, отколкото трѣбва, но ме слушате. Виждамъ, че сждоветъ ви преливатъ, налѣтото изтича, но правя опитъ. Казвамъ: Ако вдигнете капацитъ си, колкото да ви говоря, всичко ще се събере, безъ да се излѣе капка навънъ.

Помни: Никога не противодействуй на силата на Божията любов, която работи въ тебе. Не противодействуй на силата на доброто, което работи въ тебе. Ако мислишъ, че си добъръ и съзнавашъ, че доброто е резултатъ на Божественото начало въ тебе, ти си на правъ пътъ. Ако мислишъ, че доброто си ти, веднага изпадашъ въ заблуждение. Не мисли, че ти си запалилъ огъня. Ти си създалъ условия за запалване на огъня, но той гори по причини, които сж вънъ отъ тебе. Друга е причината за горението на тѣлата. Тази причина действа, защото между тебе и огъня има съгласие. Богъ казва: И въ тебе може да гори огънь. Тогава турямъ вода на огъня да ври и пия топла водица. Пия топла вода, ямъ прѣсенъ хлѣбъ и благодаря на Бога за всичко, което ми е далъ. Само така имамъ ясна представа и за водата, и за хлѣба.

Следователно, каже ли ти Богъ да направишъ нѣщо, направи го и не мисли. Казвашъ, че си старъ, че тази работа не е за тебе. Какво представя старостта? — Стара дреха. Ще отидешъ при шивача, ще си поръчашъ нова дреха. Като я ушие, ще я облѣчешъ и ще станешъ младъ. Докато вѣрвашъ въ старостта, ти си старъ; щомъ престанешъ да вѣрвашъ въ старостта, ти си младъ. Ако престанешъ да вѣрвашъ въ младостта, пакъ си старъ. Това е новото правило на живота. Всички искате да станете добри. Вие сте добри, но не проявявате доброто. Не се стремете да ста-

нете светии по външенъ пжтъ, както едно време сж ставали чрезъ постъ. Имало единъ постникъ, който цѣли 40 години седѣлъ на пжтя и само по единъ пжтъ въ седмицата се хранѣлъ. Какво ще стане съ светиитѣ, ако всички се хранятъ по единъ и сжщъ начинъ? Този светия не е идеаленъ образъ на светията. Достатъчно е единъ такъвъ светия, повече не сж нуждни. Ако нѣкой отъ васъ иска да стане светия, бихъ му далъ следния съветъ: да стане такъвъ, безъ да го знаятъ. Външно светията трѣбва да бжде толкова обикновенъ човѣкъ, че никой да не вижда светийството му. Само той да знае, но не и окръжавациитѣ. И на Христа гледаха като на обикновенъ човѣкъ, който ходи по сватби, яде и пие съ митаря и грѣшници. Образътъ на онзи Христосъ, Който е живѣлъ преди две хиляди години, и образътъ на вашия Христосъ, сж различни.

Нѣкой си представя Христа съ корона на глава, съ голѣма мантия. Това е Христосъ въ църквата на обикновенитѣ хора. Но Христосъ, Който живѣ преди две хиляди години, е външно обикновенъ човѣкъ, дошълъ на земята за страдащитѣ, беднитѣ, онеправданитѣ. Той всѣки моментъ хлопа на вратата на нѣкой страдащъ и се вслушва въ страданието му. Сега Христосъ е между хората, слуша, какво говорятъ, и се усмихва. Съзнанието на Христа прониква въ всички хора. Нѣкой пжтъ си добре разположенъ, имашъ желание да напра-

вишъ едно добро, но си казвашъ: Не му е времето сега, утре ще го направя. Не, щомъ Божественото те посети, напусни всичко друго, изпълни това, което Богъ ти заповѣдва. Веднѣжъ казахъ на единъ ученикъ: Днесъ нѣма да отидешъ на училище. Какво станало този день въ училището? Нѣкакво разследване на ученици, изключването имъ отъ училището. Значи, отсъствието му минало незабелязано — училището било затворено.

Когато трѣбва да извършите Божиата воля, не туряйте никакво препятствие на пътя си. Когато вършите Божиата воля, не само вие нѣма да си препятствувате, но никой нѣма да ви препятствува. Майка си, имашъ малко дете, не можешъ да го оставишъ само вкъщи. Искашъ да изпълнишъ Божиата воля, да направишъ едно добро нѣкжде, но не смѣешъ да оставишъ детето си само. Не се страхувай, остави детето си и иди да свършишъ работата за Бога. Детето ти ще се събуди отъ сънъ, следъ като свършишъ работата си за Бога. Не туряй човѣшкия редъ на нѣщата надъ Божествения. Ако не изпълнишъ Божиата воля, ще те уволнятъ отъ служба. Богъ назначава, Богъ уволнява. Чиновникъ си, не искашъ да изпълнишъ Божиата воля, но ще се разболѣешъ и ще боледувашъ нѣколко месеца. Най-после ще те уволнятъ. Могатъ да те уволнятъ и завинаги. Бъди готовъ да направишъ за Бога поне едно малко добро.

Работата, която вършишъ за Бога, може да бжде приятна, може да бжде и неприятна. Напримѣръ, дава ти се задача да нагледвашъ нѣкой старъ, боленъ човѣкъ: да миешъ лицето му, да чистишъ очитѣ му, да миешъ краката му. Може да ти се даде задача да се наведешъ и завържешъ връзката на обувката на царската дъщеря. Първата задача е неприятна, втората — приятна. Ако обичашъ Бога и си готовъ да Му служишъ, ще свършишъ и дветѣ работи съ еднакво разположение и любовъ. За Бога и едната, и другата задачи сж еднакво важни.

*

12. Лекция отъ Учителя, държана на
23 декемврий, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Истинско познаване

Размишление.

Завършенитѣ процеси сж процеси на разочарованче. Бждете доволни отъ незавършенитѣ процеси. Питате за нѣщо: Какъвъ ще бжде краятъ? Краятъ включва началото, а началото включва края. Сжщото се отнася до причината и последствието. Въ причината се включва последствието, а въ последствието — причината. Посадишъ едно дърво и питашъ: Какъвъ ще бжде краятъ? — Ще ядешъ плодъ. Това не е край, защото и втората, и третата година пакъ ще ядешъ плодъ отъ дървото.

Какъвъ е краятъ на живота?—Смъртъта. Обаче, смъртъта нито е начало, нито е край. Ти мислишъ, че като си се родилъ, ще умрешъ. Значи, раждането е начало, смъртъта — край. Не е така. Виждашъ, единъ човѣкъ се движи. Пжтътъ, който изминава, означаваме съ права линия. Движи се човѣкъ по тази линия, на която е поставена една малка преграда, малка чъртичка. Тя показва процеса на раждането. Той расте, става голѣмъ и продължава да се движи по правата линия. На пжтя си срѣща друга преграда — смъртъта. Задъ преградата не виждаме човѣка, но той продължава да се движи. Тѣзи процеси на виждане

и невиджване наричаме раждане и смъртъ. Виждашъ нѣкого — родилъ се е; не го виждашъ — умрѣлъ е. Това сж човѣшки понятия. Това сж впечатления, които постоянно се смѣнятъ. Започвашъ да ядешъ, взимашъ първата хапка и казвашъ, че е най-сладка. Колкото повече ядешъ, сладостъта намалява. Това е впечатление на вкуса. Всички хапки сж еднакво сладки, но вкусътъ постепенно се губи, и сладостъта намалява. Обаче, всички хапки заедно внасятъ сила въ човѣшкия организъмъ.

Какво внася яденето въ човѣка? — Сила. Какво внася музиката? — Бодростъ. Като си попѣешъ или посвиришъ малко, ти се ободрявашъ. Но човѣкъ не е доволенъ отъ малкото. Той иска много да печели. Въ сжщностъ, печалбата е нищо; въ единъ моментъ можешъ да изгубишъ това, което си печелилъ съ години. Като изгубишъ всичко, страдашъ. А като си попѣешъ малко, никой не може да ти вземе печалбата отъ пѣенето. Всички нѣща, които иматъ външенъ изразъ, сж преходни. Питашъ нѣкого: Какво спечели? — Спечелихъ това, което мога да изгубя. Мога да печеля, мога и да губя.

Нѣкой се оплаква отъ сиромашията. Защо се оплаква? — Дотегнала му. Той не знае, че сиромашията е важенъ процесъ въ природата. Гладенъ си, значи, сиромахъ си; ситъ си, значи, богатъ си. Това е истинскиятъ преводъ на богатството и сиромашията. Защо си сиромахъ? За да ядешъ. Защо си богатъ? За

да престанешъ да ядешъ. Хората иматъ криво разбиране за богатството и за сиромашията. Споредъ тѣхъ, богатъ е онзи, който се облича добре, ползува се отъ уважението на хората. Това е човѣшко тълкуване. Външното обличане не носи щастие, и външното събличане сжщо не носи щастие. Ако зимно време си облѣченъ съ кожухъ, добре ще ти бжде. Но ако влѣзешъ съ кожуха въ топла стая, ще бждешъ нещастенъ. Всѣко нѣщо има значение, когато се приложи на време и на мѣсто. Кой се е родилъ облѣченъ, както хората се обличатъ? Има една тънка ризичка, съ която е обвито детето, но щомъ се роди, веднага го събличатъ. Който иде въ свѣта, прилича на младя булка—въ було е обвитъ. Щомъ се роди, т. е. влѣзе въ свѣта, веднага свалятъ булото му, искатъ да видятъ, какъвъ човѣкъ е той. Като снематъ булото, той започва да плаче и да се сърди. Близкитѣ му, като чуятъ плача, радватъ се и казватъ: Живо е, оживѣ вече! Това е вътрешенъ процесъ, който трѣбва да се разбере. Ако не се разбере, той остава неясенъ. Тогава трѣбва да върваме.

Върата е вътрешенъ, непреривенъ процесъ. Презъ цѣлия животъ трѣбва да прилагаме върата си, за да се усилва. Колкото повече се усилва, толкова по-добре. Нѣкой казва: Едно време върата ми бѣше силна, но сега отслабна. На млади години човѣкъ вижда добре, на стари години зрението му отслабва. Значи, на млади години той има

— добре вижда; на стари години вѣрата му отслабва — не вижда добре. Отъ какво отслабватъ очитѣ? Отъ много прахъ. Мислилъ, тревожилъ се, плакалъ, докато най-после очитѣ му прашасали и отслабнали. Като ставате отъ сънъ, вие миете очитѣ си, но все пакъ оставатъ малки пращинки по тѣхъ, които намаляватъ зрението. Ако човѣкъ води чистъ и светъ животъ, никакви пращинки, никаква излишна материя нѣма да се натрупа на очитѣ му, и той ще има здрави, силни очи до дълбока старостъ. Ти се оглеждашъ въ огледалото и казвашъ: Остарѣхъ вече. Какво означава старостъта? Остарѣвашъ, защото самъ си внушавашъ тази мисль. Кажешъ ли си, че ще остарѣешъ, че краката ти не държатъ вече, че рждетѣ ти треперятъ, всичко ще се сбъдне. Както мислишъ, така става. Като остарѣешъ, какво постигашъ? — Нищо не постигашъ — отслабвашъ само и губишъ всичко. Това е кривъ пътъ на мислене. Ще кажешъ, че си напусналъ детинскитѣ работи. Какво си придобилъ отъ това? Нищо не си придобилъ. Ти си въобразявашъ, че като отидешъ на онзи свѣтъ, ще срещнешъ своитѣ близки. Де е този свѣтъ, не знаешъ. Де сж близкитѣ ти, не знаешъ. Говоришъ нѣща, които не знаешъ. Това не е реално.

Де е реалността? — Въ васъ. Фотографнитѣ снимки реални ли сж? — Не сж реални, тѣ сж сѣнки на истинскитѣ образи.

Наистина, като се проектиратъ върху платното, тѣ се движатъ като сѣнки. Въ широкъ смисълъ, външниятъ човѣкъ е сѣнка, проектирана върху екрана. Човѣкъ е вътре нѣкъде, а не отвънъ. Външниятъ и вътрешниятъ свѣтъ се различаватъ. Виждате, какъ единъ капелмайсторъ маха съ ржцетѣ си. Чудите се, защо маха. Това е времененъ процесъ. Когато музикантитѣ се научатъ да свирятъ добре, може и безъ махане на ржце. Докато капелмайсторътъ маха съ ржце, музикантитѣ още не сж готови. Сега, ако накарамъ нѣкоя отъ възрастнитѣ сестри да пѣе, тя ще се стѣсни и нѣма да пѣе. Тя се стѣснява да пѣе предъ други. Тя мисли, че салонътъ е пълненъ съ хора. Не, това сж сѣнки, проектирани върху екрана.

Хората живѣятъ въ свой субективенъ, вътрешенъ свѣтъ и го проектиратъ навънъ, върху екрана. Ще кажете, че и сѣнкитѣ сж-ществуватъ. Така е, има сѣнки въ живота, но тѣ не сж реални, а реалността е нѣщо вътрешно. Реалността не се пипа. Има нѣщо реално въ човѣка, но то е вътре нѣкъде, не се вижда. Казвашъ, че ржцетѣ, краката, сърдцето ти сж реални нѣща. Реални сж и тѣ, но мисълта ти не е въ тѣхъ. Това, което мисли въ тебе, не е нито въ ржцетѣ, нито въ краката, нито въ сърдцето ти — никъде не се вижда. То е нѣкъде въ мозъка ти, едва го чувствувашъ. Ти си въобразявашъ, че го виждашъ; това, което виждашъ, е само проява

на реалността. Ти си тжженъ, скръбенъ и мислишъ, че скръбта ти е нѣщо реално. Ако скръбта е реално нѣщо, де е тя? Ще кажешъ, че я чувствувашъ подъ лъжичката нѣкжде.

Колко тежи вашата скръбъ? Азъ бихъ я претеглилъ. После, бихъ я купилъ; 20 хиляди лева бихъ далъ за една скръбъ. Донесете ми скръбта си въ едно шише, азъ веднага ще я купя. Така ще разберете, че скръбта е нѣщо илюзорно, както и сиромашията. Казвашъ, че нѣмашъ петъ пари въ джоба си. И това е илюзия. Казвашъ, че си скръбенъ, беденъ, гладенъ, но ако ти дадатъ една златна монета, скръбта ти веднага изчезва. Каква скръбъ е тази, която изчезва толкова скоро? Ти си скръбенъ, защото мислишъ, че си скръбенъ. Ако мислишъ, че си щастливъ, ще бждешъ такъвъ. Като ви посети скръбта, не я крийте, но изнесете я вѣнъ, дайте ѝ единъ хубавъ обѣдъ и си поговорете съ нея. Азъ съмъ се разговарялъ съ скръбта. Красива мома е тя. Ако можете да я видите, всички ще тръгнете следъ нея. Красива е скръбта! За да не ѝ познаятъ, тя се дигизира: закрива се съ черенъ воалъ, облича се въ скжсани дрехи и така минава незабелязано. Кой отъ васъ е пожелалъ да види скръбта и да си поговори съ нея? Като ви говоря за красотата на скръбта, вие мислите, че ви залъгамъ, и казвате: Знаемъ, какво нѣщо е скръбъ-

та, не сме забравили мжката, която ни е причинила тя.

Помни: Единственото нѣщо, което просвѣщава хората, е скръбта. Като дойде радостта при тебе, занимава те, люлъе те, пѣе ти приспивна пѣсень: Нани-нани, нани-на. Скръбта е строга, не позволява такива нѣща. Като дойде при тебе, тя те бутне и казва: Хайде, ставай! Нѣма време за сънъ и почивка. Хайде, на работа! Иди да учишъ, да се молишъ. Радостта обича мечтитъ и фантазиитъ. Като дойде и започне да мечтае, ти отново заспивашъ. Радостта и скръбта сж едно и сжщо лице съ две страни. Радостта е мома, която цѣлува и пригръща човѣка. Скръбта е сжщата мома, покрита съ черенъ воалъ, облѣчена въ стари, скжсани дрехи; тя кара човѣка да учи, да работи и да се моли. Чрезъ радостта и скръбта невидимиятъ свѣтъ си устройва забави. Когато сжществата на онзи свѣтъ искатъ да си починатъ, тѣ си устройватъ забави съ хората, ржкоплѣскатъ имъ и си заминаватъ.

Хората се влюбватъ, разлюбватъ, плачатъ, страдатъ, а разумнитѣ сжщества ги наблюдаватъ и се смѣятъ. Ти се влюбишъ въ единъ момъкъ, безъ да подозирашъ, че той е твоята приятелка, която се е дигизирала — играе роля на момъкъ. Ти му пишешъ любовни писма, получаваешъ отъ него, а приятелката ти се смѣе. Единъ день тя сваля булото си предъ тебе и казва: Много си се влюбида въ мене. И дветѣ

започватъ да се смѣятъ. Смѣшно нѣщо е влюбването.

Момъкъ и мома се оженятъ. Въ първо време и двамата сж дигизирани, съ маски на лицето. Колкото повече години минаватъ, маските постепенно се свалятъ: изчезва красотата имъ, коситъ побѣляватъ, зжбитъ опадагъ. Питатъ се: Де отиде предишната красота? Това, което изчезва, е илюзия на живота. Човѣкъ не остарява. Реалността никога не остарява. Всичко, което се измѣня отвѣнъ, е привидно. Който не познава реалността, не може да си даде отчетъ на това, което става около него.

Живѣй като дете, като младъ момъкъ и мома, като старъ човѣкъ и знай, че не си дете, не си младъ, нито си старъ. Това сж фази на човѣшкия животъ. Сега имашъ брада, бѣла коса, но като отидешъ на онзи свѣтъ, ще ги оставишъ на земята. Тамъ не приематъ хора съ бради и съ бѣли коси. Като напусне земята, човѣкъ взима съ себе си само онова, съ което е дошълъ. То е реалното. Човѣкъ, който люби всички, живѣе въ реалността. Казвате, че е невъзможно да любишъ всички. Споредъ мене, най-мжно е да любишъ единъ човѣкъ. — Защо? — Ще ви отговоря на вашъ езикъ. Единицата, човѣкътъ е толкова малка величина, че съ микроскопъ не можешъ да го видишъ, не можешъ и да го хванешъ. Много хора, множеството, съставятъ цѣлото, образувано отъ милиарди души, свѣр-

зани заедно, въ единицата. Казвашъ : Не мога да обичамъ всички хора. Ако подъ „всички“ разбирашъ сѣнkitъ на хората, правъ си, не можешъ да обичашъ сѣнки. Но ако подъ „всички“ разбирашъ великата реалностъ, наречена Богъ, можешъ да ги обичашъ. Ще обичашъ Бога, и въ Неговото лице ще обичашъ всички. Тази идея трѣбва да проникне въ умоветъ ви.

Нѣкой страда и плаче за своята дъщеря, че умрѣла. Той се заблуждава, че дъщеря му е умрѣла. Тя нито се е раждала, нито е умрѣла. Де е забуждението на този човѣкъ? — Въ вѣрата му, че човѣкъ умира. Може ли това, което излиза отъ Бога, да умре? Не може. Значи, всичко, което излиза отъ Бога, нито остарява, нито умира. Всичко, което излиза отъ Бога, връща се обратно при Него. Божественото сѣмо се видоизмѣня, но нито се създава отново, нито изчезва. Ако този законъ е вѣренъ за материята, колко повече за духа. Ако въ дома ти дойде единъ мъдрецъ, въ единъ день той може да се измѣни много глти : ще го видишъ като светия, съ брада, съ свѣтло, красиво лице ; после ще се превърне на млада, красива мома, или красивъ момъкъ. Косата му ще се измѣня, ту бѣла, ту черна ; очитъ му ще станатъ по-голѣми, или по-малки, веждитъ по-дебели, или по-тънки. Ще гледате и ще се чудите на тѣзи промѣни. Ако мъдрецътъ може да се мѣни споредъ желанието си, това показва, че той познава великитъ закони на Би-

тието и споредъ тѣхъ живѣе. Следователно, ще знаешъ, че си излѣзълъ отъ Бога, въ Когото смъртъ не сжществува. Презъ страдания ще минешъ, но не и презъ смъртъ. Привилегия е за човѣка да страда. Ще страдашъ, за да познаешъ истината, да разберешъ, че всички живѣемъ и се движимъ въ Бога. Това е новото вѣрую, което Христосъ е проповѣдвалъ. Дръжте и вашето старо вѣрую, да има съ какво да сравнявате.

Мнозина се оплакватъ отъ живота си, казватъ, че сж нещастни. Обаче, като се избавятъ отъ нѣкакво нещастие, казватъ, че Христосъ имъ помогналъ. Нѣкой се дави, но го спасяватъ. Кой го спасилъ? — Христосъ. Майката ражда детето, отглежда го. Бащата се грижи за него. Кой въ сжщностъ върши това? — Христосъ. Имашъ приятель, който ти помага въ училището. Това не е ли пакъ помощта на Христа? Следъ всичко това, питате, де е Христосъ. Навсѣкжде е Христосъ и на всички помага. По нѣколко пѣти на день Го срѣщате, но не Го познавате. Всички минавате за учени хора, но не познавате Христа, не можете да Го намѣрите. Ученитъ твърдятъ, че вселената има много центрове. Не, вселената има само единъ центъръ. Колко центъра има колелото? — Само единъ — центъръ на равновесие. Нѣкои казватъ, че вселената е сфера, на която центърътъ е навсѣкжде, а периферията никжде. Какво разбирате отъ това? Може ли нѣщо да има центъръ, а да нѣма

периферия? Щомъ има центъръ, има и периферия. Следователно, вселената има само единъ центъръ.

Като говоримъ за единъ центъръ на вселената, подразбираме една реалностъ. Богъ е единствена реалностъ въ свѣта. Кажешъ ли, че има две и повече реалности, ти се натъквашъ на противоречие. И човѣкъ има само единъ центъръ въ живота си, т. е. само една реалностъ. Всичко, което познавашъ и знаешъ, е реално; всичко, което не познавашъ и не знаешъ, не е реално. Ти мислишъ, че ако изгубишъ сина, дъщеря си или приятеля си, изгубилъ си ги безвъзвратно. Нищо не си изгубилъ. Твоятъ синъ, твоята дъщеря и твоятъ приятелъ сж навсѣкжде. Тъ не се мѣнятъ. А това, което никога не се мѣни, е реално. Истински приятелъ е този, който не измѣня отношенията си къмъ своитѣ близки, който не прави разлика между своитѣ интереси и интереситѣ на близкитѣ си. Ако обичашъ себе си повече отъ другитѣ, ти не си въ реалността; и ако обичашъ хората повече отъ себе си, пакъ не си въ реалността.

Защо остарява човѣкъ? — Защото не живѣе въ реалността, защото не мисли право. Не е страшна старостъта; страшна е, ако не я разбирашъ. Въ старостъта се крие велико знание, което трѣбва да се използва. Ако си старъ, носи брадата на старостъта, докато придобиешъ нейното знание; следъ това хвърли брадата и се подмлади. Старостъта е

колѧ, натоварена съ различни материали. Щомъ свалишъ товара, ще бждешъ пакъ такъвъ, какъвто си билъ по-рано. И младиятъ има знание, и стариятъ има знание, но истински знаещъ е онзи, който за осемъ минути отива до слънцето и за осемъ минути се връща. Животътъ иде отъ слънцето, а се обработва на земята. Младиятъ работи, а стариятъ доставя материали за обработване. И детето, като се храни съ млѣкото на майката, обработва го и го превръща на енергия.

Изучавайте младостъта и старостъта, за да се освободите отъ илюзиитъ на живота. Това не се постига изведнѣжъ. Азъ не искамъ изведнѣжъ да олекнете, за да не се обърнете съ главата надолу. Знаете ли, колко години е употребилъ човѣкъ, докато се научи да държи главата си изправена? Нѣкой държи главата си напредъ, другъ — назадъ. Така не се нареждатъ работитъ. Ще държишъ главата си направо, перпендикулярно къмъ земята. Само така можешъ да станешъ музикантъ, ученъ и философъ. Навеждашъ ли главата си, работата ти е загубена. Ако се пригърбвашъ, скоро ще остарѣешъ. Никакво пригърбване не се позволява. Защо трѣбва да се пригърбвашъ? Защо свивашъ раменетъ си? Вдигни главата си нагоре, изправи се и мисли само за слънцето и земята. Мисли за ангелитъ, за тѣхната младостъ. Нѣма стари ангели. Лицата на ангелитъ сж гладки, безъ никакви косми. Тѣ нѣматъ брада и мустаци, както обикновенитъ хора. И Хри-

стосъ нѣма брада. Какъ ще Го познаете?

Брадата представя животъ на закони и правила. Срещнешъ ли човѣкъ съ брада, веднага ще чуешъ известни наставления: какво трѣбва да правишъ, какъ да се отнасяшъ. Този човѣкъ не е въ съгласие съ общественото мнение, има особено мнение. Той казва, какво е писалъ еди-кой си моралистъ, какво поддържа тази или онази религия. Единъ моралъ, една религия съществуватъ въ свѣта. Ако две рѣки се вливатъ една въ друга и образуватъ една рѣка, има ли нѣщо неморално въ това? Рѣката е нечиста, но ще се пречисти. Въздухътъ може да е нечистъ, но лесно се пречиства. Нѣма нечисти нѣща въ свѣта. Казано е въ Писанието: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога.“ Следователно, който живѣе и се движи въ Бога, не може да бжде нечистъ. Като работи, той може да се изцапа, но тази нечистота е временна. Съ мисълта си човѣкъ се петни, съ мисълта си се чисти. Мислишъ, че ако бръкнешъ въ джоба на нѣкого и вземешъ кесията му, ще забогатѣешъ. Нѣма да забогатѣешъ, но ще опетнишъ мисълта си. После започвашъ да мислишъ, че нѣма кражба въ свѣта, че всичко принадлежи на Бога и постепенно се очистишъ. Ако отидешъ на извора и си налѣешъ една-две стомни водѣ, кражба ли е това? Кражба е, ако вземешъ водата отъ шишето на своя приятелъ. Значи, докато водата тече, кражба не съществува. Щомъ се намали, или престане да тече,

кражбата се явява. Докато джобътъ ми е пъленъ и постоянно се пълни, никаква кражба не става. Ако бръкнешъ въ джоба ми и вземешъ нѣщо, де ще го занесешъ? Ще го оставишъ на земята, дето съмъ и азъ. Това не е кражба, но игра между хората. Ти мислишъ, че си обралъ нѣкого. И той мисли, че го обрили. Въ сжщностъ, никой никого не може да обере. Ще дойде день, когато богатиятъ ще благодари на онзи, който бръкне въ джоба му и извади нѣколко монети. Той ще каже: Доволенъ съмъ, че взе частъ отъ паритъ ми — олекна ми малко.

Въ бждеще хората ще гледатъ по особенъ начинъ на кражбата, на отношенията помежду си. Срѣщате младъ, красивъ момъкъ, пази се отъ хората, не иска да го обератъ. Но ако се приближи до него красива мома и бръкне въ джола му, той ще се направи, че нищо не вижда и ще се усмихне, ще започне да се разговаря съ нея. Той желае и втори пътъ тя да го срещне и да бръкне въ джоба му. Ако нѣкой старъ, грозенъ човѣкъ бръкне въ джоба му, той ще бжде недоволенъ, ще се възмущава отъ безморалието на хората. Това се дължи на личното му разположение къмъ хората. Като обичашъ нѣкого, търпишъ всичко и, каквото прави, не го обвинявашъ въ нищо. Ако не го обичашъ, ще бждешъ недоволенъ отъ постѣпката му и ще го критикувашъ.

Помни: Тамъ, дето е Богъ, никакви престѣпления не ставатъ. Дето Богъ отсъствува, тамъ се вършатъ престѣпления. Въ момента,

въ който помислишъ, че нѣкжде се вършатъ престѣпления, Богъ моментално се оттегля. Докато мислишъ право, Богъ е съ тебе и свѣтлина те озарява. Щомъ изкривишъ мисълта си, свѣтлината те напуска и изпадашъ въ мракъ. Всички кражби и престѣпления се вършатъ въ мракъ и тъмнина. Докато мислишъ, че майка ти и баща ти сж умрѣли, че и ти ще умрешъ, ти си въ илюзиитѣ на живота. Човѣкъ не умира, но само се измѣня. Апостолъ Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.“ Кое се измѣня? — Възгледитѣ на човѣка. Пита ме нѣкой: Въ онзи свѣтъ ще се познаемъ ли? — Ако се обичате, ще се познаете. Ако не се обичате, нито тукъ се познавате, нито на онзи свѣтъ ще се познавате. На земята хората познаватъ маскитѣ си, но не и своитѣ души. Реалността е въ душата на човѣка. Както свѣтлината опредѣля лампата, така и мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ опредѣлятъ човѣка. Тѣ го правятъ красивъ.

Като се говори за кражбата, имаме предъ видъ само слѣпцитѣ. Какъ ще обератъ ясно-видеца? Той вижда намѣрението на апаша още отдалечъ и му казва: Ти имашъ нужда отъ пари. Колко искашъ? Ако нѣкой иска да го убие, той вижда още отдалечъ ножа въ ржката му и го превръща на книженъ. Аки рече да замахне съ ножа, самъ ще се очудоуе, вмѣсто металически ножъ, държи книженъ. Какъвъ герой ще излѣзе отъ него? Съ кни-

женъ ножъ не можешъ да убиешъ никого. Нѣкой се страхува даже отъ дървения ножъ и казва, че ще го убиятъ. Мислишъ ли, че могатъ да те убиятъ? Светията гори въ огъня и си пѣе. Мислите ли, че той се мжчи? Не, не се мжчи, пѣе си човѣкътъ. Какво стана съ тримата момци въ огнената пещъ? Изгорѣха ли? Вѣра е нужна на хората. Ако нѣматъ вѣра, тѣ живѣятъ въ илюзии. Две моми се каратъ за единъ момъкъ, или два момъка — за една мома. Всѣки мисли, че има повече право на момата отъ другия. И това е илюзия. Никой нѣма право на собственостъ върху човѣка. Двама души се каратъ за една кѣща. Ако се обичатъ, и двамата могатъ да живѣятъ заедно; ако се обичатъ, кѣщата може да се разшири, и за двамата ще има мѣсто. Когато човѣкъ има любовъ, и въ една стая да живѣе, ще му бжде широко.

Нѣкои религиозни казватъ, че познаватъ Христа. Какъ Го познаватъ? Кое показва, че познавате Христа? Ако, наистина, Го познавашъ и боледувашъ, това не е истинско познаване. Когато си боленъ и се свържешъ съ Христа, болестъта ти веднага изчезва; ако си сиромашъ и се свържешъ съ Христа, джобътъ ти всѣкога ще е пълненъ съ пари. Ако болестъта ти не минава, не си свързанъ съ Христа. Болестъта те учи, какъ да познаешъ Христа. Тя казва: Докато не познаешъ Христа, нѣма да си отида. Ти казвашъ, че ще оздравѣешъ, но се колабаешъ, не вѣрвашъ на думитѣ

си. Кажешъ ли., че ще оздравѣешъ, ще вървашъ на думитѣ си.

Отивамъ при единъ боленъ приятелъ, да го видя. Той ми казва: Моята работа е свършена, но поне ми отвори пжтъ. Рждетѣ и краката ми не държатъ, нѣма да оздравѣя. Азъ се усмихвамъ и казвамъ: Стани отъ леглото! Той става. — Опитай се да ходишъ. Той започва да ходи изъ стаята. Като направи това нѣколко деня наредъ, оздравѣ напълно. Пита го лѣкартъ, какъ оздравѣлъ. Той казва: Не зная, какъ оздравѣхъ, но каза ми се да стана, и азъ станахъ; каза ми се да ходя, и азъ започнахъ да ходя. Каза ми се, че ще оздравѣя, и азъ оздравѣхъ. — Какви лѣкарства ти дадоха? — Никакви, безъ лѣкарства оздравѣхъ. Ще вървашъ! Върата лѣкува. Тя не търпи никакво колебание. За да се лѣкувашъ, нужно е абсолютна вѣра.

Какъ лѣкуватъ днесъ треската? Лѣкаритѣ препоръчватъ хининъ, а народътъ я лѣкува по особенъ начинъ Единъ познатъ ми разправяше следната опитностъ. Той боледувалъ отъ треска цѣли три години. Единъ неговъ приятелъ го накаралъ единъ день да излѣзатъ на разходка край близката рѣка, да го види малко слънцето. Като се разговаряли, приятелтъ му го бутналъ въ рѣката. — Свърши се моятъ животъ! — помислилъ си болниятъ. Много се уплашилъ, но направилъ последно усилие, да излѣзе отъ рѣката. Едва се измъкналъ. Приятелтъ му носѣлъ дрехи, помогналъ

му да се преоблѣче. Отъ този моментъ треската го напуснала. Стрѣскането, което преживѣлъ болниятъ, изпждило треската навѣнъ. Значи, за да се измѣни състоянието на човѣка, нужно е нѣкакво стрѣскане, което да го раздвижи. Това виждаме и въ живота. Понѣкога едно страдание освобождава човѣка отъ друго страдание. Важно е да стане смѣна въ състоянието. Казано е въ Писанието: „Всичко, което се случва на онѣзи, които любятъ Бога, ще се превърне на добро.“

Казвашъ: Моятъ приятелъ измѣни отношенията си къмъ мене, не ме обича вече, не мисли добре за мене. Това сж заблуждения, наслоявания отъ миналото, които внасятъ противоречия въ човѣшкия животъ. Казвашъ, че ще умрешъ. Не мисли за това. Единственото нѣщо, върху което трѣбва да мислишъ, е познаването на Бога, а не смъртъта. Щомъ Го познаешъ, ще възстановишъ хармонията на своя животъ. Казано е: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.“ Не е достатъчно да кажешъ, че мжжътъ ти е грубъ, но трѣбва да се запитаешъ, обичашъ ли го. Ако го обичашъ, това не значи, че трѣбва да му казвашъ, че го обичашъ, но да премахнешъ въ себе си причината, която го кара да бжде грубъ. Щомъ ти се измѣнишъ, и той ще се измѣни. Молишъ се на Бога да ти помогне. Той казва: „Възлюби ближния си, и Азъ ще ти се изявя.“ Щомъ приемешъ, че Богъ жи-

вѣе въ тебе, ще знаешъ, че Той живѣе и въ твоя ближенъ.

Разбрахте ли всичко, което ви говорихъ? Понеже сте разбрали, изпѣйте пѣсенята „Сила, животъ и здраве.“ Това, което ви говорихъ, има отношение къмъ свободното мислене. Трѣбва да освободите мисълта си отъ старитѣ, затвърдѣли възгледи на миналото. Вие мислите по старъ начинъ, а старото внася нещастията въ живота. Мисълта ви трѣбва да се обнови. За това е нужно знание. Има съ какво да се занимавате, има какво да учите. Нѣкои седатъ, чакатъ всичко наготово. Тѣ очакватъ да дойде Христосъ да ги учи, да имъ даде свѣтлина. Въ това отношение, вие приличате на младата мома, която очаква да дойде нѣкой момъкъ, да се омжи за него. Не е въпросъ да се омжи — работа я очаква. Като дойде Христосъ, веднага ще ви изпрати на работа. Вие ще познаете Бога въ най-голѣмитѣ страдания и противоречия. Всѣки самъ ще дойде до това познаване — нищо не се дава наготово. Който не разбира живота, казва, че това не струва, онова не струва. Защо не струва? Защото си напълнилъ торбата си съ сухъ, мухлясалъ хлѣбъ. Азъ отварямъ торбата ти и хвърлямъ мухлясалия хлѣбъ вънъ. Питашъ ме, защо хвърлямъ мухлясалия хлѣбъ навънъ. Ти не разбирашъ великитѣ закони на живота. Ще изпраздня торбата ти и ще туря въ нея отъ моя прѣсенъ, пшениченъ хлѣбъ, отъ моитѣ ябълки и круши,

току-що откъснати отъ дървото. Изхвърли мухласалия хлѣбъ и гнилитѣ плодове отъ торбата на човѣка и му дай прѣсенъ, топѣлъ хлѣбъ и прѣсни плодове, да яде и да благодари на Бога.

Новото трѣбва да проникне въ вашия животъ. Ако не проникне, вие ще бъдете нещастни. Новото трѣбва да обедини всички хора, да се почувствуватъ братя помежду си. Това значи, да бъдатъ хората свързани, да си помагатъ взаимно. Всѣки човѣкъ дава нѣщо отъ себе си на своя ближенъ, но същевременно приема нѣщо отъ него. Предавайте и приемайте доброто. Този е начинътъ за разрешаване на въпроситѣ. Ще кажете, че искате да ви се говори, да разберете нѣщата. Какво ще ви се говори? Боленъ си, казвамъ ти: Стани и ходи! Отговаряшъ: Лесно се говори, но не мога да стана, не мога да ходя. — Трѣбва ли съ количка да те возятъ? Не, ще станешъ и ще ходишъ. Ще паднешъ, пакъ ще станешъ и ще повтаряшъ думата „обичамъ“. Ако си скърбенъ, кажи си: Нѣма скръбъ въ свѣта. Ще се радвамъ на всичко, което става въ свѣта. Счупи се кракътъ ти, пакъ ще кажешъ: Благодаря, че ме сполетѣ това нещастие, да се усили вѣрата ми. Болятъ те очитѣ, страхувашъ се да не ослѣпѣешъ. Не се безпокой, ще се усилятъ очитѣ ти. — Какъ ще стане това? Стара съмъ вече. — Отъ тебе зависи да се подмладишъ. Ако не допускашъ нито една отрицателна мисль въ ума си, въ

три месеца можешъ да се подмладишъ. Когато се влива въ организма нова енергия, той се обновява. Тѣлото постепенно се изправя, засилва, и човѣкъ се чувствува младъ. Обновяването на организма не е механиченъ процесъ. То има отношение къмъ духовното естество на човѣка. Ако си беденъ, не се обезсърчавай, но си кажи: Паритѣ сж въ джоба ми, въ кръвта ми, въ моитѣ мисли и чувства. Така е. Който нѣма злато въ кръвта, въ мислитѣ и въ чувствата си, той не може да бжде богатъ.

Помни: Вжтрешното всѣкога отговаря на външното. Следователно, можешъ да имашъ отвънъ само това, което имашъ вжтре въ себе си. И обратно: не можешъ да имашъ отвънъ това, което нѣмашъ вжтре въ себе си. Не можешъ да бждешъ външно богатъ, ако нѣмашъ вжтрешно богатство. Трѣбва да имашъ злато въ кръвта си, за да бждешъ външно богатъ. Срѣщате бедна, но красива мома. Дето отиде, тя получава блага: пари, дрехи, скжпоценности. Ще кажете, че тя продава красотата си. Красотата не се продава. Защо? — Защото ще се изгуби. Но красотата има сила да заповѣдва. Ако умътъ ти е свѣтълъ, сърдцето ти топло и волята ти силна, тѣ заповѣдватъ на условията. Сила се крие въ тѣхъ. За да дойдешъ до това положение, ти трѣбва да не допуцашъ за никого нито една лоша мисль, нито едно лошо чувство. Вие трѣбва да си помагате взаимно, да работите за Бога,

да работите заедно съ Него. Богъ изисква отъ васъ да правите това, което и Той прави. Не очаквайте наследство отъ баща си и майка си. Не уповавайте на ближния си и не очаквайте само на Бога. Първо разчитайте и уповавайте на себе си, а после на другитъ. Христосъ иде на земята да опита хората, какво могатъ да направятъ за Него. Той казва: „Гладенъ бѣхъ, не ме нахранихте; боленъ бѣхъ, не ми помогнахте; въ тъмница бѣхъ, не ме посетихте.“

Мнозина казватъ, че сж окултисти, че сж хора на Новото учение. Въ какво се заключава Новото учение? Хората на Новото учение освобождаватъ затворницитъ. Ако нѣкой отъ Новото учение влѣзе въ затвора, ще отвори вратитъ на затворническитъ килии, ще пусне затворницитъ на свобода и ще имъ каже: Отсега нататкъ не грѣшете. Идете на работа и поправете грѣшкитъ си. Ще кажете, че така се нарушава общия редъ на нѣщата. Важно е да се спазва Божествения редъ на нѣщата. Досега хората сж служили на човѣшкия редъ, а потпъквали Божествения редъ. Досега тѣ сж изпълнявали човѣшката воля, а не Божията воля. На всички казвамъ: Изпълнете Божията воля и не мислете за последствията.

Единъ проповѣдникъ говорилъ на слушателитъ си въ църквата за отварянето очитъ на слѣпия. Той се вдѣхновилъ отъ проповѣдта си и решилъ, като излѣзе отъ църквата, да направи опитъ съ единъ отъ просецитъ, слѣпъ отъ рождение, да му каже: Въ името на

Господа Исуса Христа ще прогледашъ. Като се приближилъ до слѣпеца, веднага се разколебалъ и си казалъ: Какво ще стане съ мене, ако изговоря името на Бога, а слѣпецътъ не прогледа? Ще се изложи предъ хората, ще изгубя авторитета си. Спрѣлъ се за моментъ, замислилъ се и продължилъ пжтя си. Слѣпиятъ и доднесъ стои предъ църквата. Казвамъ: Бжди готовъ да изпълнишъ Божията воля, макаръ и да изгубишъ авторитета си. Кажи на слѣпия: Въ името на Господа Исуса Христа, въ Когото вѣрвамъ, да се отворятъ очитѣ ти и да прогледашъ.

Иде Христосъ на земята да изпита вѣрата и любовта на хората. Ще кажешъ на слѣпия: Въ името на Господа Исуса Христа да прогледашъ! Ще кажешъ на болния: Въ името на Господа Исуса Христа, вдигни одъра си и ходи! — Ако кажа и не стане, както мислѣхъ? — Кажи и не се страхувай. Ако кажешъ и стане, вѣрата ти ще се усили. Ако кажешъ и не стане, ще направишъ опита втори, трети пжтъ, докато думитѣ ти се сбжднатъ. Ще кажешъ и, каквото кажешъ, ще стане. Да отворишъ очитѣ на слѣпия, това значи, да усилишъ вѣрата си. Не постъпвайте и вие като пророкъ Иона, на когото Богъ заповѣдалъ да отиде въ Ниневия да проповѣдва. Обаче, той се качилъ на единъ корабъ и избѣгалъ въ Испания. Не изпълнилъ Божията воля, но щѣлъ да плати съ живота си за своето непослушание.

Оставямъ ви мисълта: Да просите, докато ви се даде; да хлопате, докато ви се отвори и да търсите Истината, докато я намърите.

Т. м.

*

13. Лекция отъ Учителя, държана на
30 декемврий, 1931 г. София.—Изгрѣвъ.

Граници въ живота

Размишление.

Човѣкъ е обезсмыслилъ живота си по единствената причина, че иска да постигне не-сжществени нѣща. Напримѣръ, малкото дете иска да израсне, да стане голѣмо, като баща си. Какво ще приви слелъ това? По-нагоре не може да вѣрви. Нѣкой иска да стане ученъ, но и учението има граници. Като дойдешъ до известенъ предѣлъ, по-нататѣкъ спирашъ. Какво искашъ следъ това? Ако искашъ богатство, и то има граници. Каквото пожелаешъ, всичко има граници. Това е материалното, външното схващане на нѣщата. Казватъ: Човѣкъ се ражда и умира. Така разсжждаватъ материалиститѣ. Представете си такъвъ животъ, дето човѣкъ нито се ражда, нито умира; или, ражда се, а не умира; или, умира, безъ да се ражда. Сжществува ли такъвъ животъ? Смъртъта е сѣнка. Дървото ли прави сѣнката, или сѣнката прави дървото? Дървото прави сѣнката. Следователно, реалността произвежда сѣнката. Често хората се занимаватъ съ сѣнкитѣ на живота.

Де е богатството: въ сѣнката, или въ реалността? Богатството е въ реалността; то е заровено въ човѣка. Затова човѣкъ трѣб

ва да изучава неизчерпаемостта на богатството въ себе си, за което той самъ нѣма ясна представа. Понѣкога той поглежда тѣлото си и мисли за него, безъ да подозира, какво богатство е вложено въ него. Той не знае, какъ е устроенъ неговиятъ организъмъ. По три пѣти на день туря храна въ стомаха си, безъ да знае, какво нѣщо е стомахъ. Едно нѣщо иска той: лицето му да бѣде червено, свежо, бодро. Че това зависи отъ доброто състояние на дихателната и кръвоносната системи, не го интересува. Той нѣма понятие за тѣзи системи. Той иска да бѣде ученъ човѣкъ, безъ да разбира апарата, съ който си служи. Който има радио, може да манипулира съ неговитѣ ключове, върти ги на една и на друга страна, хваща различни станции — на кжси и дълги вълни. Дойде ли до своя апаратъ—мозъка, нищо не знае.

Казватъ: Господъ ще нареди всички работи. Ние сме противъ този възгледъ — старъ възгледъ е той. Ако това се отнася до Господа, Който е въ насъ, вѣрно е, че Той ще нареди всичко, но ние трѣбва да Го слушаме. Що се отнася до Господа вънъ отъ насъ, Той е наредилъ свѣта толкова добре, че на насъ остава само да го изучаваме. Господъ, като направилъ свѣта, оттеглилъ се. Той се радва на свѣта, както го е направилъ; радва се и на хората, наблюдава всѣки човѣкъ, какъ живѣе, какъ използва богатството, което му е далъ.

Животътъ, въ своитѣ прояви, е троякъ: физически, който се изразява въ движение, хранене и дишане; духовенъ — въ чувствуване, мислене и воля; най-после иде Божествениятъ животъ — въ любовъ, мъдростъ, истина, или животъ, свѣтлина и свобода. Различавайте Божественото отъ човѣшкото. Това, което не умира, е любовта. Значи, любовта въ човѣка никога не умира. Това, което не умира, но се промѣня, е човѣшката мисль, човѣшкитѣ чувства и човѣшкитѣ постѣпки. Волята не престава, но се мѣни. Не можешъ да се радвашъ на нормаленъ физически животъ, ако не знаешъ, какъ да дишашъ, ако не знаешъ, какъ да ядешъ и ако не знаешъ, какъ да се движишъ. Можешъ да дишашъ добре, но ако не се движишъ, ще умрешъ. Искашъ да бждешъ красивъ, строенъ, но това зависи отъ дишането. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да диша, да има ритъмъ въ дишането. Казвате, че въ музиката трѣбва да има тактъ, отмѣреностъ, ритъмъ. Който свири, трѣбва да има ритъмъ. И въ мислитѣ, и въ чувствата се иска ритъмъ. Смѣпя ли се бързо една мисль съ друга, едно чувство съ друго, човѣкъ е лишенъ отъ ритъмъ, поради което е недоволенъ отъ всичко. За него се казва, че мисли бързо. Въ какво се заключава бързината на мисълта? Какво придобива касиерътъ на една банка, който само прехвърля паритѣ презъ ржцетѣ си и ги брои? Бързо брои, бързо смѣта, но забогатѣлъ ли е той? Брои 200 хиляди, 300

хилйади, милионъ, два милиона, но нищо не придобива.

Ако и вие постоянно бъркате въ вашата каса и вадите ту една, ту друга мисълъ, ту едно или друго чувство, нищо не придобивате. Само пишете двеста, триста хилйади, милионъ, но не сте доволни. Най-после казваге: Не си струва човѣкъ да живѣе. Казвашъ, че не искашъ да живѣешъ, но разбирашъ ли значението на тѣзи думи? Не искашъ да живѣешъ, това значи: този животъ, който сега живѣешъ, не го искашъ повече. Много естествено! Ходишъ по кръчмитѣ, ядешъ, пиешъ; този кръчмаръ те бие, онзи те бие, и най-после казвашъ: Дотегна ми този животъ, не искамъ повече да живѣя, станяхъ за посмѣшище. Какво е положението на затворника? Погледне къмъ тавана на своята келия — небе нѣма. Погледне къмъ изтокъ, никакво слънце не вижда; погледне къмъ западъ — сѣщо, никакво слънце не вижда. Потърси съ погледъ нѣкой отъ своитѣ близки — баща, майка, братъ, сестра — никого не вижда. Само стѣпкитѣ на стражара чува отвѣнъ — стои съ пушка и го пази. Ако и вие нѣмате близки хора, кжде сте? Ако вашето небе е помрачено, слънцето ви не изгрѣва и не залѣзва и не можете да се ориентирате, кжде сте тогава? Казвамъ: Въ затворъ сте. Това сѣ състояния, презъ които често минавате. Тежки съсоiania сѣ, но трѣбва да ги разбирате. Тѣ сѣ инъекции въ малка доза, за да усилятъ

вашата дейност. Всѣка мжнотия е пѣсѣкъъ подѣ колелото на вашия животъ, което се е спрѣло нѣкъде и не върви. Богъ туря пѣсѣкъъ на пѣтя ви, да подемe колелото и да продължи пѣтя си. Лошата мисълъ е остенъ. Ти си се спрѣлъ нѣкъде въ пѣтя си, стоишъ, потривашъ се, не трѣгвашъ. Опасно е да спирашъ на желѣзопѣтна линия, дето треноветѣ минаватъ единъ следъ другъ; опасно е да спирашъ на пѣтъ, дето минаватъ множество коли.

Станете всички! Питате: Защо трѣбва да станемъ? — Да направимъ едно упражнение за дишане, споредъ ритма на сърдцето. Ще броите мислено до шестъ, споредъ пулса на сърдцето, и ще поемете въздухъ. Следъ това ще броите до три и ще задържате въздуха въ дробоветѣ си. После ще издишате въздуха, като броите пакъ до шестъ. Значи, шестъ вдишки, шестъ издишки и три задържания на въздуха — всичко 15. Числото 15 означава разклащане на дявола. Не да изхвърлишъ дявола, но да разклатишъ основитѣ, на които се крепи. Когато поемете въздуха и броите до шестъ, лѣвата рѣка излиза напредъ и малко нагоре, подъ жгълъ 45° , а дѣсната рѣка отива назадъ. Като броите до три и задържате въздуха, свивате прѣститѣ на рѣцетѣ, безъ да ги движите. Като броите до шестъ и издишате, изнасяте рѣцетѣ отстрана на тѣлото, съ отпуснати прѣсти. При второто поемане на въздухъ, става смѣна на рѣцетѣ: дѣсната рѣка излиза напредъ и малко нагоре, а лѣвата —

назадъ. Като броите, тѣлото не трѣбва да се движи, само ржцетѣ се движатъ. Свиването на прѣститѣ, при задържане на въздуха, показва, че си взелъ нѣщо, задържашъ го въ себе си, за да го използувашъ. При издишане отваряшъ ржцетѣ си настрана — давашъ това, което си получилъ. (Упражнението се прави три пѣти).

Когато лѣвата ржка се изнася напредъ и поемаме въздухъ, дишаме за сърдцето; когато дѣсната ржка излиза напредъ, дишаме за ума. Така ржцетѣ се смѣнятъ. Това упражнение за дишане е свързано съ естествени, нормални движения. Като правите упражнението, нѣма да мислите за нищо, освенъ за дишането. Ще мислите само за богатството, което приемате отъ въздуха. Въздухътъ е складъ на Божествени енергии. Животътъ е складиралъ тамъ своитѣ енергии. Въздухътъ е най-голѣмиятъ складъ, въ който животътъ е складиралъ енергиитѣ си. Ако не дишашъ правилно, и храносмилането ти не става правилно; ако храносмилането не е правилно, и кръвообръщението не е правилно; ако кръвообръщението не е правилно, и мисълта не е правилна; ако мисълта не е правилна, и чувството не е правилно. Следъ такива процеси, човѣкъ казва: Ще се мре вече. Да, ще се мре, но за анормалния животъ. Ще умрешъ за анормалния животъ, т. е. ще излѣзешъ отъ него.

Правете упражнението за дишането по петъ пѣти съ лѣвата ржка и петъ пѣти съ

дѣсната 'ржка. Ако страдате отъ ревматизъмъ, това упражнение ще го изпжди навънъ; ако имате сърдцебиене, и него ще изпжди навънъ; ако имате главоболие, и съ него ще се справите. Това нѣма да стане изведнѣжъ, но постепенно. Всѣки ще брой споредъ пулса на своето сърдце. Провѣрете пулса, ритѣма на своето сърдце. Той е козмически ритѣмъ. Ако ритѣмътъ на сърдцето не е правиленъ, може да го регулирате съ правата мисль. Мислете правилно, за да регулирате неправилия ритѣмъ на сърдцето.

Помнете: Въ едно отношение Богъ прилича на насъ, а въ друго отношение не прилича. Когато сме милостиви, Богъ е като насъ, и ние сме като Него. Когато не сме милостиви, Богъ не е като насъ, и ние не сме като Него. Когато мислимъ право, Богъ е като насъ; когато не мислимъ право, Богъ не е като насъ. Отрицателното въ насъ не е Богъ. Положителното въ насъ е Богъ. Следователно, щомъ имашъ хубави мисли, Богъ е като тебе, и ти си като Него. Измѣнишъ ли отношението си къмъ Бога, ти влизашъ въ областъ на страдание. — Защо идатъ страданията? — Защото си се отдалечилъ отъ Бога. Наистина, като се отдалечишъ отъ това, което обичашъ, ти страдашъ. Щомъ си далечъ отъ свѣтлината, ти изпитвашъ страдание; щомъ си далечъ отъ въздуха, ти изпитвашъ страдание; щомъ си далечъ отъ водата и отъ хлѣба, ти изпитвашъ страдание. — Защо идатъ страданията? — Защото

си далечъ отъ красотата на своитѣ мисли, чувства и постъпки. Щомъ се приближишъ до тази красота, страданията се прекратяватъ. Има страдания, които се дължатъ на факта, че си далечъ отъ Бога. Нѣкои страдания се дължатъ на факта, че си далечъ отъ себе си. — Какво трѣбва да се прави, за да не страдамъ? — Да бждешъ близъкъ съ Бога, близъкъ съ своитѣ близни и близъкъ съ себе си. Тази е основата на здравето и на щастливия животъ. Друга философия нѣма. Каквато друга философия да изучавате, тя не може да ви направи щастливи. Ако нѣкоя философия ви донесе щастие, и азъ ще я изучавамъ. И азъ търся знанието. Тогава ще се откажа отъ своето знание и ще приема вашето.

Изпѣйте новата пѣсенъ: „Сила, животъ и здраве.“ Напишете си я всички, да я научите по ноти, за да я пѣете правилно. Тази пѣсенъ е едно живо, новородено дете, което расте и се развива.

„Сила, животъ и здраве, тѣ сж едно; служители на Духа, носители на радостъта, крепители на мъдростъта.“ Силни сж думитѣ на тази пѣсенъ. Сега тя е петгодишно дете, ще расте, ще стигне до 33 години и ще спре, до тамъ ще я оставимъ. Думитѣ „сила, животъ и здраве“ представятъ идейната страна на пѣсенъта. Останалитѣ думи сж въ разговорна форма. Пѣйте пѣсенъта, но вѣрно — това е най-важното. Като пѣете „служители на Духа, носители на радостъта, крепители на мъдро

стъта“, да чувствувате, че сте млади, че носите мъдростта въ себе си. Младостта и мъдростта да бждатъ въ тебе вътре, а не вънъ отъ тебе. Пѣйте така, че да се храните съ пѣенето. Пѣенето, музиката трѣбва да бждатъ храна за човѣка. Ще пѣете и свирите по малко, цѣлъ день нѣма да се храните само съ музика. Колкото години сте пѣли досега, ако сте пѣли съ любовъ, щѣхте да станете първокласни пѣвци. Музиката се проявява въ три направления: музика въ движенията, музика въ дишането, музика въ яденето.

Често се говори за опростяване на работата. Това е невежество. Да приспишъ всички свои способности, това е криво разбиране. Ще кажете, че това или онова не ви трѣбва. Има нѣща, които не ви трѣбватъ, защото сж ви направили нещастни. Отъ тѣхъ може да се откажете, но да се откажете отъ богатата, които Богъ ви е далъ, това е престѣпление. Ще кажешъ, че не искашъ да бждешъ богатъ. Това е другъ въпросъ. Да бждешъ богатъ, но въ сиромашията. Ние не говоримъ за сиромашията, която прави хората нещастни; не говоримъ и за богатството, което носи страдания. Ние имаме предъ видъ онова богатство и онази сиромашия, които криятъ въ себе си доволството на душата.

Какво иска човѣкъ за себе си? — Животъ — едно отъ ценнитѣ богатства. Второ — сила — друго богатство, здраве — трето богатство. Не можешъ да се откажешъ отъ

живота; не можешъ да се откажешъ отъ силата; на можешъ да се откажешъ отъ здравето. Животътъ е за душата, силата — за ума, а здравето — за тѣлото. Да бждешъ силенъ, това не значи, да властвувашъ надъ другитѣ хора, нито самъ да се ползувашъ отъ богатството, което ти е дадено. Като се върнешъ при Бога, трѣбва да дадешъ отчетъ, какво си правилъ на земята. Ще прекарашъ на земята известно време и ще те повикатъ горе, да си починешъ. На едни хора често даватъ отпускъ, презъ всѣки 10, 15 или 20 години. Прекаратъ на земята 20 — 30 години и ги викатъ горе. На други не даватъ отпускъ, оставятъ ги на земята да работятъ 80—100 години и следъ това ги викатъ горе, като свършатъ всичката си работа.

Мнозина се оплакватъ отъ живота си, искатъ голѣми ваканции. И това е добре, но голѣмитѣ ваканции сж остатъци отъ стария животъ, отъ старата философия. Новото учение изисква отъ хората новъ начинъ на работа. Да работятъ, както Богъ работи. Да изучаватъ добре предметитѣ и да правятъ правилни преводи. Напримѣръ, какво нѣщо е омразата? Какво е ревността? Като запушишъ извора си, ти ставашъ ревнивъ. Когато дойдешъ до ограничения животъ, ти ставашъ ревнивъ. Пълнишъ шишето си съ вода и го държишъ само за себе си. Въ необятния животъ никаква ревност не съществува. Докато си при великия изворъ на живота, никаква ревност не те

мжчи. Колкото хора и да пиятъ отъ този изворъ, не могатъ да го изпиятъ. Другъ е въпросътъ, ако имашъ едно шише съ вода и внимаваашъ капка отъ него да не се излѣе навънъ. Не е лошо да бждешъ ревнивъ, но да отпавишъ това чувство къмъ Бога, да пазишъ ревниво Божиитъ заповѣди. Да бждешъ ревнивъ къмъ хората, това е безсмислено и опасно. Човѣшката ревностъ е смѣшна. Пазишъ нѣкого, ревнувашъ да не го вземе нѣкой. Майката пази дъщеря си, бащата пази сина си, да не изгубятъ чистотата си. Какъ ще ги опазятъ? Може ли рибката, родена отъ майка си, и оставена да живѣе въ чистата вода, да се окаля? Това е невъзможно. Обаче, ако рибката, синъ или дъщеря на голѣмата риба, напусне чистата вода и влѣзе въ нѣкоя мжтна, нечиста вода, все ще се окаля малко. Така правятъ и хората: напускатъ чистата срѣда и влизатъ въ нечиста, мжтна вода. Какъ ще ги възпитавате? Нѣма защо да ги възпитавате, но ще имъ кажете да влѣзатъ въ чистата вода, да се измиятъ.

Казвишъ: Грѣшенъ съмъ, не зная вече, какво да правя. Казвамъ: Излѣзъ отъ мжтната вода и влѣзъ въ чистото езеро; тамъ гърбътъ ти лесно ще се очисти. Живѣй при Бога и ще бждешъ чистъ. Ще се възрази, че Богъ е огънь пояждащъ. Наистина, Богъ е огънь, но сжщевременно Той е и свѣтлина, и въздухъ, и вода. Богъ се проявява като огънь, когато престѣпишъ Неговия законъ. Ако из-

пълнявашъ закона Му, Той е най-чистата вода, най-свежиятъ въздухъ, най-меката и приятна свѣтлина. По-красивъ езикъ отъ езика на Бога никъде не можешъ да чуешъ.

Правете вѣрни преводи; замѣствайте нѣщата едно съ друго. Казватъ за нѣкого, че е сприхавъ човѣкъ. Какво подразбира думата „сприхавъ“? Сприхавиятъ е енергиченъ човѣкъ, живо говори. Азъ му се радвамъ, че е поне живъ, а не умрѣлъ. Какво допринася умрѣлиятъ? Гледашъ единъ умрѣлъ човѣкъ, не се движи, не се гнѣви, не грѣши, не чува нищо — като светия. Защо ви е този умрѣлъ светия? Той не поглежда къмъ чуждитѣ жени. Какво лошо има въ гледането на чуждитѣ жени? Да гледашъ една чужда жена, за да вземешъ нѣщо отъ нея, да я оберешъ, това гледане не е на мѣсто. Но ако я гледашъ като болна жена, на която влизашъ въ положението и желаетъ да ѝ помогнешъ, това гледане е на мѣсто. Ако гледашъ една разпусната жена и търсишъ пачинъ да ѝ покажешъ пжтя, безъ да я изобличишъ, безъ да ѝ кажешъ, че е въ лошъ пжтъ, това гледане носи благословение. Лошиятъ животъ крие богатство въ себе си. Ако можешъ да го впрегнешъ на работа, ти ще станешъ богатъ човѣкъ; ако не знаешъ, какъ да го впрегнешъ на работа, ще плащашъ голѣми данъци и ще обеднѣешъ. Не е достатъчно само да кажете, че нѣкой е грѣшенъ, но да мислите върху грѣха. Има нѣщо лошо въ грѣха, но за онзи, който върши грѣхове и

не може да ги изправя. Обаче, за мъдреца грѣхътъ е богатство. Казва се, че Христосъ слѣзе на земята и понесе грѣховетъ на човѣчеството. Значи, презъ две или три хиляди години Богъ слиза на земята да вземе грѣховетъ на хората. Така Той внася хармонията въ живота. Питате: Къде носи Богъ грѣховетъ? Къде ги хвърля? Не ги хвърля Той, но ги преработва: отъ вжглени Той ги превръща въ диаманти. Грѣховетъ и престѣпленията на хората Той превръща въ добродетели. Човѣшкитъ престѣпления сж Божии добродетели, а Божиитъ добродетели сж човѣшки престѣпления. — Кога? — Когато не се разбиратъ.

Казвашъ: Не мога да живѣя като Бога. — А можешъ да грѣшишъ? Говоришъ за любовта, казвашъ, че я разбирашъ, а, въпрѣки това, грѣшишъ. — Защо? — Защото си спрѣлъ вниманието си само върху една отъ формитъ на любовта. Тя има хиляди и милиони форми на изявление, а ти се спирашъ само върху една. Спирашъ вниманието си само върху момата, или моѣтка, отъ тѣхъ искашъ любовъ. Това е неразбиране. Момата и момѣктъ, сестрата и братътъ сж полюси. Въ сестрата действува любовта, а въ брата — мъдростта. Въ майката действува любовта, въ бащата — мъдростта. Майката е акумулаторъ, който събира енергията на любовта отъ Божествения свѣтъ. Бащата е акумулаторъ, който събира енергията на мъдростта отъ Божествения свѣтъ. Ако не можешъ да живѣешъ

съ баща си и майка си, ти ще бждешъ въ тъмнина. Сестрата е акумулаторъ, както майката; братътъ е акумулаторъ, както бащата. Гледай на окръжаващитъ съ уважение и знай, че всѣки моментъ могатъ да ти бждатъ полезни.

Учете се чрезъ сърдцето си да събирате енергиитъ на любовта — акумулатори да станете; чрезъ ума си да събирате енергиитъ на мъдростта — акумулатори да станете. Ако не знаете, какъ да складирате въ сърдцето си енергиитъ на живота и на любовта, а въ мозъка си — енергиитъ на свѣтлината и на мъдростта, вие всѣкога ще живѣете въ противоречия, ще бждете бедни и нещастни. Богати трѣбва да станете! Съ какво? — Съ енергията на любовта и на мъдростта. Казвате: Защо ми е сърдцето? — То е машина, която възприема енергия отъ възвишения свѣтъ и я обработва. Главата на това сърдце е подчинена на Великото начало на живота. Затова се казва, че първо се е образувало сърдцето, а после главата. Когато първиятъ учител на човѣчеството — Адамъ, умрѣ, хората изгубиха знанието си за небето. Тѣхното знание достигаше само до Сатурнъ, затова го поставиха глава на човѣка. Човѣшкиятъ мозъкъ симболизира Сатурнъ — философътъ, критикътъ въ човѣка. Когато вдигнешъ ржцетъ си нагоре, ти представяшъ човѣкъ, готовъ вече за работа. И като се молишъ, пакъ вдигашъ ржцетъ си нагоре — работишъ. Като

спуснешъ ржцетъ си надолу, ти дохождашъ до Сатурна, до противоречията на живота. Нѣкой вдига ржцетъ си нагоре и казва, че се задоволява съ малко: една малка колибка, единъ столъ, една маса и единъ креватъ. Той не говори истината. Самото вдигане на ржце има отношение къмъ крайния предѣлъ на вселената. Затова, вдигни ржцетъ си нагоре и кажи: Господи, Творецъ на вселената, искамъ да. Ти служи съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Това значи, да бждешъ Синъ Божи и да говоришъ, както Богъ ти е заповѣдалъ.

Сегашнитъ възпитатели на човѣчеството учатъ хората по другъ начинъ, а именно: малко да работятъ, малко да учатъ, малко да мислятъ, да избѣгватъ страданията и мъчнотиитъ. Ако обичашъ много, сърдцето ще си разстроишъ; ако учишъ много, умътъ ще пострада; ако работишъ много, тѣлото ще отслабне. Какво трѣбва да правишъ? Да съзерцавашъ. Това е криво разбиране. То не може да бжде идеалъ на човѣка. Това сж ученици, които сж изгубили смисъла на живота. Много мъже и жепи следватъ лжтя на факиритъ, не работятъ, но само съзерцаватъ. Има работни жени и мъже въ свѣта. Тѣ сж истински работници, творци за общото благо на човѣчеството. Жена, която не разбира работата си, вдига много прахъ. Взима метлата, вдига прахъ и така създава условия за образуване

на дъжда. Мжжътъ, като се върне вкжщи, веднага отваря прозорцитъ, провѣтрява кжщата и я освобождава отъ праха. Жената мете, вдига прахъ и образува дъжла; мжжътъ отваря прозорцитъ, пречиства въздуха и образува вѣтъра. Жената чувствава, т. е. работи съ сърдцето; мжжътъ мисли, т. е. работи съ ума. Като се съединятъ сърдцето и умътъ, тогава започва истинската работа.

Нѣкой казва, че не обича да се моли. — Защо? — Дотегнала му молитвата. Ако се гледа на молитвата като на механиченъ процесъ, наистина, ще дотегне. Единъ евангелистъ завелъ детето си, деветгодишно момче, на молитвено събрание. Проповѣдникътъ обичалъ дългитъ молитви и проповѣди, започвалъ съ Битие и свършвалъ съ Откровението. Детето стояло на колѣне половинъ часъ, заболѣли го краката, и най-после запитало баща си: Татко, скоро ли ще се свърши молитвата? — Нѣма да свърши скоро, ние сме едва въ пустинята. Много време ще мине, докато излѣземъ оттамъ и стигнемъ до Откровението. — Втори пжтъ не ме води на това мѣсто, дето проповѣдникътъ ходи. Води ме на събрания, дето молитвата е кжса.

Хората, съ своитъ разбирания, сами правятъ живота си несносенъ. Никой нѣма право да затруднява живота си, да го прави непоносимъ. Нѣкой иска да убеди хората, че животътъ е пѣленъ съ мжнотии и страдания. Че има мжнотии и страдания въ живота, вър-

но е, но че цѣлиятъ животъ е само страдания, това не е право. Адътъ, който минава за мѣсто на страдания, пакъ не е само страдания; и тамъ има радостъ, музика и пѣсень. Адътъ представя коренитѣ на живота. Но животътъ не се състои само отъ корени. Ако дървото има само корени, то е безпредметно. Значи, отъ коренитѣ животътъ трѣбва да мине въ стѣблото, а оттамъ въ клонетѣ, листата и цвѣтоветѣ. Коренитѣ на живота, т. е. адътъ, е вътре въ човѣка. Казваме, че човѣкъ се мъчи вътрешно, но не постоянно. Да мислишъ, че мъчението и страданието сж постоянни, това значи, да се заблуждавашъ. Тѣ сж временни нѣща. Считайте ги за привилегия, дадена на човѣка, за да се изяви Богъ. Ако много си страдалъ и намѣришъ човѣкъ, предъ когото искажешъ скръбъта си и ти олекне, не ти ли се е изявилъ Богъ? Между тебе и този човѣкъ се създаватъ добри, приятелски отношения. Ти казвашъ: Страданието ми има смисълъ, защото намѣрихъ единъ приятелъ въ живота си. Здравиятъ може да вземе половината отъ страданието на болния и да облекчи положението му. Като отиде при здравия, болниятъ оздравява; като отиде при щастливия, нещастниятъ става щастливъ. Като отиде при умния, глупавиятъ поумнява. Това сж полюси, които се привличатъ и си взаимодействуватъ. Правило въ живота е: ако искашъ да станешъ щастливъ, не ходи при нещастенъ. Ако искашъ да се обмѣнишъ съ нѣкого, чеги жи-

вота на великитѣ хора — светии, гении, Учители на човѣчеството. Тѣ сж гледали оптимистично на живота и съ това сж оказали влияние на хората. Едно се иска отъ човѣка: добро желание да изправи погрѣшкитѣ си и да придобие нѣщо ценно въ живота си.

Единъ виденъ писателъ направилъ много дългове, които не могълъ да изплати навреме. Когато кредиторитѣ дошли да искатъ дължимата отъ него сума, той имъ казалъ: Имамъ всичкото добро желание да платя дълговетѣ си, но ще ви моля да ми дадете малко време, докато се справя съ тѣхъ. Тѣ задоволили желанието му, и той започналъ постепенно да плаща.

Сега и отъ васъ се иска добро желание да плащате дълговетѣ си, а отъ Господа — да ви даде време. Има една опасностъ за човѣка, че като му е дадено време, той е недоволенъ отъ живота си и не иска да работи. Тогава Богъ казва: Доведете го тукъ, да се помжчи малко. Виждате, че този човѣкъ започва да пожълтява, да слабѣе, докато отиде на другия свѣтъ. — Какво стана съ този човѣкъ? — Извикаха го горе, отдето отново ще го върнатъ на земята при по-добри условия. И това е добре, но за предпочитане е да използваме условията на земята, тукъ да сме доволни отъ живота и да работимъ. Какво ще стане, ако подпушите изворитѣ на любовта, на мъдростта и на истината? Или, какво ще стане съ васъ, ако подпушите изворитѣ на вашата мисль, на

вашето чувство, на дишането, на яденето и на движението ви? Нѣкои казватъ, че чувствата развалятъ човѣка. Не е така. Подпушването на чувствата разстройва човѣка, а не самитѣ чувства. Ето защо, оставете чувствата и мислитѣ свободно да се проявяватъ. Като давате свобода на себе си, дайте свобода на окръжаващите. Ако мжжътъ на вашата съседка не се отнася добре съ нея, не я настройвайте противъ него, но кажете на съседката си: Твоятъ мжжъ е отличенъ човѣкъ, не обръщай внимание на думитѣ му. Той е добъръ, нѣма намѣрение да те обижда. Не говорете лошо нито за мжжа, нито за жената. Така тѣ ще се примирягъ по-лесно, отколкото като говорите лошо за тѣхъ.

Като ученици, стремете се да виждате доброто въ човѣка. Погрѣшкитѣ му туряйте настрана. Тѣ сж остатъци отъ миналото, отъ стария животъ. Старото е дългъ, който постепенно ще изплащате — време ви е нужно само. Какво представятъ 100—200 лв. дългъ предъ милионитѣ наследство, които ви очакватъ? Че имате малкъ недостаткъ, това е нищо предъ милионитѣ, които носите въ себе си. Ще платите малкия си дългъ. Гледайте оптимистично на живота. Нѣкой 50—60 годишенъ човѣкъ, като не разбира живота, казва: То се вижда, че ще се мре. Така е, ще се мре, но и като умирашъ, да дойдатъ сватове при тебе. Какво е положението на смата, когато идатъ сватове въ дома ѝ? Тя се радва, мечтае, че

новъ животъ я чака. Ако не дойдатъ сватове за нея, тя напуска кжщата, т. е. умира. Сватове трѣбва да дойдатъ за момата — да я изпратятъ отъ дома ѝ тържествено. Трѣбвали момата да забѣгне сама, безъ сватове, да не могатъ да я намѣрятъ? Нѣкои моми избѣгватъ отъ домоветъ си, особено когато майката е мащеха. За да се изнесе тежкото ѝ положение, служатъ си съ израза: Мечка ставамъ, но въ дома си не се връщамъ. Така казва момата, която живѣе при своята мащеха. Всѣки човѣкъ, който е недоволенъ отъ живота, отъ благата, които му сж дадени, прилича на мома, напуснала дома си и забѣгнала въ гората. Какво ще спечелишъ въ гората? Бѣгашъ отъ живота, не искашъ никого да видишъ, не вѣрвашъ въ доброто. Богатъ си, но и на богатството не се радвашъ. Радвай се на онова богатство, което не се губи и никой не може да го отнеме.

Има нѣщо въ човѣка, което никога и отъ никого не може да се задоволи. То е тѣй наречената „плътъ“, или змията въ човѣка. Тя е голѣмата змия въ свѣта, която е умна, будна — никога не спи. Тя живѣе въ всѣки човѣкъ, още отъ раждането му, но въ спешо състояние, и постепенно се пробужда. Съ пробуждането ѝ, между духа и нея, започва борба. Който не знае, какъ да подчини змията на себе си, натѣква се на голѣми бедствия; който може да я подчини, да му служи, той придобива голѣмо богатство. Нѣкой казва: Да унищо-

жимъ плътта! Ти не знаешъ, че като унищожишъ плътта, ще умрешъ. Докато змията действа въ тебе, и ти ще живѣешъ; щомъ тя престоане да действа и започне да умира, заедно съ нея и ти умирашъ. Въ живота на змията е животътъ на човѣка. Казвашъ: Защо Господъ не премахне злото? — Ако се премахне злото, и вие ще се махнете. Богъ предпочита сжществуването на единъ свѣтъ съ змии, но съ животъ въ него, отколкото единъ мъртавъ, пусть свѣтъ безъ змии, но и безъ животъ. Змията е за предпочитане предъ смъртта.

Първитѣ хора, Адамъ и Ева, бѣха поставени предъ дървото за познаване на доброто и на злото, да научатъ правилата и законитѣ, чрезъ които да се справятъ съ змията, да използватъ нейната енергия и нейното богатство. Това знание се крие въ дървото за познаване на доброто и на злото. Когато змията дойде до това дърво, Ева не можа да се справи съ нея. Тя взе плода, който змията ѝ даде, яде отъ него и отиде при Адама, и той да го опита. Нито жената можа да разреши въпроса за плътта, нито мжжътъ го разреши. Въ това положение се намиратъ и сегашнитѣ хора. Всички хора трѣбва да се върнатъ назадъ, да разрешатъ този въпросъ. Безъ това разрешение не могатъ да вървятъ напредъ. Този пжтъ е неизбеженъ. Богъ нѣма да го мине заради насъ. Той слиза на земята между насъ, учи ни да разберемъ законитѣ на живота, но нѣма да

ни избави отъ страданията, отъ змията. Всички трѣбва да се учите отъ нея. Тя крие въ себе си великитѣ тайни на живота. Духътъ се намира въ непрестанна борба съ нея, докато най-после я подчини да му служи. Змията, като реши да служи на духа, захвапва опашката си. Ако не захапне опашката си и не умре, заедно съ нея, и вие ще умрете. Казвашъ: Не ми се живѣе вече срѣдъ тия сгрести, които бушуватъ въ мене. — Радвай се, змията се е събудила въ тебе. Съ събуждането ѝ, животътъ се е проявилъ въ тебе. Ще служишъ на Бога, а съ тебе заедно и змията ще служи на Бога. Тя има велико предназначение. Христосъ — Синътъ Божи, дойде на земята заедно съ змията — съ плътта. Той бѣше духъ, но се облѣче въ плътъ, прие рабски образъ и се смири. Понеже разбираше законитѣ, Той подчини змията на Духа и я накара да Му служи.

Бждете свободни и следвайте правия пътъ. Вие ще разрешите този великъ въпросъ чрезъ любовта, чрезъ мъдростта и чрезъ истината. Така ще приложите любовта въ сърдцето си, мъдростта въ ума си и истината въ волята си. Не мислете, че умътъ ще намѣри пътя на истината. Умътъ е простъ слуга, който учи елементарни работи. Той сега събира факти, които го интересуватъ. Какво знае умътъ? Какво разбира той? Знае нѣщо за желязото, за златото; знае нѣщо за въздуха, за водата, за слънцето. Той ни най-малко не е посветенъ въ дълбокитѣ тайни на живота. Има нѣща, които

човѣкъ възприема вътрешно, не съ ума си. Той предчувствува нѣща, които ще станатъ въ бъдеще, следъ 10—15 години. Значи, има нѣщо по-високо отъ човѣшкия умъ. Богъ оставя главата, ума настрана и казва: „Сине мой, дай ми сърдцето си!“ Онова скритото въ човѣка, то е Божествено. Казва се за сърдцето „грѣшното сърдце.“ Богъ не иска отъ човѣка грѣшното сърдце, но онова, въ което живѣе заспалата змия. Богата е тази змия. Докато живѣе въ човѣка, тя крие въ себе си половината богатство на козмоса. Всички скжпоценности, които съществуватъ въ свѣта, сж на нейно разположение. Ако можешъ да ѝ станешъ господарь, всички нейни богатства и скжпоценности минаватъ въ твоитъ ръце. Не можешъ ли да ѝ станешъ господарь, ще си останешъ последенъ беднякъ. Отъ това зависи твоето богатство — господарь да ѝ станешъ. Срѣденъ пжтъ нѣма.

Нѣкой мисли, че ще спуснатъ колесница отъ небето и съ нея ще възлѣзе нагоре, като пророкъ Илия. Знаешъ ли, какъвъ бѣше животътъ на Илия? Той мина презъ голѣма дисциплина. За да го взематъ съ колесница, животътъ му не бѣше обикновенъ. Приятно е човѣкъ да има такава колесница, да говорятъ за него, както говорятъ за пророкъ Илия. Той мислѣше, че е силенъ човѣкъ, но като видѣ жената, уплаши се и избѣга въ пустинята. Той не разбираше жената, но Богъ му даде добъръ урокъ. Отъ ревностъ къмъ Бога,

той изкла 400 пророци. Господъ му каза: Ти изкла моитъ пророци, но не е този пътътъ, по който трѣбва да ми служишъ. Сега и твоята глава ще снематъ. Като видѣ, какво го чака, той избѣга въ пустинята и каза: Господи, опасна е тази жена. Той чу първо гласа на Бога чрезъ бурята, чрезъ огъня и се скри. После чу тихия гласъ на Бога и се заграми. Така той позна жената, разбра, какво представя тя, по плати съ живота си. Като напушаше пустинята, Илия намѣри своя замѣстникъ — Елисей, земеделецъ. Като мина край него и го повика, Елисей напусна нивата си, принесе жертва на Бога и трѣгна следъ Илия. Казаха на бащата на Елисея, че синъ му напусна нивата и принесе въ жертва воловетъ, но бащата не можа да го спре. Елисей последва Илия и ста на единъ отъ великитъ пророци.

Всички имате опитността на Илия, но трѣбва да чуете тихия гласъ на Бога и да се засрамите, не само да се зачерви лицето ви, но да се пробуди съзнанието ви. Това нѣма да стане въ сдинъ моментъ, но следъ като запалите огъня. И огънятъ нѣма да се запали изведнѣжъ, да избухне — постепенно ще се разгорява. Вие искате изведнѣжъ да станете радостни — това е невъзможно. Голѣмата радост не показва още, че сте на правия пътъ. Радостта, която иде и изчезва, не показва, че сте на правия пътъ. Тази радост не е естествена. Тя не води къмъ естествено развитие. Радостта ви трѣбва постепенно да се усилва.

Ще има междини, ще има сѣнки, но радостта не трѣбва никога да се прекъсва. Ще дойдатъ и страдания, но тѣ не трѣбва да прекъсватъ радостта. Ще дойдатъ скѣрби, беднотия, но и тѣ не трѣбва да ви лишаватъ отъ радостта.

Нѣкой казва, че е християнинъ. Какво отъ това? Какво особено си постигналъ? Азъ се учехъ преди епохата на християнството, още преди Адама бѣхъ християнинъ. Какво отъ това? Ако азъ носѣхъ вашия умъ, нищо нѣмаше да направя. Не се водѣхъ по чужди умове, както и сега не се вода. Пита ме нѣкой, какво намирамъ въ тия будали, че имъ проповѣдвамъ. Азъ намѣрихъ въ тѣхъ това, което той никога не би намѣрилъ. — Какво особено има въ тѣхъ? — Тѣ сж най-богатитѣ хора на свѣта, голѣми банкери сж. Всѣки отъ тѣхъ, като подписа единъ чекъ, чудеса прави. Тѣ не сж прости хора, както изглеждатъ. — Ти се шегувашъ съ мене. Питамъ: Какво трѣбва да кажа на този човѣкъ? Така гледамъ на човѣка. Богъ е създалъ човѣка, и азъ виждамъ въ неговото лице Божията мъдростъ. Той, като гледа на хората, като на будали, какво търси между тѣхъ? Азъ предпочитамъ да живѣя съ будали, отколкото безъ тѣхъ. Азъ се интересувамъ и отъ мушицата, като Божие създание.

Единъ човѣкъ съ отчаялъ отъ живота, почувствувалъ се самотенъ, никой не го обичалъ, никой не мислѣлъ за него. Това било презъ едва мрачна зимна нощъ. По едно вре-

ме една мушица излѣзла отнѣкжде и започнала да се върти около него. Обиколила нѣколко пѣти главата му и се скрила. Той почувствувалъ, че нѣщо топло, приятно го обхванало; разбралъ, че не е самъ, че има нѣкой да го обича.

Давайте цена и на малкитѣ нѣща. Не казвайте, че хората сж будали, смахнати, извѣяни. Всички хора, съ които се срѣщате, сж еднакво важни и ценни. Ще срещнешъ нѣкой човѣкъ и ще поговоришъ съ него само пет минути, съ другъ — десетъ минути. Колкото време и да сте се срещнали, всичко е ценно, смислено. А съ тѣзи, съ които постоянно се срѣщате, можете само да благодарите. Много говорѣлъ нѣкой, че дотѣгалъ. Ако чешмата нѣма кранъ, отдето да изтича водата, какъ щѣше да се прояви? На какво се дължи величието на голѣмитѣ философи, музиканти, поети, учители? На любовта на хората — все има нѣкой да ги обича, и тѣ да обичатъ нѣкого. Поетътъ пише, излива сърдцето си, но нѣкой го обича, и той обича нѣкого. Кой е този, който го обича и когото той обича? — Нѣкои го наричатъ Богъ, други — майка, баща, братъ, сестра, приятель. Този, именно, който ви обича, е потикъ за васъ, да се проявите. Отде ще дойде тази сила, този потикъ, не знаете. Нѣкой има само единъ приятель, който го обича, но задъ него се криятъ още хиляди приятели, за които той никога не е помислялъ. Хилядитѣ приятели влизатъ въ единия приятель, когото виждате

и който ви подтиква. Ще видите, че задъ единъ вашъ приятелъ стоятъ хиляди негови приятели, негови дѣди и прадѣди. Ако се върнете до Адама, ще видите тази нескончаема редица отъ ваши приятели. Всички души сж свързани въ едно неразривно цѣло.

Да остане въ ума ви мисълъта, не да напуснете вашитѣ приятели, вашитѣ братя и сестри, но да съзнаете връзката, която сжествува между васъ като души. Вие сте минали презъ различни положения, всичко сте опитали: женили сте се и разженвали, яли сте и пили; били сте поети, учени, философи, музиканти, какви ли не сте били. Минали сте презъ дълъгъ пжтъ на опити. Казвате, че животътъ ви е дотегналъ. Какво искашъ да станешъ, поетъ ли? Колко пжти си билъ поетъ! Колко пжти си битъ за своята поезия! Пишешъ нѣщо за отечеството си, минавашъ за добъръ патриотъ. Патриотитѣ одобряватъ стихотворението ти, хвалятъ те, но онѣзи, които не сж патриоти, те ругаятъ, биятъ, че си поощрявалъ хората къмъ война. Нѣкой добъръ проповѣдникъ поучава хората, учи ги на добро, и тѣ сж доволни отъ него. Но други не сж доволни отъ проповѣдитѣ му, много размеквалъ сърдцата имъ, трѣбвало по-корави сърдца за суровитѣ условия на живота. Колко проповѣдници се връщали въ домоветѣ си съ пукнати глави!

Въ единъ малъкъ американски градъ изпращали всѣка година новъ проповѣдникъ. Въ

града имало единъ човѣкъ, който билъ голѣмъ безвѣрникъ и, на края на годината набивалъ проповѣдника, да го накара да мисли, какво говори. Той му казалъ: Нѣма защо да заблуждавашъ хората. Проповѣдникътъ бивалъ принуденъ да се върне, одето е дошълъ, или съ пукната глава, или съ счулена ржка. Никой не се съгласявалъ да отиде въ този градъ да проповѣдва. Единъ денъ епископътъ събралъ всички проповѣдници отъ енорията си, да види, кой е готовъ да отиде въ този градъ. Никой не се решавалъ. Епископътъ отправялъ молбата си къмъ този, къмъ онзи, но всички отказвали. Най-последно, единъ младъ, снаженъ и здравъ човѣкъ се съгласилъ да отиде въ опредѣления градъ. Какво направилъ той? Още съ пристигането си, разбралъ отъ гражданитѣ, кой е героятъ, който биелъ проповѣдницитѣ, и си казалъ: Вмѣсто да чакамъ той да ме бие, азъ ще го набия прѣвъ. Причалъ го единъ недѣленъ день на пѣтя, хваналъ го, вързалъ му ржцетѣ и краката и го набилъ добре. Следъ това го закаралъ на събранието, турилъ го близо до амвона и свободно си проповѣдвалъ. Героятъ слушалъ проповѣдта, харесала му и се обърналъ къмъ Бога.

Да обърнешъ човѣка къмъ Бога, това значи, да подчинишъ змията на духа въ себе си. И вие, като младиятъ проповѣдникъ, ще хванете безвѣрника въ себе си, ще го набиеете, ще го вържете, ще го занесете предъ амвона,

да слуша Божието Слово. Когато се обърне къмъ Бога, ще го пуснете. Той ще ви стане братъ. Това изисква Новото учение: неприятелитъ ви да станатъ ваши приятели. Тогава вашитъ противоречиви мисли, чувства и постъпки ще ви станатъ приятели и ще взематъ участие въ вашия животъ. Нищо старо не хвърляйте, но превърнете го въ слуга, съ васъ заедно да служи на Бога.

Тази беседа е за новата година, която ви поздравява по особенъ начинъ. Ако ви поздравява по старъ начинъ, тя е стара година. Сега азъ не искамъ да бждете много меки, но не искамъ да бждете и много корави; не искамъ да бждете много бедни, но не искамъ да бждете и много богати. Искамъ да бждете богати, въ пълния смисълъ на думата, да посите товара си, безъ да се уморявате; искамъ да бждете учени, безъ да се възгордявате; искамъ сърдцата ви да бждатъ пълни съ любовъ, безъ да се разкашкват. Искамъ сърдцата ви да бждатъ чисти, пълни съ бистра вода, да поливате градинитъ си, да превърнете земята на рай. Богъ е Любовь, нѣма защо да се страхувате. Богъ ще бжде на единия край на вашия животъ, а вие — на другия. Богъ е Създателъ на всичко! Ние да бждемъ ценители на това, което Той е създалъ. Да бждемъ ценители на любовта. И тогава, който иска да стане поетъ, да пише поезии, да постигне желанието си. Не съмъ противъ вашето желание, но стани такъвъ поетъ, до когото никой да не

смѣе да се докосне, да чупи главата му. Бждете и богати, но богатството да не ви причинява нещастия. Бждете любещи, но да радвате хората съ любовта си. Като любите, отворете всички врати на затворитѣ, да пуснете затворниците на свобода. Всички вжглени на миналото трѣбва да се превърнатъ на диаманти.

Лесно се говори, мъчно се изпълнява. Така е, и азъ съмъ правилъ опити, зная, че мъчно се превръщатъ недостъпцитѣ въ добродетели. Лесно е да изцапашъ нѣщо, но мъчно се чисти изцапаното, да го облагородишъ и туришъ на работа. Ако си сприхавъ, и християнинъ да бждешъ, пакъ сприхавъ ще си останешъ. Понеже си уменъ, като дойде нѣкой, нѣма да му казвашъ, че си сприхавъ, но ще му кажешъ: Рѣката ми е доста дълбока. Не влизай вжтре, да не се удавишъ. Ако знаешъ да плавашъ, влѣзъ вжтре; ако не знаешъ, стой настрана. — Защо не направи рѣката си по-плитка? — Такава е рѣката ми, дълбока, не мога да я измѣня. Едно време бѣше по-плитка, имаше много тиня, но следъ като я изчистихъ, стана по-дълбока. Сега е чиста и дълбока. Канализирахъ я, направихъ я плавателна и дълбока. Корабитѣ свободно плаватъ, нѣма опасностъ за тѣхъ, но хората могатъ да се удавятъ. Животътъ на нѣкои хора е дълбока вода. Ако не знаешъ да плавашъ, ще се удавишъ въ тѣхния животъ. Тѣ не сж виновни за това, но като минавашъ край тѣхъ,

ще бждешъ внимателенъ, да не паднешъ въ водата имъ.

Дръжте въ ума си мисълта, че рибкитъ, децата на голъмитъ риби, не могатъ да се оцапатъ въ водата. Следователно, и ние, като деца на Бога, не можемъ да се оцапаче. Ако случайно попаднемъ въ нѣкоя мѣтна вода, можемъ да се оцапаче, но това не е голъма грѣшка. Ако си се окалялъ, ще влѣзешъ отново въ чистата вода и ще се измиешъ. Като знаешъ това, не казвайте, че животътъ не е чистъ. Щомъ живѣешъ и се движишъ въ Бога, не можешъ да се окаляшъ. Ако умътъ ти временно не работи, не мисли, че е загасналъ. Нѣкъде е станало малко нарушаване въ инсталацията, но лесно ще се поправи. Нѣкой пѣтъ не можешъ да обичашъ. — Защо? — Защото живѣешъ въ областта на егоизма, живѣешъ само за себе си. Трѣбва да влѣзешъ въ идейната любовъ, която има предъ видъ благо на всички. Докато живѣешъ въ тѣсния кръгъ на егоизма, „светия“ си; излѣзешъ ли отъ този кръгъ, напущашъ светѣйството. Когато влѣзешъ въ общение съ много хора, ще се натъкнешъ на тѣхнитъ мисли и ще видишъ, че тѣ не мислятъ като тебе. Приятно ми е да изучавамъ вашата мисълъ, макаръ че не мислите като мене. Нищо лошо нѣма въ това. Нѣкой мислѣлъ едно време по единъ начинъ, а сега по другъ начинъ — нищо отъ това. Колко пѣвци има, които едно време сж пѣли много добре, а сега не пѣятъ така. Мно-

го естествено, простудило се е гърлото имъ, и гласътъ имъ се изгубилъ.

Помнете: Никой не може да живѣе самъ. Щомъ не можешъ да живѣешъ самъ, пази правилото: Живѣй близо до Бога, близо до ближния си и близо до себе си! Изучавайте тази близостъ и се ползвайте разумно отъ нея. Щомъ си близо до Бога, имашъ отношение къмъ Него. Той не ти казва, какво да правишъ, но наблюдава, доколко си досѣтливъ, да направишъ това, което Му е приятно. Нѣма да слѣзе ангелъ отъ небето, да ти каже, какво да правишъ, но ти самъ трѣбва да се сѣтишъ; като видишъ, че едно сираче плаче на пѣтя, да разберешъ, отъ какво има нужда, и да му помогнешъ. Детето се радва, и ти се радвашъ. И Богъ, Който те наблюдава, е доволенъ, че се е намѣрилъ човѣкъ да изпълни Неговата воля. Детето е плакало, молѣло се, да му помогне нѣкой. Ти влѣзе въ положението на детето и му помогна. Това се иска отъ човѣка: да е досѣтливъ, да изпълнява Божията воля. Може и ангелъ да слѣзе отъ небето, да изпълни Божията воля, но друга работа има той. Хората трѣбва да изпълняватъ Божията воля на земята; ангелитѣ ще вършатъ онази работа, която хората не могатъ да свършатъ. Това е новото разбиране за живота и за отношенията на хората къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя ближень.

Какъ се разбира Божията воля? Ако си светия, лесно можешъ да я разберешъ.

Първо се запитай, светия ли си, свѣщъ ли си, могатъ ли хората на твоята свѣтлива да четатъ. Могатъ ли съ твоята топлина да запалятъ огнището си, да опекатъ хлѣба си и да сварятъ яденето си? Ако палишъ огъня на хората, светия си; ако само димъ правишъ, никакъвъ светия не си. Подъ „светия“ вие разбирате образитѣ на светиитѣ въ църквата. Де сж самитѣ саетии? Споредъ мене, светии сж онѣзи, които освѣтяватъ и отопляватъ стаята ми. Често седа около печката и си мисля нѣщо. Наблюдава ме нѣкой и си казва: Какво ли мисли Учителътъ? Нищо не мисля, разговарямъ се съ топлината на печката. Тя е светия, който влѣзълъ въ печката. — Какъ да разберемъ това: буквално, или преносно? Право е и въ букваленъ, и въ преносенъ смисълъ. Азъ седа около печката и мисля за всички, които взеха участие въ доставянето ѝ: нѣкои я правиха, други я купиха, трети я донесоха, настаниха, запалиха, а азъ се топля на нея. Това е любовта на тия хора. Тѣ донесоха топлината, и печката топли. Азъ мисля и изпращамъ своята благодарностъ къмъ Бога, както и къмъ всички онѣзи, които сж работили и работятъ за общото благо. Въ благодарността се заключава философията на живота. Да благодаримъ на Бога, за да просвѣтне умътъ ни и да се облагороди сърдцето ни!

Да влѣземъ въ Бога и да бждемъ носители на Неговата мисълъ! Това носи новата година. Христосъ казва: „Ще потече като жи-

ва вода.“ Мислете право и разбирайте право, да потече животътъ въ васъ, като свѣтлина и топлина. Единъ день, когато станете светии, и вие ще влѣзете въ нѣкоя печка. Засега, обаче, сте свободни. И този светия, отвреме - навреме, е свободенъ. Тогава ние казваме, че печката не гори. Като истине стоята, светията пакъ влѣзе въ печката. Топля се, ямъ хлѣбъ, дишамъ въздухъ и благодаря на всички разумни същества, които сж работили за доставяне на необходимитѣ нѣща за цѣлото човѣчество.

Нѣкой ме пита, какво мисля. Мисля за Божията любовъ и за живота, който изтича отъ нея. Мисля за Божията мъдрость и за свѣтлината, която изтича отъ нея. Мисля за Божията истина и за свободата, която изтича отъ нея. Мислете и вие така. Това е правиятъ пътъ за размишление — да отправяте мисълта си къмъ ония същества, които работятъ. Не е позволено, при великитѣ блага и жертви, които ни се даватъ, да бъдемъ недоволни. Единъ день ще влѣзешъ като слуга въ печката. Това е образъ, който може да разберете и по буква, и преносно. Ще влѣзешъ въ живота и ще те накаратъ да свършишъ една неприятна работа. Ако имашъ любовъ, ще я свършишъ добре и ще научишъ отъ нея това, което по другъ начинъ не можешъ да научишъ.

За да познаешъ душата на нѣкой човѣкъ, ти трѣбва да влѣзешъ въ особени отношения съ него, както Христосъ влѣзе въ свѣ-

та и го позна. Само така Христосъ можа да разбере и познае човѣшката душа. Той разбра свѣта, позна човѣка и научи великия урокъ на послушанието. Презъ голѣми изкушения и изпитания мина Христосъ, но издържа. Сатаната Го изкушаваше, хората Го преследваха и най-после дойде до кръста. Той се моли да го отмине горчивата чаша, но не можа — трѣбваше да я изпие. Той лѣкуваше болни, възкресяваше мъртви, но на себе си не можа да помогне. Трѣбваше да мине презъ голѣми противоречия. Когато бѣше на кръста, дойде при Него змията и Го изкушаваше: Мждрецо, спасителю на свѣта, не виждашъ ли, че Богъ те е изоставилъ и не се интересува за тебе? Христосъ се обърна къмъ Бога съ думитѣ: „Господи, Господи, защо си ме оставилъ?“ Като мина и това противоречие, Той каза: „Въ Твоитѣ ръце, Господи, предавамъ душата си. Да бжде Твоята воля!“ Презъ голѣмъ изпитъ мина Христосъ. Лесно се говори за страданията, но мжно се понасятъ. Христосъ мина презъ такива страдания, като че вселената се рушеше.

Всички хора минаватъ презъ страдания, но сж едва въ началото на голѣмитѣ страдания. Вие нѣма да бждете заковани на кръста, но все ще ви турятъ едно малко кръстче на главата; ще ви затворятъ въ сандѣкъ и ще ви кажатъ: Опитай се да излѣзешъ! Онѣзи, които ви обичатъ, ви правятъ добро: турятъ дѣски отгоре, да не взематъ богатството ви. Змията знае, че богатството ви е заровено, и

започва да чопли, докато вземе всичко. Следъ време, като разкопаятъ, нищо не намиратъ, освенъ мертецитъ — богатството е ограбено. Душата не е въ земята. Тя излиза отъ тѣлото съ духовната си дреха, която е еластична, пъргава — приятно е да се движишъ съ нея. Съ тази дреха ти се чувствувашъ младъ, подвиженъ. Опитай се да вкарашъ душата въ физическото тѣло, следъ като го е напуснала! Накарали единъ светия да влѣзе въ тѣлото си, но той се отказалъ. — Мирише това тѣло, не искамъ да влѣза въ него. — То е твоето тѣло, отговорили му близкитъ. — Не искамъ да влѣза въ него. Физическото тѣло е временно жилище на човѣка. Павелъ казва: „Ако физическото тѣло се разруши, има друго тѣло — нержкотворено, за което сега се приготвяме.“

Трѣбва да се готвимъ за новото, което иде въ свѣта. Ще дойде день, когато душата ще бжде независима отъ тѣлото. Душата е безсмъртна, тѣлото е смъртно. Докато душата се научи свободно да излиза и влиза въ тѣлото, човѣкъ минава презъ мъчения и страдания. И сега излизате отъ тѣлото си и влизате, но несъзнателно. Малцима могатъ да правятъ това съзнателно и по желание. Нѣкой иска да излѣзе отъ тѣлото си, но не знае, де е вратата за излизане. Ако не знаешъ, де е вратата на автомобила, какъ ще излѣзешъ отъ него? Следете, какво става съ васъ при заспиване. Понѣкога, като заспивашъ, чувашъ нѣкакво фучение, изгубвашъ съзнание и правишъ опитъ

да излѣзешъ вѣнъ. Това фучение, или скърца-не е подобно на отваряне на нѣкаква рѣжда-сала врата. Следъ това сънувашъ, че си сво-боденъ, ходишъ нѣкжде, разхождашъ се. После виждашъ, че нѣкой те гони; влизашъ въ една, въ втора кѣща, качвашъ се по покривитѣ, до-като успѣешъ да влѣзешъ въ една стая — твоето тѣло. Тѣлото представя стая, или цѣла кѣща. Като влизашъ въ тѣлото си, знаешъ, отде влизашъ; като излизашъ, не знаешъ, отде си излѣзълъ. Трѣбва да се научишъ, отде се излиза.

Всички хора посрѣщатъ гоститѣ си лю-безно, но скоро имъ се насищатъ. Въ това отношение, тѣ знаятъ само една врата — да посрѣщатъ любезно. Тѣ приличатъ на онзи проповѣдникъ, на когото дошълъ гостъ. Про-повѣдникътъ го запиталъ: Скоро ли ще си отивашъ? — Не мисля да си отивамъ скоро. Имамъ желание да остана повече време при васъ, не бързамъ. — Ако те чакатъ вѣщи? Побързай да си отидешъ, да не се безпокоятъ за тебе. Не му казалъ направо да си отиде, но съ заобикалки: че жена му ще го чака, че децата му ще се тревожатъ за него. Сжщиятъ законъ се отнася и до страданието. Нѣкой пѣтъ ви нападне едно страдание и ви мжчи. Задъ страданието се крие нѣкое сж-щество, нѣкой вашъ познатъ отъ миналото, който ви се оплаква, че е изгубилъ нѣщо цен-но, че е нещастенъ. Ти слушашъ, какъ ти се оплаква, и казвашъ, че страдашъ. Значи, стра-

данието не е твое, но на сщществото, което се крие въ тебе. Както скръбътa не е твоя, така и радостътa.

Нѣкой пжтъ и радостътa ти се крие въ нѣкой твой познатъ отъ миналото, който скача, радва се. Значи, скръбътa и радостътa ви сж чужди. На васъ остава само едно: да различавате своитѣ радости и скърби отъ чуждитѣ. Чуждата радостъ и скръбъ лесно изчезватъ, а вашитѣ сж дълготрайни. Като не познавашъ закона, ако изгубишъ радостътa си, казвашъ: Отиде ми радостътa, взеха ми я. Никой не ти я взелъ. Тази радостъ е твой гостъ, на чийто разноски си ялъ и пилъ. Той си отива, когато пожелае, като ти оставя само частъ отъ своето уханье, и ти страдашъ. Ще знаешъ, че никой на никого не може да отнеме радостътa, освенъ онзи, на когото тя принадлежи. Той се счита нещастенъ, че си му отнелъ радостътa; ти мислишъ, че нѣкой е открадналъ твоята радостъ. И дветѣ положения сж невѣрни. Ако ти можешъ да обърнешъ една душа къмъ Бога, тя ще ти бжде крайно благодарна. Не е достатъчно само да обърнешъ човѣка къмъ Бога, но трѣбва да знаешъ, какъ да му помогнешъ, да се освободи отъ страданията си. Иначе, той ще те безпокои постоянно.

Защо идатъ страданията? И докога човѣкъ страда?—Докато приеме страданията като методъ за възпитание и започне да ги носи съ радостъ. Какъвъ смисълъ има да разказъ

вашъ на всички, че страдашъ? Нѣкой страда, отива при приятеля си, да му разказва страданията си. Приятельтъ му започва да говори за своитѣ страдания. Следъ това двамата отиватъ при трети свой приятелъ, да му кажатъ, какви страдания иматъ. Третиятъ говори за своитѣ страдания. После се събиратъ четирима, петима — всички говорятъ за страданията си. Азъ стоя и слушамъ тия оплаквания и предлагамъ да купя страданията имъ. Щомъ ги купя, всички ставатъ радостни и доволни. Това, отъ което човѣкъ се нуждае, трѣбва да му го даде нѣкой: или хората, или Богъ. Другояче казано: Всѣко желание на душата трѣбва да се задоволи. Това е законъ, това е новото разбиране, това е истинско служене. Ако единъ човѣкъ самъ не може да помогне, да извика втори, трети. Казватъ: Ако имаме пари, ще помогнемъ, но какво да правимъ, като нѣмаме пари? Всички сте богати. Що се отнася до паритѣ, това е последна работа. Като говоря така, и азъ плащамъ данѣкъ на своето учение.

Дойде нѣкоя сестра, оплаква се, че страда отъ стомахъ, отъ слабостъ, едва се държи на краката си. Азъ ѝ говоря, но тя не иска да слуша, казва ми: Сега стомахътъ ме боли, не мога да слушамъ, какво ми говоришъ. Първо ми помогни да оздравѣя, че после ще ми проповѣдвашъ. Права е тя. Тогава ѝ давамъ единъ съветъ и казвамъ: Иди въ дома си, ще оздравѣешъ. Следъ това вземи мотиката и иди на нивата да копаяшъ. Следъ десетина дни тя

дохожда пакъ при мене и ми благодари — оздравѣла вече. Но сега има нужда отъ пари. Азъ виждамъ, че нѣкой богатъ човѣкъ ще ѝ помогне, затова ѝ казвамъ: Върни се вкжщи, ще получишъ това, отъ което се нуждаешъ. Както казвамъ, така става. Тя е доволна, върва вече на думитѣ ми.

Всички вие сте призвани да вършите Божията воля. Богати сте, имате възможность да вършите Божията воля тайно, въ душата си, поне въ малъкъ размѣръ. Всѣки самъ трѣбва да прояви инициатива, да не очаква да дойдатъ хора отвънъ да го подканятъ. Докато момата не се облѣче хубаво, не тури китка на главата си и не отиде на хорото да потропа, сватоветѣ нѣма да дойдатъ. Докато носи черни дрехи и седи само у дома си, сватове нѣма да дойдатъ. Тя трѣбва да хвърли черната дреха и да напусне манастиря. Всѣки домъ е храмъ, църква или манастиръ. Като напусне манастира, сватоветѣ ще дойдатъ. Въртенето на хорото е животътъ. Животътъ има смисълъ, а не смъртъта. Сватоветѣ осмислятъ живота. Следователно, докато има свѣтлина въ ума, топлина въ сърдцето и сила въ волята, сватове има. Когато има свѣтлина въ ума, любовъ въ сърдцето и свобода въ душата, сватоветѣ сж дошли вече. Има смисълъ въ тропането на хорото. Момата потропа, потропа и погледне наоколо.

Правете преводи на всичко, което става около васъ. Ако тълкувате нѣщата правилно,

вие ще се радвате на красивъ животъ. По-красивъ животъ отъ този, който имате, никъде не може да намърите. Тогава ще разберете, че и дрехата си даже не бихте смънили за царския животъ. За нищо на свѣта не смъняйте положението си съ това и на най-щастливия човѣкъ. Вие сте и богати, и щастливи. Вашето положение е повече отъ това на пръвъ министъръ. Ако е въпросъ за свобода, и свобода имате. Какво повече искате? Отъ тази свобода, която днесъ имате, по-голъма не може да ви се даде. Цѣлото човѣчество трѣбва да се повдигне поне една степенъ по-високо отъ това, съ което днесъ разполага, за да придобие и вие по-голъма свобода. Отъ день на день свободата ви се увеличава. Не само свободата ви се увеличава, но всичко, което имате: любовта ви се увеличава, свѣтлината ви се увеличава — всичко се увеличава. Какво повече искате?

Едно се иска отъ васъ: да работите, да бждете близо до Господа, близо до своя ближень и близо до себе си. Това изисква новиятъ животъ, който иде сега въ свѣта.

Довечера ще се съберемъ да прекараме една вечеръ между своитѣ близки. Ще сваримъ оризъ, ще приготвимъ малки хлѣбчета. Ще попѣемъ, ще посвиримъ малко и ще си поговоримъ.

*

14. Лекция отъ Учителя, държана на
6 януарий, 1932 г. София.—Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Събуждане	3
2. Оставената торба	24
3. Проводници на любовта	40
4. Разбраната скръбъ	61
5. Предназначението на носа	80
6. Правилният тонъ	104
7. Двоенъ дѣлъ	125
8. Материални прояви на живота	149
9. Разтоваряне на съзнанието	174
10. Непреодолимо желание	196
11. Правиленъ животъ	219
12. Сила, животъ и здраве	241
13. Истинско познаване	264
14. Граници въ живота	288